

PHILIP JOSÉ FARMER

STVOŘITEL VESMÍRU

laser

Název originál : **MAKER OF UNIVERSES**

© 1965

1

Za dveřmi zaznělo naříkavě přízračné volání rohu. Sedm slabých a vzdálených not, připomínajících výron ektoplazmy stříbrného přeludu, jako kdyby zvuk byl látkou, z níž vznikají stíny.

Robert Wolff věděl, že to není možné a že za posuvnými dveřmi nemůže být roh nebo někdo, kdo na něj hraje. Ještě před chvílí, když do přístěnku nahlížel, nebylo tam nic než cementová podlaha, stěny z bílé hobry, tyč na šaty s háčky, police a žárovka.

A přece k němu volání rohu doléhalo, tlumeně, jako kdyby přicházelo z jiného světa. Stál tu sám, a proto mu nikdo nemohl potvrdit, že fanfára, o níž byl přesvědčen, že existuje pouze v jeho fantazii, je skutečná. Místnost, v níž stál bez hnutí jako zhypnotizován, nepatřila k místům, kde by jej mohlo čekat něco takového. Jenže skutečnost, že se to přihodilo právě jemu, nebyla zase tak úplně nepravděpodobná. Řadu dní se mu již zdály znepokojující sny a ve dne jej přepadaly podivné, prchavé, živé až děsivé, avšak pomíjivé myšlenky a představy. Bezděčné, neočekávané a nesmírně důrazné.

Byl neklidný. Výskyt duševní poruchy ve chvíli, kdy odchází do důchodu, mu připadal jako vrchol nespravedlnosti. Přesto jej to může potkat tak jako kohokoli jiného a mohl to řešit jen jediným způsobem: zajít za lékařem. Nijak se však k tomu nemohl odhodlat, i když by to bylo rozumné. Čekal, a s nikým – tím méně se svou ženou – o tom nemluvil.

Ted tu tedy stál v tělocvičně nového domu hohokamské vilové čtvrti a upřeně zíral na dveře od přístěnku. Zaslechne-li roh znovu, otevře je, aby se přesvědčil, že komora je skutečně prázdná. A když zjistí, že ty tóny jsou výplod jeho vlastního chorého mozku, zapomene na to, že chtěl tenhle dům koupit. Nebude si všimát hysterických protestů své ženy a zajde nejdříve za praktickým lékařem a pak za psychiatrem.

„Roberte!“ zvolala jeho žena. „Nemyslíš, že jsi tam dole už dost dlouho? Pojď nahoru. Chci si s tebou a s panem Bressonem promluvit.“

„Okamžik, miláčku.“

Brenda své příkazy zopakovala. Její hlas se teď ozval tak blízko, že se Wolff otočil. Stála na začátku schodiště, které vedlo do tělocvičny. Byla stejně stará jako její manžel – šedesát šest let. Její bývalá krása byla nyní pohřbená pod nánosem tuku, pudru a růže, které vyplňovaly vrásky pod silnými skly jejích brýlí a pod modře obarvenými vlasy. Když ji Wolff spatřil, cukl sebou tak, jako se cukával pokaždé, když se uviděl v zrcadle, jež odráželo jeho pleš, hluboké rýhy na obličejí spojující okraje nosních dírek s ústy a vějíře vrásek v koutcích jeho zarudlých očí. Že by tohle byla příčina celé nemoci? Je snad neschopen se přizpůsobit obecnému údělu, který postihne každého, ať se mu to líbí nebo nelíbí? Anebo snad to, co mu vadí u jeho ženy i u něho, není ani tak fyzická zchátralost, jako fakt, že ani jeden z nich nenaplnil sny svého mládí. Ránám času, jež obrušují a přitěsávají všechna těla, se nedalo uniknout, čas však byl shovívavý, neboť mu dopřál dožít se dnešního stáří. To, že se mu nepodařilo dobrat se vnitřní krásy, nemohl omlouvat krátkým životem. Byl-li tím, čím byl dnes, svět za to nemohl. Byla to jeho chyba, jen a jen jeho chyba. Měl alespoň sílu podívat se téhle pravdě do tváře. Nevinil z toho ani vesmír, ani tu část vesmíru, kterou představovala jeho žena. Nehuboval ani nebědoval jako Brenda.

Byly chvíle, kdy si mohl snadno naříkat. Kolik lidí si nic nepamatovalo ze svého mládí? Kolik bylo těch, jejichž vzpomínky začínaly ve věku dvaceti let? I tak bylo toto stáří určeno jen odhadem: Wolffovi, kteří jej adoptovali, mu řekli, že v době, kdy ho starý Wolff našel, jak bloudí kentuckými pahorky poblíž hranice s Indianou, vypadal tak na dvacet. Nevěděl, kdo je, ani jak se tam dostal. Kentucky i Spojené státy pro něj byly prázdným slovem, stejně jako všechna ostatní slova anglického jazyka.

Wolffovi jej vzali s sebou a informovali šerifa. Úřady zahájily pátrání, aby zjistily, kdo vlastně je, avšak bez úspěchu. V každém jiném okamžiku by jeho příběh možná vzrušil celý národ, ten ale právě válčil s Kaiserem a měl důležitější věci na starosti. Robert – Wolffovi ho pojmenovali po svém zesnulém synovi – jim pomáhal s prací na farmě. Chodil také do školy, protože si nevzpomínal na nic, co se snad kdy naučil.

Jeho mezery v oblasti sociálního chování byly ještě horší než neznalost školních předmětů. Kolikrát jen své okolí urazil nebo uvedl do rozpaků? Venkované jím opovrhovali a občas se i chovali surově, učil se však rychle. A jeho chuť do práce a síla, kterou projevoval, když byl nucen se bránit, mu nakonec zjednaly respekt.

Po velice krátké době přešel ze základní školy na školu střední – bylo to, jako kdyby se rozpomínal na to, co předtím zapomněl – a bez nesnází vstoupil na univerzitu, i když zdaleka neabsolvoval všechny roky povinné školní docházky. A právě tam si zamiloval klasickou filologii láskou, která měla vydržet po celý jeho život. Vábila jej především řečtina; tento jazyk v něm rozechvíval skryté struny a byl mu sympatický.

Promoval na chicagské univerzitě a učil pak na různých fakultách na východním pobřeží a na Středozápadě. Oženil se s Brendou, krásnou dívkou s něžnou duší a s vynikající povahou. Tak si to alespoň zpočátku myslel. Později své iluze ztratil, to mu však nijak nebránilo, aby byl poměrně šťastný.

Ale přece jen ho trápilo tajemství jeho původu a ztráty paměti. Až dosud jej tento problém přespříliš nesužoval. Jenže teď, když se chystal odejít do důchodu...

„Pojď ihned nahoru, Roberte!“ zvolala Brenda. „Pan Bresson nemá času nazbyt.“

„Jsem si jist, že mnoho zákazníků pana Bressona si chce prohlédnout tato místa beze spěchu,“ odpověděl Wolff mírně. „Nebo jsi se už rozhodla, že o tenhle dům nemáš zájem?“

Brenda na něj nasupeně pohlédla a pobouřeně se odkolébala zpět. Robert si povzdechl, věda, že jej při nejbližší příležitosti obviní z toho, jak ji chtěl znemožnit v očích agenta s nemovitostmi.

Soustředil svou pozornost na dveře do přístěnku. Má je otevřít? Je směšné, že tu stojí jako zkamenělý, jako kdyby ztratil veškerou vůli. Nemohl se však pohnout. Trhl sebou, neboť roh znovu vyloudil sedm naříkavých tónů. Zvuk teď k němu doléhal zpoza silné barikády, ale zřetelněji.

Srdce mu v hrudi zběsile bušilo. Nesmírným vzepětím vůle se přinutil přistoupit ke dveřím, sáhnout do mosazného zářezu asi metr od země a zatlačit do strany. Slabé skřípění pohyblivých závěsů zdusi-

lo volání rohu a dveře se otevřely.

Bílé stěny z hobry zmizely. Místo nich tu byla krajina, kterou by si asi nedokázal představit. Přesto se musela zrodit v jeho hlavě. Bylo to, jako kdyby otevřel okno, jímž se dovnitř dere sluneční záře. Slunce proudilo dovnitř otvorem, kterým by snadno prošel, kdyby sehnul hlavu. Pohled zčásti zakrývala vegetace, která vypadala jako stromy, ale takové na Zemi nikde nerostou. Mezi větvemi a vějířovitými listy zahlédl zářivě zelenou oblohu. Sklopil oči a pohlédl pod stromy. Sedm strašlivých příšer se tísnilo u paty obrovského balvanu. Byl z červené skály prostoupené křemenem a měl tvar skoro jako muchomůrka. S výjimkou jediné příšery, která na zeleném pozadí zřetelně ukazovala svou zvířecí, nelidskou hlavu se zlomyslným výrazem, všechny ostatní ohyzdné nestvůry k němu byly obráceny černými, chlupatými, znetvořenými zády a ta jedna měla na těle boule a na tváři a hlavě chuchvalce masa. Snad ji její Stvořitel zapomněl uhladit či nedokončil dílo. Dvě krátké nohy se podobaly zadním nohám psa. Dlouhé paže natahovala k mladíkovi, který stál na plochem vrcholu balvanu. Ten měl na sobě jen jelenicovou zástěrku a na nohou mokašiny; byl to vysoký, opálený, svalnatý chlapík se širokými rameny. Jeho dlouhé husté vlasy byly rudohnědé. Měl drsnou tvář s ostře řezanými rysy a silným horním rtem a v ruce držel nástroj, jehož volání určitě Robert Wolff zaslechl.

Odkopl jednu z oblud, která se k němu plazila a snažila se vylézt na skálu, a přiložil znovu stříbrný roh k ústům, pak ale uviděl Wolffa, který stál na druhé straně otvoru. V širokém úsměvu odhalil bělostný chrup. „Tak jsi konečně tady!“ zvolal.

Wolff se ani nepohnul, ani nehlesl. *Ted' už je to jisté, pomyslel si jako ve snu. Zbláznil jsem se. Po sluchových halucinacích mám nyní halucinace zrakové. Co přijde pak? Co udělám? Začnu rvát a uteču nebo se klidně vrátím k Brendě a řeknu jí, že musím ihned vyhledat lékaře? Ihned! Neodkladně a bez vysvětlování! Mlč, Brendo, už jdu.*

Udělal krok zpět. Otvor se pomalu uzavíral, bílé stěny začaly nabývat na pevnosti, ztrácely svou průzračnost. Lépe řečeno, Robert se vracel do reality.

„Hej! Chyť ho!“ zvolal mladík na skále.

Hodil mu roh, který se odrážel od slunečních paprsků, a letěl

přímo k otvoru. Než se stěny kolem uzavřely, proletěl dovnitř a udeřil Wolffa do kolen. Vykřikl bolestí. V prudkém nárazu skutečně nebylo nic zduchovnělého. V uzavírajícím se otvoru viděl, jak se na něj zrzek usmívá, zvedá ruku se spojeným palcem a ukazováčkem a křičí: „Hodně štěstí! Doufám, že se brzy zase uvidíme! Jmenuji se Kickaha!“

Otvor se pomalu zavíral jako květ kosatce. Jas pohasínal a předměty se rozplývaly. A přece Robert ještě stačil zahlédnout hlavu, která se objevila za kmenem stromu. Hlavu ženy s očima nelidsky velkýma jako kočka, s plnými rudými rty a se zlatavou pokožkou. Husté vlnité vlasy, které jí volně splývaly podél tváří, byly pruhované jako tygr. Jak se opírala o strom, klikaté černé pruhy se téměř dotýkaly země.

A pak už stěny znovu tvořily souvislý bílý povrch, připomínající bělmo mrtvoly po nadzvednutí očního víčka. Vše bylo zase jako předtím. Jenom Wolffa bolela kolena a na kotníku cítil drsný kov rohu.

Zvedl ho a vrátil se do tělocvičny, aby si jej prohlédl při denním světle. Byl jako omámený, ale už si nemyslel, že blázní. Nahlédl do jiného vesmíru a v ruce držel věc, která pocházela z tohoto jiného světa – proč a jak, nevěděl. Tonul v naprostém tajemství.

Roh byl dlouhý necelých 75 centimetrů a zdál se mu velmi lehký. Měl tvar buvolího rohu, až na to, že koncový otvor byl široce rozšířen. Nátrubek pokrývala pružná pozlacená látka. Korpus nástroje byl ze stříbra nebo z postříbřeného kovu. Klapky chyběly. Když však Robert předmět otočil, všiml si řady sedmi tlačítek. Uvnitř nástroje navíc spatřil celou síť jemných kovových drátků. Když tak držel roh šikmo pod lampou a zkoumal jeho vnitřek, vypadalo to, jako by pavučina drátků pokračovala hluboko do nitra rohu.

Teprve když světlo dopadlo také na korpus nástroje, zaznamenal detail, který mu až dosud unikal: uprostřed těla nástroje byl lehce vyryt hieroglyf. I když byl Wolff v tomto oboru znalec a uměl všechny typy abecedních, ideografických i obrázkových písem, nikdy dosud takové obrazce nespatrił.

„Roberte!“ volala Brenda.

„Hned jsem nahoře, miláčku.“

Uložil nástroj do pravého rohu přístěnku a zavřel dveře. Co mohl udělat jiného? Odejít s ním nemohl! Kdyby vyšel nahoru s rohem,

musel by odpovídat na otázky Brendy a Bressona. Nemohl by tvrdit, že mu nástroj patří, protože přišel s prázdnýma rukama. Bresson by mohl nástroj požadovat, neboť jej našel v domě, který vlastní jeho realitní kancelář.

Wolff byl zmítán strašlivou nerozhodností a z té nejistoty se mu dělalo špatně. Jak by jen mohl dostat roh nenápadně z domu? Jak jen má Bressonovi zabránit, aby vilu – třeba ještě dnes – znovu nenavštívil s jinými případnými zákazníky, jimž by padl do očí hned, jakmile by otevřeli dveře od přístěnku, a kteří by na tak neobvyklý předmět agenta ihned upozornili?

Vystoupil po schodech do velkého obývacího pokoje. Brenda stále vypadala popuzeně. Bresson, asi pětatřicetiletý, boubelatý obrýlený mužík, vypadal navzdory profesionálnímu úsměvu nesvůj.

„Dům se vám tedy líbí?“ informoval se.

„Velice,“ odpověděl Wolff. „Připomíná mi domy na Středozápědě.“

„Podívejme! Mně se také líbí. Já sám jsem odtamtud. Chápu, že vás nijak neláká bydlet v některé z těch vil v rančerském stylu. Ne, že bych je kritizoval. Sám v takové bydlím.“

Wolff přistoupil k oknu a podíval se ven. Bylo hezké květnové odpoledne. Na modrém arizonském nebi zářilo slunce. Tráva na bermudském drnu byla zcela nová (vyseli ji teprve před třemi týdny); tak nová, jako všechny vily v právě dokončené čtvrti.

„Téměř všechny domy jsou přízemní,“ řekl Bresson. „Hloubit základy do téhle vrstvy tvrdých solných usazenin je velice nákladné, naše domy však na své provedení nejsou nijak drahé.“

Co by otevřeným otvorem uviděl ten muž na druhé straně, kdyby základy pro tělocvičnu nevyhloubili? pomyslel si Robert. *Spatřil by jen hromadu země a ztratil tak šanci zbavit se toho rohu? Nepochybně.*

„Asi víte z novin, proč jsme museli odložit datum dokončení?“ zeptal se Bresson. „Během prací jsme objevili sídliště starých Hohokamů.“

„Hohokamů?“ opakovala Brenda, „Co byli zač?“

„Řada lidí přijíždějících do Arizony o nich nikdy neslyšela,“ odpověděl Bresson. „Lidé, kteří se usazují v oblasti Phoenixu, však na ně

vždy brzy narazí. Hohokamové byli Indiáni, kteří kdysi sídlili ve Slunečním údolí. Přišli sem asi nejméně před 1200 lety. Stavěli zavlažovací kanály a budovali města. Jejich civilizace se rychle rozvíjela. Così se však přihodilo... nikdo neví co. Krátce a dobře, před několika staletími zmizeli: někteří archeologové tvrdí, že indiánské kmeny Papagů a Pimů jsou jejich potomky.“

Paní Wolffová opovržlivě odfrkla. „Tak ty já jsem viděla. Nezdá se mi, že by dokázali vystavět něco jiného než ty mizerné chatrče z vepřovic, ve kterých žijí v té své rezervaci.“

Wolff se otočil ke své manželce a téměř hrubě řekl: „Ani dnešní Mayové nevypadají na to, že by dovedli stavět chrámy nebo objevit pojem nuly. A přece to kdysi dokázali.“

Brenda otevřela překvapením ústa a pan Bresson se usmál ještě mechaničtěji. „Každopádně,“ navázal, „jsme museli stavební práce přerušit, dokud archeologové nedokončí výzkumy. Zdrželo nás to o tři měsíce, jenže se nedalo nic dělat, protože přišel příkaz od státního úřadu, a my měli svázané ruce.“

Vám to snad ale přinese štěstí. Nebýt toho zpoždění, byly by už možná všechny domy obsazeny. Všechno špatné je pro něco dobré, že?“ dodal s veselým úsměvem a díval se střídavě na oba své předpokládané klienty.

Wolff, který už tušil, jak jeho žena zareaguje, se po chvíli ticha zhluboka nadechl a řekl: „Koupíme ho. Podepíšeme ty papíry hned teď.“

„Roberte!“ vykřikla Brenda pronikavě. „Ani jsi se mě nezeptal na mé mínění!“

„Lituji, miláčku, ale už jsem se rozhodl.“

„Jenže já ne!“

Bresson, jehož úsměv měl v sobě nyní cosi zoufalého, zasáhl:

„No tak, no tak, je zbytečné se ukvapovat! Dejte si na čas a proberte si to. I kdyby snad tenhle domek koupil někdo jiný – k tomu může dojít docela dobře ještě dnes, protože naše domy jdou na dračku – nic by se nestalo. Staveb tohoto typu tu máme ještě hodně.“

„Já chci tento dům a žádný jiný.“

„Ale Roberte, zbláznil ses?“ úpěla Brenda. „Takhle ses nikdy nechoval.“

„Téměř vždy jsem ustupoval tvým rozmarům, protože jsem chtěl, abys byla šťastná. Tak jednou ustup zase ty! Nežádám přece tolik. Ostatně, ještě dnes ráno jsi mi řekla, že bys chtěla dům, jako je tento. A my si můžeme dovolit jen vily v Hohokamském sídlišti.“

Takže teď podepíšeme předběžnou smlouvu. Vystavím vám šek na zálohu, pane Bressone.“

„Já nic nepodepíši, Roberte.“

„Poslyšte,“ řekl prodávající. „Co kdybyste se vrátili domů a v klidu si probrali celou věc? Až se rozhodnete, dejte mi vědět, budu vám k službám.“

„Jenom můj podpis nestačí?“ trval na svém Wolff.

„Lituji,“ odpověděl agent stále s týmž násilným úsměvem. „Musí to podepsat i paní Wolffová.“

Brenda se na svého manžela usmála vítězoslavně.

„V tom případě mi slibte, že nikomu nedovolíte do vily vstoupit. Alespoň do zítřka. Pokud máte obavu, že přijdete o obchod, jsem ochoten vám zaplatit zálohu.“

„Ó, to není nutné,“ odušil Bresson a zamířil ke dveřím s nedočkavostí, která prozrazovala jeho spěch vyvléknout se z trapné situace. „Jsme dohodnuti. Do zítřejšího rána ho nikomu neukážu. Počkám na vaše zavolání.“

Wolffovi se vydali na zpáteční cestu do Plážového motelu v Tempě. Po celou cestu nikdo z nich nepromluvil. Brenda hleděla přímo před sebe na přední sklo, vzpřímená jako svíčka. Čas od času na ni Robert úkosem pohlédl. Všiml si, že se její nos čím dál tím více zašpičatuje a rty stále více svírají. Půjde-li to tak dál, bude nakonec připomínat obézního papouška.

A když nakonec vybuchla a jazyk se jí rozvázal, měla skutečně hlas jako obézní papoušek. Byl to další z jejích přívalů výčitek a ošuntělých, ale o to energičtěji servírovaných výhrůžek. Vyčítala mu, že ji už tolik let zanedbává, po x-té mu připomněla, že když zrovna není pohroužen do knih, střílí z luku, šermuje nebo šplhá po horách, což jsou sporty, které kvůli své artritidě s ním provozovat nemůže. Podrobně vyličila všechna svá – většinou domnělá – příkoří, z nichž je utkán její život, a nakonec utonula v záplavě hořkých slz.

Proč ji Robert už dávno neopustil? Nevěděl. Věděl jen, že v mlá-

dí byl do ní velice zamilován. A také to, že obvinění, jimiž ho Brenda zahrnovala, nebyla tak úplně nepodložená. Představa rozchodu pro něj navíc byla nepříjemná, mnohem nepříjemnější než představa dalšího společného života.

Přesto však má ale právo, aby po letech věnovaných výuce angličtiny a klasických jazyků sklídl ovoce svého úsilí. Má teď konečně dost peněz a času, aby se mohl věnovat soukromým výzkumům, od nichž jej až dosud odváděly pracovní povinnosti. Zařídí si základnu v Arizoně a bude moci cestovat. Je to ale tak jisté? Brenda jej bude určitě doprovázet – vždycky přece chtěla jezdit s ním, ať se vydal kamkoli. To ale bude natolik ubíjející, že mu to znechutí celý život. A nemůže přece vinit svou ženu z toho, že má jiné zájmy než on. Má se však zřeknout všeho, co představuje náplň jeho života, jen aby byla šťastná? Zvláště když ví, že stejně šťastná nebude.

Jak se dalo čekat, jazyk se manželce rozvázal po večeři. Poslouchal ji, snažil se klidně argumentovat, poukazoval na nesmyslnost, nespravedlnost a neupřímnost jejích výčitek. Byla to zbytečná práce. Skončilo to jako vždy slzami a výhrůžkami: buď to od něj odejde nebo si něco udělá.

Tentokrát však neustoupil.

„Chci ten dům a chci žít tak, jak jsem se rozhodl,“ odpověděl pevně. „Tak je to.“

Oblékl si sako a zamířil ke dveřím. „Vrátím se později. Možná.“

Brenda zaječela a hodila po něm popelník; uhnul, popelník se odrazil od zárubně a odštípl z ní kousek dřeva. Bohudíky za ním nevyšla ven a nesehrála mu scénu, jak se to v minulosti už nejednou stalo.

Byla už noc, měsíc však ještě nevyšel. Temnotu prozařovala jen osvětlená okna motelu, pouliční lampy a světla vozů na Apačském bulváru. Wolff sedl za volant, vyjel na bulvár, dal se na východ a pak na jih. Několik minut nato již uháněl po silnici vedoucí k sídlišti. Když pomyslel na to, co hodlá udělat, ucítil, jak mu na kůži vystupuje studený pot a jak mu srdce prudce buší. Poprvé v životě se chystal spáchat trestný čin.

Vily v sídlišti byly osvětleny jako ve dne. Z tlampačů se linula hlučná hudba a na ulici pokřikovaly děti, které rodiče nechali pobíhat venku, aby si mohli v klidu prohlédnout domy.

Jel dál, projel Mesou, obrátil auto a vrátil se zpátky přes Tempe a Van Bořen do centra Phoenixu. Namířil si to na sever, pak na východ, až se octl ve Scottsdale. V malém hostinci tam strávil půl druhé hodiny. Vyjel až po čtvrté sklenice whisky Vat 69. To mu stačilo. Lépe řečeno, bál se pít dál. Nechtěl, aby byl opilý, až dojde k akci.

Když znovu dorazil k Hohokamskému sídlišti, bylo už zhasnuto a poušť byla zase tichá. Zaparkoval vůz za vilou, kterou navštívil před několika hodinami. Navlékl si rukavice, jednou ranou rozbil okenní sklo u tělocvičny a vklouzl dovnitř.

Rychle dýchal a srdce mu v hrudi prudce tlouklo. I když měl strach, usmíval se a měl sám ze sebe legraci. Protože byl nadán živou obrazotvorností, představoval si často sám sebe v roli zloděje – ne ovšem obyčejného vykrádače bytů, ale spíše jakéhosi hrdiny. Teď si však jasně uvědomoval, že má k zákonu takový respekt, že z něj velký zločinec nikdy nebude. Dokonce ani zločinecký příštipkář. Už teď měl výčitky svědomí z tohoto přestupku, který přitom on sám považoval za zcela oprávněný. Napadlo jej, že bude třeba přistižen, a málem své výpravy za rohem zanechal. Kdyby ho teď chytili, zhroutila by se celá jeho klidná a úctyhodná existence. Stojí to vůbec za to?

Ano... určitě! Couvne-li, bude toho až do konce života litovat. Čeká jej podivuhodné, velkolepé dobrodružství. Takové, jaké ještě nikdo nezažil. Zachová-li se nyní jako zbabělec, může se klidně střelit do hlavy: pomyslení, že propásl příležitost zmocnit se rohu, by nesnesl a nedostatek odvahy by si nikdy neodpustil.

Byla tu taková tma, že cestu k přístěnku musel hledat po hmatu, tápaje prsty po zdi. Konečně ucítil zasouvací dveře a pomalu levé křídlo odsunul, protože nechtěl dělat hluk. Zůstal chvíli bez hnutí a naslouchal zvukům zvenku.

Jakmile se dveře úplně otevřely, udělal několik kroků zpět, přiložil roh k ústům a slabě zatroubil. Ozval se silný zvuk, který ho překvapil, a leknutím nástroj upustil. Hmatal po něm, až ho konečně našel v rohu místnosti.

Podruhé zatroubil silně. Ozval se další hlasitý tón, ne hlasitější než ten první. Hladinu decibelů reguluje nějaké zařízení, tvořené pravděpodobně stříbrnými drátky uvnitř rohu. Wolff zůstal několik minut stát s rohem v ruce a snažil se vzpomenout na přesnou hudební

sekvenci sedmi not, kterou zaslechl. Harmonii zřejmě ovládá sedm tlačítek vystupujících z korpusu nástroje. Tu, která se má stisknout, však může najít jen po několika pokusech, které na něj určitě někoho upozorní.

Pokrčil rameny. „Čert to vem, co na tom!“ řekl si polohlasem.

Znovu přiložil roh k ústům a zatroubil. Tentokrát však tiskl jednotlivá tlačítka, nejbližším počínaje. Zaznělo sedm tónů. Byly to tóny, které si pamatoval, ale neměly správné pořadí.

Když dozněl poslední, kdosi v dálce zakřičel. Wolff téměř propadl panice. Zaklel, přiložil roh k ústům a začal tisknout tlačítka v potřebném pořadí, aby (jak alespoň doufal) zopakoval hudební zaklínadlo, klíč, který otevírá dveře do jiného vesmíru.

Současně se od rozbitého skla odrazil paprsek světla z baterky a pak se vzdálil. Wolff znovu zatroubil. Světelný paprsek se vrátil. Výkřiků přibýlo. Připojily se další hlasy. Zoufale zkoušel jiné kombinace. Na třetí pokus konečně našel tu, jež se, jak byl přesvědčen, shodovala s melodií, kterou hrál mladík s rudými vlasy na vrcholku balvanu ve tvaru hříbu.

Paprsek světla ozářil místnost. „Tak pojd'te ven, vy tam!“ nařídil mrzutý hlas. „Pojd'te ven nebo začnu střílet!“

Zároveň v té chvíli zeď jakoby roztála a vytrysklo z ní nazelenalé světlo. Otvorem, který takto vznikl, bylo vidět měsíc. Na pozadí velké, stříbřitě zelené stínované koule, z níž jasně rozeznával jen její okraj, se ostře rýsovaly stíny stromů a skály.

Wolff neztrácel čas. Kdyby si jeho pokusu o vloupání nikdo nepovšiml, byl by asi váhal. Teď však chtěl uniknout svým pronásledovatelům a jinou možnost neměl. Druhý vesmír byl určitě velkou neznámou, plnou nebezpečí. Ve stávajícím světě jej však čekala jen hanba a zostuzení. Hlídač svou výzvu zopakoval. Wolff se k němu směle otočil zády. Musel se sklonit a vysoko zvednout nohu, aby prošel otvorem, který se už začínal stahovat. Jakmile přestoupil práh, otočil se, aby se naposledy podíval na vesmír, který právě opustil: zjistil přitom, že průchod již není širší než lodní okénko. A i to po několika vteřinách zmizelo.

2

Posadil se do trávy, aby si vydechl. Co když jeho šestašedesátileté srdce, pomyslel si, nevydrží takové vzrušení? Jaká by to byla ironie osudu! Zemřít v cíli... Oni, ať jsou kdokoli, jej budou muset pohřbít a na hrob vytesat nápis: NEZNÁMÝ POZEMŠTAN.

Za chvíli se cítil lépe a když pak vstával, dokonce se pro sebe usmíval. Vrátila se mu sebejistota a odvaha a pustil se do zkoumání okolí. Atmosféra byla příjemná. Teplota, jak odhadl, byla o něco vyšší než dvacet stupňů. Vzduch byl prosycen zvláštními pachy, velmi příjemnými pachy a jakoby ovocnými vůněmi. Ze všech stran doléhalo volání ptáků (alespoň doufal, že to jsou jenom ptáci!). V dálce zaslechl dunění, neprobouzelo v něm však žádné obavy. Byl si jist, aniž měl k tomu rozumný důvod, že to je tlumený hluk příboje. Měsíc v úplňku byl obrovský: zdálo se mu, že jeho průměr je dvaapůlkrát větší než na pozemský měsíc.

Nebe ztratilo svůj denní zelený jas a bylo teď s výjimkou měsíce, který zářil, tak černé, jako noční obloha ve světě, který Wolff opustil. Všude kolem něj kmitaly veliké hvězdy; pohybovaly se tak rychle, až Wolffa ze strachu a zmatku jímala závrať. Jedna z nich zamířila přímo k němu; byla čím dál větší a jasnější, až nakonec proletěla několik desítek centimetrů nad jeho hlavou. V pruhu oranžově žlutého světla rozeznal čtyři dlouhá eliptická křídla, nitkovité nohy a prchavě zahlédl i hlavu opatřenou tykadly.

Světluška s nejméně třímetrovým rozpětím křídel.

Chvíli se zájmem pozoroval, jak opisují pohyblivá souhvězdí, jak se neustále slétají a zase rozlétají, a nakonec si zvykl. Pak přemýšlel, kterým směrem se má dát, a rozhodl se jít za hlukem příboje. Pobřeží představovalo přesný a jasný výchozí bod; potom už bude moci zamířit kamkoli. Šel pomalu a opatrně, často se zastavoval, naslouchal noci a upřeně hleděl do tmy před sebou.

Docela blízko cosi zhluboka zabručelo; zalehl do stínu hustého keře a snažil se dýchat pomalu a co nejtíšeji. Zašustilo listí. Zapraskala větvička. Zvedl nepatrně hlavu, jenom tak, aby v měsíčním světle,

které zaplavovalo mýtinu, rozeznal vysokou postavu vzpřímeného dvounohého černého a chlupatého tvora, který se šoural několik metrů od něj.

Tvor se náhle zastavil a Wolffovi málem vynechalo srdce. Stála před ním gorila, jejíž hlava se kývala střídavě dopředu a dozadu. Nebyla to však gorila. Alespoň ne v pozemském smyslu. Neměla stejnoměrně zbarvenou srst: ta se skládala ze širokých černých pruhů a z úzkých bílých pásů, které se jí klikatily po těle a končetinách. Paže zvířete byly mnohem kratší než u jeho pozemského dvojníka, nohy byly nejen delší, ale i rovnější. Zvíře mělo navíc vysoké čelo a silně vystouplé nadočnicové oblouky.

Tvor cosi zamručel. Nebyl to ani zvířecí nárek ani pokřik, ale sled jasně modulovaných slabik. Gorila nebyla sama. V nazelenalém světle měsíce Wolff spatřil kousek nahé pokožky, pokožky ženy, jež kráčela vedle zvířete, které ji obrovskou paží objímalo kolem ramen.

Wolff ženě do tváře neviděl, ale stačil postřehnout dvě dlouhé štíhlé nohy, oblé hýždě, pěkně tvarovanou paži a dlouhé černé vlasy a byl zvědavý, jestli je tak krásná i zpředu.

Říkala cosi gorile a její hlas zněl jako cinkot stříbrných zvonků. Zvíře jí odpovědělo. Potom se oba vnořili do temné džungle.

Wolff nedokázal hned vstát: na to byl příliš rozrušený.

Když se konečně vzpamatoval, vydal se znovu na cestu porostem. Ten byl mnohem řidší než v pozemských džunglích. Křoviny rostly daleko od sebe, a kdyby tu Wolffovi všechno nepřipadalo tak exotické, slovo „džungle“ by ho ani nenapadlo. Krajina připomínala spíše park. Tráva byla hebká a tak krátká, jako kdyby ji někdo nedávno posekal.

Sotva Wolff ušel několik kroků, polekal se, protože před ním s odfrknutím vyskočil jakýsi živočich. Než zmizel, stačil Wolff zahlédnout načervenalé parůžky, bělavé nozdry, ohromné světlé oči a kropenatou srst. Šel dál, po chvíli však za sebou zaslechl kroky a obrátil se: byl to týž jelínek. Zvíře si uvědomilo, že je uviděl, pomalu se přiblížilo, zabořilo svůj vlhký čenich do mužovy natažené dlaně a s vrněním se o něj začalo otírat. Wolff málem ztratil rovnováhu, protože zvíře jistě vážilo dobrých dvě stě kilogramů. Sehnul se, poškrábal je na hlavě za okrouhlýma ušima, pohladil mu čumák a poplácal po břiše. Jelí-

nek jej nadšeně olízal. Jazyk měl dlouhý a drsný jako lev. Nakonec se k Wolffově velké úlevě nabažil přátelských projevů a zmizel tak rychle, jak se objevil.

Toto setkání dodalo Robertovi odvahy. Choval by se nějaký živočich tak příchylně ke zcela neznámé bytosti, kdyby se přitom musel bát šelem nebo lovců?

Hluk příboje zesílil a po deseti minutách dorazil Wolff ke břehu. Přikrčil se pod jeden vějířovitý list a zkoumal krajinu zaplavenou světlem měsíce. Písek byl bílý a – jak se hmatem přesvědčil – velmi jemný. Pláž se táhla do nedohledna. Měla šířku zhruba dvě stě metrů. V dálce na obou stranách na ní plály ohně, kolem nich poskakovaly postavy. Jejich křik a smích byl sice ztlumen vzdáleností, přesto však potvrdil Robertův dojem, že jde o lidské bytosti – muže a ženy.

Když obrátil hlavu zpět k pláži, uviděl asi tři sta yardů těsně u vody dvě bytosti a pohled na ně mu vyrazil dech. Neohromilo jej ani tak to, co dělaly, jako jejich tělesná schránka. Měly normální lidský trup, místo nohou jim však rostl rybí ocas, který se od pánve dolů zužoval.

Nedokázal potlačit zvědavost. Ukryl roh do trsu trávy a plížil se podél okraje džungle. Když se dostal na úroveň dvojice, zastavil se, aby si ji prohlédl. Samec se samicí teď leželi vedle sebe a bavili se. Na pevné zemi ho nemohli dohonit a zbraně neměli. Mohl se tedy přiblížit. Třeba se budou také chovat přátelsky.

Zastavil se ve vzdálenosti asi dvaceti, osmnácti metrů, aby si je znovu prohlédl. Snad to byly mořské panny; napůl ryby však určitě nebyly. Ocasní ploutve měly vodorovné, kdežto ryby je mají postaveny svisle, dlouhý ocas byl zřejmě bez šupin: celé hybridní tělo jim pokrývala hladká hnědá kůže.

Zakašlal. Oba, samec i samice, zvedli hlavu a vykřikli. Rychlým pohybem, tak rychlým, že Wolff postřehl jen zmatené zavíření, se samec i samice vztyčili na svých ocasech a bleskově se vnořili do vln. Ve světle měsíce se na okamžik mihl temný stín hlavy a hladinou kmitla ploutev.

Z moře se valil pěnicí příboj a tříštil se na bílém písku. Po nebi plul ohromný zelený měsíc. Od vody vanul vánek a hladil Wolffovu zpocenou tvář. Wolff pokračoval dál, aby se zchladil v džungli. Z

temnoty zaznívaly podivné výkřiky. Z pláže se ozvaly zvuky lidského veselí a rozkoše.

Wolff se ponořil do přemítání. Slova, která si vyměnila siréna s tritonem, i slova, jimiž „zebril“ (tak pokřtil gorilu s pruhovanou srstí) oslovil ženu, mu cosi připomínala. Nerozuměl jim, jejich zvuky a modulace však v něm probouzely nejasné vzpomínky. Vzpomínky na co? Tenhle jazyk určitě ještě nikdy neslyšel. Že by byl analogický s některou řečí, kterou zaslechl na Zemi na desce nebo ve filmu?

Na rameno mu dopadla ruka, zvedla ho ze země, otočila a on se zadíval přímo do zebrilova zvířecího obličeje s primitivním čumákem a očními oblouky. Ovanul jej pach alkoholu. Zvíře cosi řeklo a z křoví se vynořila žena. Pomalu k nim přistoupila a za jiných okolností by se v Robertovi jistě zarazil dech při pohledu na její nádherné tělo a zářivě krásnou tvář. V této chvíli se mu dýchalo špatně, bohužel ze zcela jiných důvodů. Gigantický lidoop jej mohl snadno jediným pohybem odhodit do moře. Snáze a rychleji, než jak to předvedli oba bájní mořští živočichové. Pokud ovšem nesevěře svou obrovskou ruku, nerozmačká mu maso a nerozdrť kosti.

Žena promluvila a zebril jí odpověděl. Wolff přitom zachytil několik slov. Jazyk se podobal předhomérovské řečtině či mykénštině.

Nepustil se ihned do přednášky, v níž by podivný párek ujistil o tom, že je neškodný a má čisté úmysly. Byl především příliš zaražen, než aby mohl souvisle uvažovat. Navíc byly jeho znalosti řečtiny té doby – i když byla příbuzná Homérově ionoeolštině – shodou okolností dost omezené.

Nakonec se mu přece jen podařilo nazdařbůh vykoktat několik vět, přičemž se ani tak nestaral o smysl toho, co říká, jako o snahu dát svým posluchačům najevo, že se od něj nemusejí ničeho obávat. Když to zebril uslyšel, zavrčel, řekl dívce několik slov a postavil Wolffa na písek. Když Wolff znovu ucítil pevnou půdu pod nohama, vydechl úlevou, ale stáhl obličej bolesti, protože měl pohmožděné rameno. V ohromné zvířecí ruce se skrývala strašlivá síla. Když si odmyslel její velikost a srst, která ji pokrývala, vypadala docela jako lidská.

Žena začala s mírně znechuceným výrazem z Wolffa strhávat košili. Ten teprve později zjistil, že u ní vzbuzoval odpor, neboť to bylo poprvé, co viděla obtlouklého starce. Dráždily ji navíc cizincovy šaty.

Umíněně tahala za Wolffovu košili, až si ji Robert nakonec sundal raději sám, neboť se obával, že požádá zebrila, aby mu ji strhl. Dívka si ji zvědavě prohlédla, očichala, řekla „Ugh!“ a udělala jakési gesto.

Ačkoli by byl raději předstíral, že jí nerozumí, usoudil, že bude lepší, když poslechne. Nechtěl ji zklamat a nechtěl zebrila rozzlobit; svlékl se tedy a čekal na další rozkazy.

Dívka se pronikavě rozesmála a lidoop štěkal a plácal se do stehů. Znělo to, jako když sekyra roztíná dřevěné klády. Oba pak kolem sebe vzájemně ovinuli paže a za hysterického smíchu se nejistým krokem vzdálili směrem k pláži.

Rozzuřený, pokořený a zahanbený Wolfi si natáhl kalhoty, sebral spodní prádlo, ponožky a boty a vrátil se do džungle, šťasten, že se z toho dostal tak snadno. Našel roh v úkrytu, a pak dlouho seděl a snažil se vymyslet, co má dělat. Nakonec usnul.

Když se probudil, bylo ráno. Cítil se rozlámaný, měl hlad a žízeň.

Na pláži panoval čilý ruch. Spatřil několik velkých lvounů se zářivě oranžovou srstí, jak s kotrmelci pronásledují jantarově zbarvené koule, které jim házeli tritoni a sirény. Postava s chlupatýma nohama a krátkým kozlím ocasem, jejíž čelo zdobily beraní rohy, pronásledovala ženu, která se silně podobala zebrilově družce. Až na to, že byla světlovlasá. Faun ji dostihl a ona se nechala se smíchem položit na zem. To, co se pak odehrálo, přesvědčilo Wolffa o tom, že zdejší tvorové jsou nevinní, neznají pojem hříchu a nemají zábrany, tak jako tomu asi bylo u Adama a Evy v pozemském ráji.

Byla to velmi zajímavá podívaná, pohled na snídající sirénu však ve Wolffovi probudil jiné, naléhavější starosti. V jedné ruce siréna držela žlutý oválný plod, ve druhé jakousi polokouli, která vypadala úplně jako kokosový ořech. O něco dále dřepěla u ohně rohatá faunka a opékala rybu nabodnutou na tyči. Wolff ucítil, jak voní, sbíhaly se mu sliny a kručelo mu v břiše.

Musel především uhasit žízeň. Vzhledem k tomu, že tu voda byla jen v moři, zamířil ke břehu.

Jeho příchod byl přijat tak, jak očekával: vyvolal překvapení, údiv a do jisté míry i obavy. Všichni tvorové zanechali své činnosti, dívali se na něj s otevřenými ústy a couvali před ním. Několik samců

ovšem neustoupilo, byli však zřejmě připraveni při jeho prvním „Hu!“ vzít nohy na ramena. Wolff však nijak netoužil je provokovat, neboť i ti nejmenší z nich by se snadno vypořádali s jeho starým a opotřebovaným tělem.

Zašel do vody až po pás a ochutnal ji. Viděl ostatní, jak ji pijí a doufal, že bude mít přijatelnou chuť. Ukázalo se, že je čistá a svěží a že má chuť, kterou až dosud nepoznal. Když uhasil žízeň, měl pocit, jako kdyby mu v žilách začala proudit mladistvá krev. Vydal se pak přes pláž zpět do džungle. Ostatní pokračovali v jídle a zábavě. Sledovali ho očima, nikdo jej však neoslovil. Usmál se na ně. Zjistil, že je to leká, a tak je nechal být. Jakmile byl v lese, začal hledat plody a ořechy, jež by se podobaly těm, které předtím jedla siréna: několik jich našel. Žlutý plod chutnal jako broskvový dort a to, co se podobalo kokosovému ořechu, mělo dužinu, která připomínala směs velmi jemného hovězího masa se sekanými vlašskými ořechy.

Když se nasytil, zjistil, že mu teď chybí už jen jedno: k smrti rád by si vykouřil dobrou dýmku. Jenže tabák byl zřejmě v tomto ráji neznámou plodinou.

Několik příštích dní strávil tím, že bloudil džunglí nebo lenošil na břehu moře. Místní obyvatelé si už zvykli na jeho přítomnost. Smích propukal zejména, když se ráno objevil na pláži. Jednou se na něj dokonce vrhla skupina mužů a žen a za projevů hlučného veselí jej svlékla. Robert se pustil do pronásledování ženy, která se zmocnila jeho kalhot, utekla mu však a zmizela v houští. Když se vrátila, měla prázdné ruce. Pokud mluvil pomalu, byl teď již schopen se s nimi porozumět. Po tolika letech učení a studia znal množství řeckých slov. zbýval tedy už jen problém výslovnosti a určitého počtu slov, které jeho klasický slovník neobsahoval.

„Proč jsi to udělala?“ zeptal se půvabné nymfy s černýma očima.

„Chtěla jsem vědět, co skrýváš pod těmi děsnými hadry. Bez šatů jsi škaredý. V těch strašných věcech, co míváš na sobě, jsi však ještě ohavnější!“

„Necudný,“ napověděl Wolff. Zdálo se však, že nymfa tento výraz nezná.

Pokrčil rameny a pomyslel si: Kdo chce s vlky býti... Spíše než

vlčímu doupěti se to tu však podobalo rajske zahradě. Teplota byla ve dne i v noci příjemná a měnila se jen o několik stupňů. Potrava byla hojná a rozmanitá, pracovní povinnost tu neexistovala, nemusel platit nájem, nebyly tu politické šarvátky, kromě pohlavní žádosti, která se dala snadno ukojit, neměl žádné starosti, nepanovala tu národnostní ani rasová nesnášenlivost. Nemusel platit žádné účty. Může si však tím být tak jist? Nic není zadarmo, jak znělo základní pravidlo na Zemi. Platí to i zde? Nepřijde brzy někdo s vyúčtováním?

Prespával na trávě v dutině stromu. Byly tu tisíce takových prohlubní: tento přírodní komfort poskytoval zvláštní druh rostlin. Ráno však nelenošil. Často vstával ještě před svítáním, aby spatřil příchod slunce.

Příchod, to bylo to pravé slovo, neboť o východu nemohlo být v tomto případě ani řeči. Protějšší břeh moře byl lemován řetězem ohromných hor, tak rozlehlých, že jejich konec byl v nedohledím. Slunce začínalo svou dráhu za touto zdí a když se objevilo, bylo už vysoko na zeleném nebi. Pokračovalo pak ve své pouti, dokud nezmiželo na druhé straně hor.

Hodinu nato je střídal měsíc, který sledoval stejnou dráhu ve stejné výši. Každou noc hodinu přšelo. Hustý dešť Wolffa budíval, protože se současně s ním vždy ochladilo. Choulil se při něm zimomřivě do listí a jektaje zuby se pak pokoušel znovu usnout.

S každou další nocí to bylo pro něj těžší. Vzpomínal na svůj vesmír, na své přátele, svou práci a své radosti. Myslíval také na svou ženu. Co teď asi dělá? Nejspíš jej oplakává. Je pravda, že poslední dobou bývala často hašteřivá a roztrpčená, měla ho však ráda. Zmizení manžela ji jistě šokovalo a cítila je jako ztrátu. Nuzovat ale každopádně nebude. Vždycky vyžadovala, aby si platil velmi vysokou pojistku, a to byl také námět četných hádek. Pak jej napadlo, že Brenda ještě dlouho nedostane ani halěr, protože pojišťovna bude žádat důkaz o tom, že zemřel. I když však bude muset čekat, než uplyne zákonem stanovená doba, aby její manžel mohl být úředně prohlášen za mrtvého, bude mít z čeho žít díky sociálnímu pojištění. Sníží se sice drasticky její životní úroveň, přesto to však postačí ke krytí jejích potřeb.

Neměl v úmyslu se vrátit. Mládl. I když jedl dosyta, hubl, zvětšovaly se mu svaly a pohyboval se pružněji. Měl pocit, že má v nohou

pružiny a překypoval zapomenutou radostí z dospívání, která mu už dávno vypadla z paměti. Když se sedmého dne ráno škrábal na hlavě, zjistil, že mu znovu začínají růst vlasy. A ráno desátého dne se probudil s bolavými dásněmi. Nahmatal na nich zduřeniny a napadlo jej, že je třeba nemocen. Zde již zapomněl, že něco jako nemoc vůbec existuje! Od svého příchodu se tu cítil v dokonalé formě a ani „lidé z pláže“ jak jim říkával, nemocemi, jak se zdálo, nikdy netrpěli.

Dásně ho bolely celý týden, a rozhodl se proto, že bude pít zkvašený cukr „punčového ořechu“. Jeho plody hojně rostly na vrcholku štíhlého stromu s krátkými a křehkými nafialovělými větvemi, zdobenými žlutými listy ve tvaru dýmky. Když pomocí ostrého kamenu loupal jeho tuhou kůru, vydávala punčovou vůni. Tekutina připomínala džin s tonikem, ochucený kapkou sherry, a vždy to s ním otrásl jako plná sklenice tequily. Přírodní likér měl příznivé účinky: na Wolffovy rozbolavělé dásně působil jako balzám a současně tišil podráždění, které v něm bolest vzbuzovala.

Devět dní po tom, co ho začaly bolet dásně, se mu začalo prořezávat deset malých bílých a tvrdých zubů. Zlaté plomby nahradil přírodní materiál. Pleš mu teď již zakrývala hustá černá kštice.

A to ještě nebylo všechno. Protože hodně plaval a běhal, ztrácel se mu tuk. Vystoupilé stařecké žíly ustupovaly a ztrácely se v silném hladkém svalstvu. Mohl se už, aniž se zadýchal, vydávat na dlouhé procházky a nemusel se přitom obávat, že mu srdce pukne námahou. To vše jej sice uvádělo v úžas, nebránilo mu to ale, aby si nekladl otázky proč a jak?

Na to, proč jsou všichni mladí, se vyptával také lidí z pláže, dostával však stále jen jednu a tutéž odpověď: „To je vůle Vladaře.“

Nejprve si myslel, že jeho posluchači mluví o svém Stvořiteli, což jej překvapilo, neboť na první pohled mu nepřipadali nijak nábožensky založení. Neviděl, že by se chovali fideisticky, neorganizovali žádné obřady, nezachovávali svátosti.

„Kdo je to ten Vladař?“ chtěl vědět, domnívaje se, že snad špatně pochopil použité slovo wanaks, které tu má třeba význam poněkud odlišný od toho, jež mu připisuje homérská literatura.

Zebril Ipsewas, nejchytřejší z bytostí, s nimiž se Wolff až dosud setkal, mu na to odpověděl: „Sídlí na vrcholu světa za mořem,“ a uká-

zal k horskému řetězu, který se rýsoval na obzoru. „Vladař bydlí v nádherném a nedobytném paláci. To on stvořil tento svět a vytvořil také nás. Kdysi sem často přicházel, aby se s námi pobavil. Děláme to, co Vladař chce, a radujeme se s ním. Máme ale vždycky strach. Rozzlobí-li se nebo není-li spokojen, může nás zabít. Nebo něco ještě horšího.“

Wolff se usmál a přikývl. Ipsewas a jeho druhové tedy svůj původ a vznik svého vesmíru nevysvětlovali rozumněji než obyvatelé Země. Nad Pozemšťany však měli lidé z pláže jednu výhodu: jednomyšlnost. Všichni, jimž položil tuto otázku, mu dali stejnou odpověď jako zebril.

„To je vůle Vladaře. Stvořil svět a vytvořil také nás.“

„Jak to víte?“

Wolff nečekal, že mu na tuto druhou otázku odpovědí lépe než na Zemi. Odpověď, kterou dostal, ho však překvapila:

„Ó!“ pravila siréna, která se jmenovala Paiawa, „Vladař nám to řekl. Řekla mi to ostatně i má matka. A ta to přece musela vědět. Pamatovala si, jak Vladař modeloval její tělo, i když je to už dávno, velmi dávno.“

„Opravdu?“ Wolffa napadlo, že ho Paiawa třeba tahá za nohu a že nebude snadné jí splatit stejnou mincí. „Kde je ta tvá matka? Rád bych si s ní promluvil.“

Siréna ukázala směrem k východu.

„Tam někde.“

To mohlo docela dobře znamenat i několik tisíc kilometrů. O délce pláže neměl nejmenší představu.

„Už dlouho jsem ji neviděla,“ dodala.

„Jak dlouho?“

Siréna nakrčila půvabné čelo a sevřela rty. Je k nakousnutí, řekl si Wolff. A to tělo! Návrat mládí zvýšil jeho citlivost k tělesným záležitostem.

Paiawa se usmála. „Zdá se, že tě zajímám. Nebo ne?“

Zčervenal a měl sto chutí rozhovor přerušit. Chtěl však, aby mu siréna odpověděla. Opakoval proto otázku: „Kolik let jsi ji už neviděla?“

Paiawa mlčela: slova „rok“ a „léta“ neznala.

Wolff pokrčil rameny, spěšně se vzdálil a zmizel za clonou sytě zbarveného rostlinstva, které lemovalo pláž. Paiawa na něj zavolala; nejprve šibalským tónem a pak rozzlobeně, když bylo jasné, že se nevrátí. Na jeho adresu pak připojila i několik málo lichotivých hodnocení Wolffovy mužnosti vzhledem k ostatním zástupcům silnějšího pohlaví. Zdržel se odpovědi; bylo by to pod jeho důstojnost. To, co říkala, byla ostatně pravda. I když jeho tělo rychle sílilo a mládlo, ve srovnání s téměř ideálně mužnými modely, které potkával na každém kroku, vypadalo ještě velmi uboze.

Zahnal tyto myšlenky a přemýšlel o tom, co mu řekla Paiawa. Kdyby se mu podařilo najít její matku nebo některou vrstevnici její matky, dozvěděl by se o tom Vladaři třeba něco víc. O pravdivosti siréniných slov nepochyboval. Na Zemi by to bylo nepravděpodobné, tihle lidé však nevědí, co je to lež. Neumí si vymýšlet. Taková upřímnost má své výhody, znamená však také nedostatek představivosti a smyslu pro humor. Nedovedou být vtipní. Je pravda, že se často hlasitě smějí, ale vždy jen z malicherných důvodů. Jejich chápání komiky nesahá dále než po šaškování a obhroublé žertování.

Zaklel, neboť se mu nedařilo držet se jednoho tématu. Jak dny ubíhaly, bylo pro něj čím dál těžší se soustředit. Na co to jen myslel, než se mu myšlenky rozběhly po obtížích, které přináší přizpůsobení se společnosti, v jejímž lůně se nachází? Ach ano! Paiawina matka... Staří lidé, kteří by mu snad poskytli vysvětlení – pokud ovšem někoho takového najde. Jak je má ale najít, když tu všichni dospělí vypadají, jako kdyby byli stejně staří? Mladých lidí je velice málo. Potkal na nejvýš tři, kdežto dospělých bylo několik set. Totéž platilo i pro zvířata a pro ptáky (někteří z nich vypadali dosti nezvykle): nespátril celkem více než pul tuctu tvorů v nízkém věku.

Vzácnost porodu však byla vyvážena tím, že smrt neexistovala. Viděl tu jen tři mrtvá zvířata, z nichž dvě byla usmrcena náhodou a třetí v boji o samici. A i v tomto posledním případě to byla spíše nehoda: poražený samec – byla to citrónově žlutá antilopa se čtyřmi rohy zakroucenými do tvaru osmičky – se dal na útěk a zlomil si vaz při skoku přes kmen stromu.

Jeho mrtvé tělo ani nestačila zachvátit hniloba: ani ne za hodinu je sežralo stádo všudypřítomných tvorů, kteří se podobali dvounohým

liškám s bílým čenichem, dlouhýma ochable visícíma jezevčíma ušima a opičími prackami. Tyto pseudolišky pobíhaly po džungli a sežraly, co našly: ovoce, ořechy, bobule i mrtvoly. Měly nejraději to, co začínalo zahnívat. Čerstvými plody opovrhovaly. V celé této symfonii krásy a života tak nezazněl ani jeden falešný tón. I v rajske zahradě přece musejí být metaři.

Wolff často zadumaně hledíval na modré zasněžené vrcholky hor, jež se tyčily nad mořem. Horský masív se jmenoval Thayaphayawoed. Je možné, že Vladař sídlí na jeho hřebeni. Snad by stálo za to přeplout moře, slézt ta strašlivá úbočí a pokusit se alespoň zčásti objasnit tajemství, které skrývá tento vesmír. Když však zkusil vypočítat nadmořskou výšku vrcholů, usoudil, že se to nedá provést. Temná stěna se zvedala k nebesům do nedohledna a při pohledu na ni dostával závrť. Na tak vysokých vrcholcích nemůže nikdo žít. chyběl by mu tam vzduch.

3

Jednoho dne Robert Wolff vyňal stříbrný roh z dutého stromu, kam jej předtím ukryl, a vydal se k velkému balvanu, z něhož mu muž jménem Kickaha hodil tento nástroj. Kickaha i nestvůrná zvířata zmizeli. Měl pocit, jako kdyby nikdy neexistovali; žádný, koho se Robert ptal, je neviděl ani o nich neslyšel.

Wolff se rozhodl, že se vrátí do svého rodného světa a znovu zkusí štěstí na Zemi. Zjistí-li, že její výhody převyšují přednosti Rajské zahrady, zůstane na ní. Pokud ovšem nezačne chodit sem a tam a využívat co nejlépe obou: až jej unaví jeden vesmír, udělá si prázdniny na

druhém.

Cestou se zastavil u Elikopis, která ho pozvala, aby něco popil a chvíli s ní pohovořil. Elikopis, jejíž jméno se dalo přeložit jako „Zářící Oko“, byla rozkošná dryáda s nádherně zaoblenými tvary. Ze všech bytostí, které tu Robert až dosud potkal, byla „nejnormálnější“. Kdyby neměla tak purpurové vlasy a kdyby měla na sobě šaty, nevzbudila by na Zemi více pozornosti než kterákoli jiná neobyčejně krásná žena,

Navíc – a to bylo velice vzácné – se s ní dalo konverzovat ve vlastním smyslu tohoto slova, Konverzovat, a ne klábosit o ničem, bezdůvodně se chechtat a neposlouchat, co říká ten druhý. Wolff byl zhnusen a do hloubi duše otřesen, když zjistil, že většina upovídaných lidí z pláže a výřečných obyvatel lesa dokáže mluvit jen o sobě.

Elikopis byla jiná. Možná proto, že nežila v žádné skupině. Obyvatelé pobřeží sice po technické stránce ještě nedohonili australské domorodce a ani to nepostrádali, vypracovali si však nesmírně složitý systém sociálních vztahů. Každá skupina žila na zcela určitém úseku pláže nebo lesa a měla obvykle třicet jedinců, kteří podle svého vlivu stáli na různých hierarchických stupních. Své společenské postavení na horizontální a vertikální úrovni mohl každý hájit (a také ho rád hájil). Nikdy je nenudilo vypočítávat charakterové vady a přednosti svých druhů, jejich atletické výkony a nezdary, jejich obratnost při čtených dětinských hrách, jimž se oddávali, a jejich sexuální výkon-

nost.

Elikopsin brilantní smysl pro humor soupeřil s jasem jejích očí a měla navíc i citlivou povahu. Dnes měla ještě jeden trumf navíc: zrcadlo zasazené do zlatého kulatého rámu, vykládaného drahokamy. Od svého příchodu spatřil Wolff v rukou domorodců jen vzácně nějaký předmět.

„Kde jsi to našla?“ zeptal se dryády.

„Ó, to mi dal Vladař. Kdysi, ale to už je dávno, jsem byla jeho favoritkou. Když sestupoval se střechy světa, aby nás navštívil, trávil hodně času se mnou. Chryséis a mne měl nejraději. Věřil bys, že ostatní nám to stále mají za zlé? Proto tu žiji tak osaměle. I když zase společnost tu není nijak skvělá.“

„A jak Vladař vypadal?“

Elikopis se dala do smíchu. „Od krku dolů jako každý jiný dobře stavěný mladík... třeba jako ty.“

Objala Roberta a začala ho líbat na tvář. Její rty pomalu klouzaly k mužově uchu.

„A co jeho obličej?“ naléhal Wolff.

„Nevím. Cítila jsem ho, ale neviděla. Jeho lesk mě oslepoval. Byl tak oslňující, že když se ke mně blížil, musela jsem vždy zavřít oči.“

Zavřela mu ústa polibky a on brzy zapomněl na všechny otázky, které jej trápily. Když se však zpola spící dryáda znovu natáhla na hebkou trávu po jeho boku, vzal zrcadlo a podíval se na sebe. Srdce mu nadšeně zabušilo v hrudi: znovu mu bylo dvacet pět let. Tušil to, až teď se však o tom mohl poprvé skutečně přesvědčit.

„Co když po návratu na Zemi znovu zestárnu tak rychle, jako jsem zde omládl?“

Vstal a zůstal chvíli bez hnutí, pohroužen do přemítání. Nakonec zašeptal: „Koho se to tu pokouším obalamutit? Neodejdu nikam.“

„Pokud mne již opouštíš, zkus najít Chryséis,“ řekla Elikopis ospale. „Něco se jí stalo. Když se k ní někdo přiblíží, utíká. I přede mnou, a to jsem její jediná přítelkyně. Ano, muselo se stát něco strašného, něco, o čem nechce mluvit. Bude se ti líbit. Není jako ostatní; je jako já.“

„Dobrá,“ odpověděl Robert roztržitě. „Zkusím to.“

A byl pryč. I když se nechtěl vrátit dveřmi, jimiž se sem dostal,

chtěl roh vyzkoušet. Existují snad i jiné dveře. Třeba se otevrou po každé, když se roh rozezní, ať už bude stát kdekoli.

Zastavil se pod jedním z nespočetných stromů s rohy hojnosti, které v lese rostly. Byl vysoký asi šedesát metrů a asi deset metrů široký a kmen mu kryla azurově modrá, hladká, téměř mastná kůra. Tlusté, dvacet metrů dlouhé větve neměly listy ani výhonky, každá však byla naprosto přesnou replikou rohu hojnosti. Z korun květů se čas od času vylévaly praménky čokoládově zbarvené tekutiny a dopadaly na zem. Látka chutnala jako med lehce ochucený tabákem – byla to zvláštní směs, ale Wolffovi chutnala. Chodili na ní všichni obyvatelé lesa.

Pod stromem hojnosti zatroubil Wolff na roh. Žádné „dveře“ se neotevřely. O něco dále udělal další, stejné neúspěšný pokus. Z toho usoudil, že roh funguje jen na určitých místech. Možná dokonce, že pouze u toho červeného balvanu.

Náhle zpozoroval hlavu dívky, která se ukrývala za stromem v den, kdy se dveře otevřely poprvé. Táž srdcovitá tvář, tytéž velké oči, stejně plné šarlatové rty, stejně černě a červenohnědě pruhované vlasy...

Pozdravil ji, dala se však na útěk. Měla nádherné tělo a nikdy neviděl tak dlouhé nohy. Byla štíhlejší než ostatní ženy tohoto světa, jež se občas honosily příliš bujnými tvary, příliš plným poprsím.

Pustil se do pronásledování. Ohlédla se, zoufale vykřikla a pokračovala v běhu. Mnoho nechybělo a byl by se zastavil: ostatní se takhle nikdy nechovaly. Každá zpočátku ucouvla, to ano, ale nikdy nepanikařily, nikdy nedávaly najevo takovou hrůzu!

Zastavila se teprve, až když jí došly síly. Lapajíc po dechu se opřela o mechem porostlou skálu v blízkosti malého vodopádu, s nohama až po kotníky zabořenýma do koberce žlutých květů, podobných otazníkům. Na vrcholu skály seděl pták se sovíma očima, jehož peří se kroutilo jako vývrtka a dlouhé nohy byly ohnuty vpřed. Pozoroval je se skloněnou hlavou, pomrkvával a vyražel krátké tlumené výkřiky.

Wolff pomalu přistoupil. „Neboj se,“ řekl s úsměvem. „Nic ti neudělám. Chci si jen s tebou promluvit.“

Třesoucí se rukou ukázala na roh. „Kde jsi ho našel?“ zeptala se nejistě.

„Dal mi ho jistý Kickaha. Viděla jsi ho. Znáš ho?“

Měla tmavé zelené, nesmírně velké oči a on si pomyslel, že ještě nikdy neviděl nic tak krásného, přesto, že měla kočičí panenky, či snad to byl právě ten kontrast...

Zavrtěla hlavou. „Ne, neznám ho. Viděla jsem ho poprvé, až když ty...“ Namáhavě polkla a zbledla, jako kdyby se jí udělalo špatně, „...až když ho ty bytosti shodily ze skály. Vzaly ho s sebou.“

„Je tedy po něm?“ Wolff dával pozor, aby nepoužil výrazy jako zabít, zavražděn nebo mrtev, protože tato slova byla tabu.

„Ne. Nestvůry snad měly v úmyslu mu udělat něco horšího, než... s ním skoncovat.“

„Proč jsi přede mnou utíkala? Já přece k těm nestvůrám nepatřím.“

„Já... o tom nemohu mluvit.“

Dryádino mlčení vyvolalo u Wolffa sled úvah. Zdejší obyvatelé byli, jak se zdálo, zbaveni nebezpečí a všeho, co by vyvolávalo strach, a nebyli proto schopni čelit hrůze a obavám. Přizpůsobili se výlučně kráse a snadnému životu.

„Je mi jedno, zda o tom chceš či nechceš mluvit: prostě musíš. Je to velmi důležité.“

Odvrátila se. „Ne. Nechci.“

„Kterým směrem odešli?“

„Kdo?“

„Ty obludy. A Kickaha.“

„Zaslechla jsem, že jim říká gworlové. To slovo jsem až dosud neznala. Ti... gworlové přišli určitě odjinud.“ Ukázala k moři a na vzdálený horský řetěz. „Z hory.“

Náhle se obrátila, přistoupila těsně k němu, své velké oči upřela do Robertových a ten se ani za těchto okolností nedovedl ubránit obdivu nad jejími nádhernými rysy a mléčnou jemností její kůže.

„Pojďme pryč!“ zvolala. „Někam daleko. Ti netvoří jsou stále zde. Někteří snad odvedli Kickahu, všichni však neodešli. Nedávno jsem dva z nich viděla. Skrývali se v dutině stromu. Oči jim svítily jako zvířatům a strašlivě páchli. Bylo to jako pach shnilého, plesnivého ovoce.“

Položila ruku na roh. „Myslím, že chtějí tohle!“

„Troubil jsem na něj. Jsou-li někde poblíž, určitě ho slyšeli!“

Rozhlédl se. Mezi stromy, za křovím vzdáleným zhruba sto metrů, zahlédl jakýsi záblesk. Strnul. Keř se opět pohnul a znovu se cosi zablesklo. Uchopil dívku za štíhlou ruku.

„Jdeme. Dělej ale, jako by se nechumelilo. Tvař se nenučeně.“

Vytrhla se z Wolffova sevření. „Co se děje?“

„Žádnou paniku! Myslím, že jsem za keřem cosi viděl. Možná, že to nic není, možná, že to jsou gworlové. Nedívej se tam! Prozradíš nás.“

Bylo však pozdě: otočila se. Prudce vydechla a přitiskla se k němu. „To jsou oni... to jsou oni...“

Natáhla ruku a on se podíval směrem, kterým ukazovala: ze svého úkrytu pomalu vylézaly dvě černé, zavalité postavy. Každá držela v ruce zahnutý ocelový nůž, dlouhý a široký, mávala jím a chraplavě křičela. Tělo jim halila jen černá, drsná srst, kolem pasu však měly upevněný kožený řemen, na němž byly uchyceny pochvy s dýkami.

„Nevyváděj,“ řekl Wolff. „Na těch svých křivých nožkách nemožou běžat příliš rychle. Je tu někde místo, kde bychom se mohli schovat? Úkryt, kam by za námi nemohli?“

„Až za mořem,“ odpověděla třesoucím hlasem. „Podaří-li se nám dostat se dost daleko, potom nás snad neobjeví. Stačí jen nasednout na histoikhthysy.“

Myslela tím obrovského měkkýše, který se hojně vyskytoval v moři a jehož tělo kryla ulita podobná trupu závodní jachty; ulita nebyla silnější než list papíru, byla však velmi odolná. Z jeho zad vyčníval tenký, avšak pevný chrupavčitý stěžeň, k němuž byla upevněna trojúhelníková blanitá plachta, tak tenká, že byla průhledná. Natočení této plachty řídily svaly. Histoikhtus se mohl rychle pohybovat díky větru nebo pomocí vody, kterou prudce vypuzoval ze zadní části těla. Sirény a další obyvatelé pobřeží se často projížděli na těchto mořských kočárech, které řídili tlakem na nervová zakončení na povrchu měkkýšů.

„Myslíš, že gworlové budou chtít nasednout na loď? V tom případě si ji budou muset sami vyrobit. Neviděl jsem tu nic, co by se podobalo člunu.“

Cestou se Wolff často otáčel. Gworlové zrychlili a při každém kroku se kolébali jako opilí námořníci. Wolff s dívkou nakonec došli k

řece široké asi dvacet metrů. Vstoupili do vody. V nejhlubším místě jim voda nesahala ani po pás. Byla čirá, svěží, ale nepříliš studená a proháněly se v ní ryby podobné stříbrným bleskům. Na druhém břehu se ukryli za stromem s rohy hojnosti. Dryáda chtěla jít dál, ale Wolff jí to rozmluvil.

„Uprostřed řeky budou ve velmi nepříjemném postavení.“

„Co tím chceš říci?“

MLčky odložil roh k patě stromu a pustil se do hledání. Našel oblý kámen, velký asi jako polovina lidské hlavy, ale dostatečně drsný, aby ho mohl pevně uchopit. Potom zvedl jeden z rohů hojnosti, který spadl ze stromu. Květ byl sice obrovský, byl však dutý a vážil nanejvýš deset kilogramů.

Oba gworlové mezitím došli k řece a tehdy Wolff odhalil slabé místo těchto odporných bytostí. Netvoři chodili po břehu sem a tam, mávali vztekle noži a z hrdla se jim dralo tak hlasité mručení, že je bylo slyšet až na druhém břehu. Nakonec jeden z nich zkusil nohou vodu – měl velké široké chodidlo, jež si ihned otřepal tak, jako když kočka třese tlapkou, kterou si nedopatřením namočila – a řekl něco svému druhovi, který mu štěkávě odpověděl.

Nakonec první gworl přece jen, ač nerad, vstoupil do vody, zřejmě rozhodnut, že přejde na druhou stranu. Wolff, který celou scénu pečlivě sledoval, si všiml, že druhý hodlá počkat, až jeho druh živ a zdrav dorazí na protější břeh. Vyčkal, až se odvážlivec dostane doprostřed vodního toku. Uchopil pak do jedné ruky roh hojnosti, do druhé kámen a vyrazil. Dryáda vykřikla a Wolff zaklel: zbytečně na něj upozornila.

Gworl, který stál po pás ve vodě, se zastavil, otočil se k Wolffovi, cosi zaječel a zatočil svou zbraní. Wolff neodpověděl; raději si šetřil dech. Pokračoval v běhu a netvor se dál brodil vodou. Když Wolffa uviděl jeho kolega na vzdálenějším břehu, znehybněl. Potom i on vstoupil do vody. To Wolffovi vyhovovalo. Doufal, že si bude moci vyřídit účty s prvním gworlem dřív, než se druhý dostane doprostřed proudu.

Když bližší netvor hodil nožem, zachytil ho rohem a zbraň se s chvěním zabořila do koruny s takovou silou, že květ málem pustil. To už gworl vytahoval z pouzdra dýku. Wolff se nezdržoval uvolňováním

zbraně z obrovského květu a vrhl se vpřed. Ve chvíli, kdy netvor zvedal ruku, aby hodil druhý nůž, Wolff pustil kámen, zvedl oběma rukama roh hojnosti a nasadil ho gworlovi na hlavu.

Ozval se přidušený výkřik, kalich se zapotácel a spolu se svým vězněm začal odplovat po proudu. Wolff sebral kámen, skočil do řeky a gworla uvězněného v květu chytil za nohu. Koutkem oka zahlédl, že druhý netvor zvedá ruku s nožem. Vytrhl proto nůž zaražený do koruny a postavil se za něj do střehu; přitom musel pustit chlupatou nohu, kterou předtím svíral. Zbraň, kterou druhý gworl mrštil vší silou, minula svůj cíl, zavadila o okraj květu a let skončila v bahně na břehu, kam se zarazila až po rukojeť.

Teprve tečí se prvním gworlovi podařilo sundat okvěť z hlavy. Wolff mu chtěl probodnout bok, ocel však sklouzla po chrupavčitém výrůstku, který vyčníval z těla netvora; ten se obrátil a zařval. Wolff se okamžitě vztyčil a provedl výpad: dýka rozpárala gworlovi břicho a jeho ruka sevřela rukojeť zbraně. Padl do vody a Wolff o krok ucouvl.

Proud odnášel roh hojnosti do dálí a on tu nyní stál nechráněný a beze zbraně. Zůstal mu už jen kámen. A druhý gworl se blížil, svíraje svou dýku ve výši prsou. Zřejmě neměl v úmyslu ji hodit a chystal se k boji těla na tělo.

Wolff se přinutil ke klidu a počkal, až se netvor přiblíží do vzdálenosti tří metrů. Sklonil se tak, aby mu voda sahala po prsa, a aby přitom ukryl kámen, který si přendal z levé ruky do pravé. Teď už rozeznával gworlův obličej naprosto jasně: měl velmi nízké čelo, dvojité nadočnicový oblouk připomínající hledí, husté a široké obočí, citrónově žluté, blízko posazené oči, tupý nos pouze s jednou dírkou, úzké černé rty, vyčnívající, výrazně ohnutou čelist, dodávající ústům žabí vzhled, nevýraznou bradu, tenké a řídké zuby masožravce. Tělo, hlavu i obličej netvora pokrývaly dlouhé, tmavé a husté chlupy. Gworl měl masivní krk a pokleslá ramena. Jeho navlhlá srst vydávala smrdutý zápach shnilého a plesnivého ovoce.

Ošklivost tohoto hnusného tvora vzbuzovala hrůzu, Wolff si však zachoval chladnou hlavu. Kdyby se obrátil a dal se na útěk, určitě by dostal nůž do zad.

Když se gworl, který vydával protivné, střídavě šišlavé a skřípavé zvuky, přiblížil na dva metry, Wolff se vztyčil a zvedl paži. Jakmile

netvor uviděl kámen, pochopil, co má v úmyslu, a připravil se, že hodí svůj nůž. Úlomek skály proletěl vzduchem a s tlumeným úderem jej zasáhl přímo do čela. Gworl couvl, zapotácel se, upustil zbraň a padl na záda. Wolff popošel kupředu a zatápal po dně, hledaje svůj kámen. Našel ho, avšak ve chvíli, kdy se vztyčoval, octl se tváří v tvář protivníkovi. I když netvor nebyl plně při smyslech a trochu šilhal, nebyl dosud vyřazený z boje. A v ruce svíral další dýku.

Wolff zvedl vysoko kámen a zasadil mu ránu do hlavy. Ozvalo se zvučné zapraštění. Hned nato se gworl zhroutil. Vynořil se pak o něco dále po proudu, tvář měl ve vodě a proud ho unášel do dálky.

Teprve pak se dostavila reakce: Wolff se celý roztrásl, srdce mu vší silou bušilo a zvracel. Vzpomněl si však na dýku, která se zarazila do bláta. Došel si pro ni.

Dívka s purpurovými vlasy stála dosud za stromem, oněmělá hrůzou. Wolff zvedl roh, uchopil ji za paži a nešetrně s ní zatrásl.

„Vzpamatuj se! A uvědom si, jaké máš štěstí! Místo nich jsi mohla být mrtvá ty!“

Dlouze zasténala a rozvzlykala se. Wolff čekal, až se uklidní a dodal: „Nevím ani, jak se jmenuješ.“

Měla teď zarudlé oči a vypadala najednou starší. Přesto se jí ale žádná Pozemšťanka nemohla rovnat. Hrůza z předchozího boje se rozplynula.

„Jmenuji se Chryséis,“ řekla. A se směsí pýchy a pokory, jako kdyby se za vlastní hrdost současně trochu styděla, dodala: „Právo nosit toto jméno mám jenom já. Jiným je Vladař zakázal.“

„Zase ten Vladař,“ zamručel Wolff. „Pořád a jenom Vladař! Kdo to ale k čertu je, ten Vladař?“

„Ty to opravdu nevíš?“ zvolala jako někdo, kdo nemůže uvěřit svým uším.

„Nevím!“ Wolff chvíli mlčel a pak opakoval: „Chryséis...“ Zdálo se, že vychutnává každou slabiku. „Na Zemi to jméno není tak úplně neznámé, i když univerzita, na které jsem učil, je plná nevzdělanců, kteří je, jak se obávám, nikdy neslyšeli. Vědí, že Homér složil Iliadu, tím ale jejich vědomosti končí. Chryséis byla dcerou Apollónova kněze Chryséa. Během obléhání Tróje ji Řekové zajali a při dělení kořisti ji dostal Agamemnon. V důsledku moru, který seslal Apollón, ji však

byl nucen vrátit otci.“

Chryséis tak dlouho mlčela, že to Roberta zneklidnilo. Je nejvyšší čas se odtud vytratit, řekl si, nevěděl však, kterým směrem se dát, ani kam jít.

Konečně dívka promluvila, „Je to už tak dávno,“ poznamenala s pokrčeným obočím. „Téměř si to už ani nepamatuji. Případá mi to teď jako v mlze.“

„O čem to mluvíš?“

„O sobě, o svém otci, o Agamemnonovi, o válce...“

„Dobrá... No a?“ Wolffa napadlo, že by bylo nejlepší se dostat k úpatí hor. Na místě by se pak mohl přesvědčit, jak dalece je výstup obtížný.

„Chryséis, to jsem přece já,“ řekla, „jsem ta, o které jsi se právě zmínil. Když tě tak poslouchám, mám dojem, jako kdybys přišel přímo ze Země. Ó! Pověz mi... že je to tak?“

Povzdechl si. Zdejší obyvatelé sice nelhali, nevěděl však, jak je přesvědčit, že ty jejich historky nejsou pravdivé. Vyslechl zde již tolik neuvěřitelných příběhů, že došel k závěru, že jsou nejenom špatně informovaní, ale že si navíc minulost upravují podle svých osobních ambicí. To vše, samozřejmě, naprosto upřímně!

„Nerad bych ti vyvracel tvé bludné představy, ale tamta Chryséis, pokud vůbec žila, zemřela nejméně před 3 000 lety. Navíc byla Pozemšťanka. Neměla ani žíhané vlasy ani kočičí panenky.“

„Ani já ne, ani já je... tenkrát... neměla. Vladař mě unesl. Přivedl mě do tohoto světa a upravil mé tělo tak, jako unášel a měnil i jiné lidi. Často jen přenesl jejich mozek do těla, které za tím účelem vytvořil.“ Natáhla ruku k moři, ukázala na nebe a dodala: „Teď přebývá tam nahoře a my ho už nevidáme. Někteří tvrdí, že již před dlouhou dobou zmizel a že jej vystřídal jiný Vladař.“

„Pojďme pryč. Popovídáme si o tom jindy.“

Neurazili ani čtyři sta metrů, když mu Chryséis rázně pokynula, aby se ukryl za keř s nachovými větvemi a zlatými listy. Schoulil se vedle ní a opatrně rozhrnul několik rostlin, aby se podíval, co ji tak zneklidnilo. Nedaleko před nimi seděla na nízké větvi postava s chlupatými stehny, s hlavou vyzdobenou velkými beranými rohy a vedle ní trůnil ohromný havran, veliký jako orel královský. Pták měl široké

čelo a do jeho lebky by se jistě vešel mozek foxteriéra.

Velikost havrana Wolffa nijak zvlášť neudivila, protože tu již spatřil mnoho obrovských zvířat, zarazil se však, když zjistil, že člověk a pták spolu hovoří.

„Vladařovo oko,“ zašeptala Chryséis. V odpověď na udivený výraz svého společníka ukázala prstem na zvíře. „Je to jeden z Vladařových špiónů. Létají po světě, informují se o tom, co se děje ve světě a vracejí se, aby mu podali hlášení.“

Při těchto slovech si Wolff vzpomněl na nedávnou dryádinu poznámku o tom, že Vladař přenáší mozky do vytvořených těl. Byla to zřejmě pravda. Zeptal se jí na to.

„Ano,“ odpověděla, „jenom nevím, zda do hlav havranů dává lidské mozky. Třeba podle velkých lidských mozků vyrábí malé mozky a své havrany pak cvičí. Nebo používá jen části lidského mozku.“

I když napínali uši, zachytili bohužel jen tu a tam jednotlivá slova. Po několika minutách havran zakrákal řecky „nashledanou“ – byla to řečtina sice zkomolená, ale přesto srozumitelná – a odletěl. Nejprve se chvíli snášel z větve volným pádem, potom však rozepjal nesmírná křídla, prudce s nimi zamával a těsně před dopadem na zem svůj let vyrovnal. Po chvíli již ptáka, zakrylo husté listí na vrcholku stromu. Wolff je ještě na okamžik zahlédl mezerou mezi větvemi: havran pomalu nabral výšku a zamířil k hoře, která se tyčila za mořem.

Teprve pak si všiml, že se Chryséis chvěje.

„To se tolik bojíš, že havran něco prozradí Vladařovi?“ zeptal se jí.

„Nemám strach ani tak o sebe jako o tebe. Zjistí-li Vladař, že jsi tady, zabije tě. Nesnáší, když někdo bez pozvání vnikne do jeho panství.“ Dotkla se rukou rohu a zachvěla se dvojnásob. „Vím, že ti ho dal Kickaha a že ty za to nemůžeš. Jenže Vladař nespíš neví, že to není tvoje chyba. Nebo je mu to jedno. Dojde-li k závěru, že jsi zapleten do krádeže, hrozně se rozzlobí a udělá ti něco strašného. Pak bude lepší, když sejdeš vlastní rukou než jeho.“

„Kickaha ten roh ukradl? Jak to víš?“

„Ó, vím to, můžeš se spolehnout. Patří Vladařovi. Kickaha ho určitě ukradl, protože Vladař by jej nikomu nedaroval.“

„Zdá se mi to všechno trochu zmatené. Ostatně, snad se nám ně-

kdy podaří celou záležitost objasnit. Teď mě ale trápí jen jedno: kde je Kickaha?“

Chryséis ukázala na horu: „Gworlové ho odvedli tam nahoru. Předtím však...“

Ukryla tvář do dlaní a Wolff viděl, jak jí mezi prsty kanou slzy.

„Něco mu udělali?“

„Ne. Jemu ne. To... jí...“

Přinutil ji, aby mu pohlédla do tváře.

„Nemůžeš-li mi říci, oč jde, mohla bys mi to alespoň ukázat?“

„Ne. Není to možné. Je to... je to tak hnusné. Je mi zle.“

„Přesto mi to ukaž.“

„Zavedu tě k tomu místu. Nenut mě ale, abych se ... znovu ... musela dívat.“

Dala se na pochod a Wolff za ní. Neustále se zastavovala, on ji však jemně pobízel, ať jde dál. Ušli tak křížem krážem zhruba pět set metrů, až se nakonec zastavila na okraji skutečné houštiny, v níž se větve keřů navzájem pevně proplétaly. Vyrůstaly z nich velké, zelené, červeně žilkované listy, podobné sloním uším; každý byl nahoře ozdoben jakoby liliovým květem rezavé barvy.

„Tady je to,“ oznámila Chryséis. „Viděla jsem... jak ji gworlové uchopili a odvěkli do houštin. Šla jsem za nimi... A pálí...“

Zmlkla, neschopná pokračovat. Wolff s dýkou v ruce rozhrnul větve a ocitl se na přírodním paloučku, vystlaném jemnou travou, která byla poseta lidskými kostmi. Našedlé kosti byly dokonale očištěny a nesly otisky zoubků: prošly tudy dvounohé lišky.

Woff nebyl vyděšen, snadno si však dovedl představit, co musela Chryséis zažít. Stala se asi částečně svědkem toho, co se tu odehrálo: její přítelkyni nejspíš nejprve znásilnili a potom hnusným způsobem zavraždili. Reagovala tak jako všichni ostatní obyvatelé Zahrady. Smrt byla pro ně něco tak odporného, že samotné slovo pro ni zmizelo ze slovníku a stalo se tabu. Na těchto místech měl každý myslet a konat jen příjemné věci. Všechno ostatní bylo potlačeno.

Vrátil se ke Chryséis, která na něj upírala své veliké oči, jako kdyby chtěla, aby jí řekl, že na palouku nic není.

„Jsou z ní jen kosti,“ poznamenal. „Už ji nic nebolí a ty se nemusíš trápit.“

„Gworlové si to odpykají!“ vykřikla divoce. „Vladař nestrpí, aby někdo ubližoval jeho tvorstvu! Tato Zahrada mu patří a vetřelci budou potrestáni!“

„To rád slyším! Začínal jsem se bát, že ta událost tě úplně ochromila. Můžeš gworly nenávidět, jak je ti libo: zaslouží si to. A potřebuješ si také ulevit.“

Vykřikla, vyskočila a začala mu bušit pěstmi do prsou, potom se rozvzlykala. Vzal ji do náručí, nadzvedl bradu a políbil. V slzách jeho polibek vášnivě opětovala.

„Běžela jsem na pláž a řekla ostatním, co jsem viděla,“ poznamenala pak. „Neposlouchali mě však. Otočili se ke mně zády a předstírali, že mě neslyší. Trvala jsem na svém, jenže Owisandros – to je ten rohatý muž, který se bavil s havranem – Owisandros mě udeřil a nařídil, ať odejdu. Od té doby nechťejí zdejší obyvatelé se mnou nic mít. Ale já... potřebuji přátele a lásku.“

„Když někdo vykládá lidem, co nechťejí slyšet, obvykle si moc přátel neudělá, zde, ani na Zemi. Jenže teď máš mne a já mám tebe, Chryséis. Mám dojem, že do tebe začínám být zamilovaný, i když to třeba může být důsledek mého osamění a toho, že tak úžasnou krásu jsem ještě v životě neviděl. A také mého nového mládí.“

Posadil se a ukázal směrem k hoře. „Jsou-li zde gworlové nežádoucí, odkud tedy přišli? Proč je ten roh tolik zajímavý? Proč unesli Kickahu? A kdo je to ten Kickaha?“

„Přišel také shora. Jenže já myslím, že je to Pozemšťan.“

„Co myslíš slovem Pozemšťan? Že pochází ze Země?“

„Chci říci, že je odjinud. Nevím... měla jsem prostě takový pocit.“

Wolff se zvedl a vzal dryádiny ruce do svých. „Půjďme ho hledat.“

Chryséis vytřeštila oči. Vytrhla se mu z objetí, couvla, položila si ruku na prsa a vykřikla:

„Ne!“

„Mohl bych tu zůstat s tebou, Chryséis, a být velmi šťasten. Ale jen nějaký čas. Nepřestal bych si lámat hlavu nad tím, kdo je to ten Vladař a co se stalo s Kickahou. Zhlédl jsem ho jen na několik vteřin, připadá mi však sympatický. A pak, to přece nebyla náhoda, že jsem

se ocitl ve správném okamžiku na správném místě, aby mi mohl hodit roh. Něco mi říká, že věděl, co dělá, a já musím zjistit, proč. Nemohu zde zůstat a nic nedělat, když on je vydán gworlům na milost a nemilost.“

Znovu uchopil Chryséis za ruku a lehce ji políbil. „Je čas, abys odešla z Ráje, který teď už žádným rájem není. Nemůžeš věčně zůstat dítětem v této Zahradě.“

Zavrtěla hlavou . „K ničemu bych ti nebyla. Naopak, překážela bych ti. A... odejít... odejít odtud... nemohu! To bych raději... se vším skoncovala.“

„Budeš se muset začít učit nová slova a smrt se pak stane jenom jedním z mnoha dalších výrazů, které budeš vyslovovat běžně a bez zachvění. Víš, tím, že člověk nějaké slovo nevysloví, nikdy nic nezmění. Kosti tvé přítelkyně tam zůstanou, ať už o tom mluvíš nebo ne.“

„To je strašné!“

„Pravda bývá často hrozná.“

Otočil se a vydal se k pobřeží. Když ušel sto metrů, zastavil se a ohlédl. Chryséis se zrovna za ním rozběhla. Počkal na ni. Když jej dohonila, objal ji a políbil. „Možná to pro tebe bude obtížné, Chryséis, rozhodně se však nebudeš nudit a nebudeš se muset opíjet, abys zapomněla a vydržela žít.“

„Také doufám,“ zašeptala. „Mám ale strach,“

„Já také. Pojd’.“

4

Vzal ji za ruku a vydali se spolu k pobřeží, odkud k nim doléhalo dunění příboje. Neušli ani sto metrů a spatřili, jak se zpoza stromu vynořil první gworl. Netvor, který byl stejně překvapen jako oni, bleskurychle tasil, otočil se a cosi zakřičel.

Chvilí nato už jich bylo sedm a každý z nich v ruce držel zahnutou dýku.

Wolff a Chryséis měli před nimi náskok asi padesáti metrů. Wolff, který nepouštěl roh z ruky, se dal do běhu a táhl svou družku za sebou.

„Kam?“ zeptal se.

„Nevím!“ odpověděla zoufale. „Mohli bychom se schovat v dutině stromu, ale kdyby nás našli, byli bychom v pasti.“

Běželi dál, aniž by se zastavili, čas od času se ohlédl. Rostlo tu hodně vegetace, která gworly kryla, pokaždé z nich ale jednoho nebo dva zahlédl.

„Ke skále!“ zvolal na Chryséis. „Je přímo před námi. Tam se jich zbavíme.“

Při těchto slovech si uvědomil, že se mu ani trochu nechce vrátit se do svého rodného světa. Nechtěl se do něj vrátit přesto, že byl pro ně východiskem z nouze a mohl se stát i dočasným úkrytem. Představa, že by tam zůstal uvězněn a nemohl z něj znovu uniknout, byla tak hrozná, že se už téměř rozhodl, že na roh nezatroubí. Jenže bude asi muset. Jiný úkryt neměl.

Byl však ušetřen rozhodování. U úpatí skalního bloku dřepělo několik temných postav. Vstaly: byli to tři gworlové, kteří cenili dlouhé bílé špičáky a mávali lesklými noži.

Wolff a Chryséis odbočili, tři noví gworlové se pustili také za nimi.

„Kam teď?“ zeptal se Wolff udýchaně.

„K okraji,“ řekla. „Tam za námi nepůjdou. Už jsem po vnější stěně jednou slézala. Jsou tam jeskyně. Je to ale nebezpečné.“

Neodpověděl, protože si šetřil dech. Nohy mu ztěžkly, hrdlo a

plíce měl v jednom ohni, Chryséis, jak se zdálo, na tom byla lépe: běžela pružně a pravidelně a zhluboka dýchala.

„Za dvě minuty tam jsme,“ poznamenala.

Měl dojem, že to trvalo mnohem déle, kdykoli však byl na konci sil, ohlédl se na své pronásledovatele a znovu načerpal odvahy. Gworlové je sice nedoháněli, ale stále běželi vytrvale za nimi. Při běhu se kolébali na svých krátkých a křivých nožkách a v obličeji posetém boulemi se jim usadil rozhodný výraz.

„Možná by nás nechali na pokoji, kdybys jim dal roh,“ navrhla Chryséis. „Myslím, že chtějí roh a ne nás.“

„Bude-li to třeba, udělám to. Ale až jako poslední možnost.“

Půda se náhle začala zvedat. Objevil se prudký svah. Wolffovy nohy ztěžkly jako nikdy předtím, chytil však druhý dech a cítil, že bude moci ještě chvíli pokračovat v běhu. Konečně dorazili na vrchol kopce a zastavili se na okraji příkrého srázu.

Chryséis přistoupila k propasti, sklonila se, aby si ji lépe prohlédla, a dala Wolffovi znamení, aby přistoupil. Poslechl a také se předklonil. Žaludek se mu stáhl, jako kdyby ho sevřela silná pěst.

Svislá stěna, černá a lesklá skála vysoká několik kilometrů... A pak prázdnota! Nic.

Nic než zelená obloha.

„Takže teď jsme... na konci světa!“ řekl tiše.

Chryséis mlčela, Chodila sem a tam, občas se krátce zastavovala a pozorně zkoumala okraj srázu.

„Pojďme trochu dál,“ řekla nakonec. „Támhle k té skupině stromů.“

Dala se do běhu naznačeným směrem a Wolff se rozběhl za ní. V tom okamžiku vyšel z houští gworl, obrátil se, cosi zakřičel (zřejmě svým kolegům ohlásil, že našel kořist) a bez meškání přešel do útoku.

Wolff se k němu rozběhl. Když netvor napřáhl nůž, hodil po něm Pozemšťan vši silou roh. Gworla to překvapilo. Snad jej oslepil záblesk slunce na nástroji, každopádně zaváhal natolik, že se Wolff na svého protivníka mohl vrhnout. Tlusté a chlupaté gworlovy prsty sevřely roh a obluda vyrazila radostný výkřik, to však již Wolffův nůž zaútočil na její vyčnívající břicho. Gworl zvedl svou dýku a obě zbraně do sebe narazily.

Po tomto nezdaru měl Wolff chuť toho nechat. Gworl byl zřejmě vycvičen k boji s nožem. On sám byl obratný šermíř a nikdy žádný trénink nevynechal. Je ale velký rozdíl mezi soubojem šavlí a úskočnou rvačkou na nože, s níž neměl žádné zkušenosti. O ústupu však nemohlo být ani řeči. Předně proto, že by nejspíš nestačil udělat ani tři kroky a měl by dýku v zádech, a pak také proto, že gworl stále ještě uzlovitou rukou svíral roh. Ne... kapitulace nepřipadala v úvahu!

Gworl si uvědomil, že Wolff je v obtížném postavení a v úšklebku odhalil horní dlouhé, ostré a zažloutlé špičáky. S těmi, pomyslel si Wolff, nepotřebuje žádný nůž.

Kolem Wolffa proletěl jakýsi hnědozlatý blesk, za nímž vlály černé, červenohnědě pruhované vlasy. Gworl vytřeštil oči a udělal úkrok doleva. Přímou do prsou jej zasáhla tyč vyrobená z dlouhé větve, z níž bylo oloupano listí a částečně i kůra. Tuto improvizovanou zbraň držela Chryséis. Přiběhla plnou rychlostí jako oštěpačka při atletickém utkání, těsně před protivníkem však větev sklonila. Náraz byl tak prudký, že netvor upadl na záda a roh mu vypadl na zem. Svou zbraň však nepustil.

Wolff skočil. Jeho čepel se zabořila gworlovi do krku, právě mezi dvě chrupavčité uzliny. Svaly byly na tomto místě tuhé a houževnaté, ale ne zase tolik, aby představovaly překážku pro ostří, které přesešlo průdušnici.

Dýku své oběti pak podal Chryséis. Vzala si ji, vypadala však jako v šoku. Dal jí prudký políček a její oči zase získaly ztracený lesk.

„Tos udělala velice dobře,“ zvolal. „Koho bys raději viděla mrtvého, mne nebo jeho?“

Sejmul z mrtvolky opasek a připnul si ho. Měl teď již tři nože. Zkrvavenou dýku zastrčil do prázdné pochvy, zvedl roh a vzal Chryséis za ruku. Dali se pak znovu do běhu. Za nimi se ozval řev dalšího gworla. Uprchlíci před ním našťestí měli třicetimetrový náskok, který si udrželi až k okraji. Když se dostali ke skupině stromů, Chryséis Wolffa předešla, naklonila se nad propast a sklouzla dolů. Než se Wolff za ní spustil, pohlédl dolů a spatřil, jak visí v prázdnu a drží se rukama malého výstupku, který vyčníval ani ne dva metry pod ním. Pustila se ho a přistála o něco níž na úzké římsě. Ta sestupovala podél stěny v úhlu čtyřiceti pěti stupňů. Když se člověk obrátil čelem ke

skále a opíral se o dlaně, bylo možné po ní slézat dolů.

Wolff zasunul roh za opasek, aby měl volné ruce, a vydal se za Chryséis.

Znovu se ozval řev. Zvedl hlavu: první gworl právě dopadl na horní římsu. Když se Wolff otočil za Chryséis, leknutím málem ztratil rovnováhu: dryáda zmizela.

Opatrně se vyklonil a čekal, že spatří, jak Chryséino tělo klouže podél temné stěny a noří se do hlubin zelené propasti.

„Wolffe!“ Přímou ze skály se vynořila hlava. „Je tady jeskyně. Rychle!“

S třesoucími se údy a zaplavený potem postupoval centimetr za centimetrem. Brzy se dostal k rozsedlině.

Strop jeskyně byl jen několik desítek centimetrů nad jeho hlavou a když rozpažil, téměř se dotýkal postranních stěn. Před sebou měl tmu.

„Je hluboká?“ zeptal se.

„Moc ne. Je tu však skalní komín, trhlina, která prostupuje skálu a ústí na konci světa. Potom už není nic, jenom vzduch a nebe.“

„To není možné,“ řekl pomalu. „A přece je to tak. Tenhle vesmír je vytvořen na zcela odlišných fyzikálních principech! Planeta je plochá a má kruhový okraj. Nechápu, jak přitom může vznikat gravitace. Kde je vůbec střed tohoto světa?“

Chryséis pokrčila rameny.

„Vladař mi to určitě někdy říkal, já to ale zapomněla. Zapomněla jsem dokonce, že mi říkal, že Země je kulatá.“

Wolff si rozepnul opasek, sundal z něho pochvy a sepnul jej kolem oválného kamene, který vážil asi pět kilogramů. Předtím však v něm nožem vyvrtal další díрку pro trn přezky. Po této úpravě vznikl z řemene improvizovaný palcát.

„Chryséis, ty si stoupni sem vedle mne, trochu dozadu. Vleze-li sem někdo a já ho netrefím, strčíš do něj, dokud bude na převisu. Dávej ale pozor, ať také nespadneš. Myslíš, že to zvládneš?“

Přisvědčila, zřejmě si však nebyla příliš jistá, a proto nic neřekla.

„Vím, že toho chci od tebe hodně a nedivil bych se, kdyby ti povolily nervy. Pocházíš ale ze starého helénského rodu, z rodu tvrdého jako ocel. Antičtí Rekové měli pro strach uděláno. Z jejich síly ducha

ti jistě něco zůstalo, i když jsi tak dlouho žila v téhle změkčilé náhražce ráje.“

„Nepatřila jsem k Achájcům, byla jsem Smintéanka. V jistém smyslu však máš pravdu. Jsem silnější, než jsem si myslela, Jenom...“

„Jenom je těžké si na to zvyknout.“

Wolffovi se vrátila odvaha, protože od ní čekal úplně jinou reakci. Pokud Chryséis neselže, zůstává oběma ještě nějaká naděje, že se z toho dostanou. Dostane-li ale hysterický záchvat, potom útoku gworlů nejspíš podlehnou.

„My o vlku...“ řekl si pro sebe, když spatřil, jak se otvoru do jeskyně zachytily uzlovité, černé a chlupaté prsty. Zatočil řemenem a kámen rozdrtil ruku vetřelce. Ozvalo se překvapené a bolestné zařvání, po němž následovalo dlouhé vytí, doprovázející gworlův pád.

Na příchod dalšího Wolff nečekal: přistoupil co nejbližší k úzké římse a znovu roztočil svou zbraň. Kámen se zhoupł a narazil na cosi měkkého. Ozval se druhý výkřik, jehož ozvěna pomalu dozněla v prázdnostě zeleného nebe.

„O tři méně,“ zvolal Pozemšťan. „Zbývá jich sedm... pokud ovšem nedostali posily.“ Obrátil se k Chryséis: „Dovnitř jeskyně se třeba nedostanou, ale mohou nás tu vyhladovět.“

„Je tu ještě roh...“

Rozesmál se:

„I když jim ho dám, tak nás nenechají odejít; já ovšem nemám v úmyslu to udělat. To jej raději hodím do prázdna!“

V ústí jeskyně se objevil obrys vrávorající postavy: shora po skalní stěně sem sklouzl další gworl. Netvor dopadl na římsu před jeskyní. Chvilí se komíhal sem a tam, potom se stočil do klubíčka a vrhl se dovnitř. Hned nato se zvedl. Wolff byl tak překvapen, že ihned nereagoval. Nenapadlo jej, že by se sem pronásledovatelé mohli dostat tímto způsobem. Zdálo se mu, že na skále nad jeskyní se není čeho zachytit. A přece se tento horolezecký kousek gworlovi podařil. A tak tu netvor sebestě stál s dýkou v ruce.

Wolff znovu zatočil kamenem v opasku. Protivník hodil nožem. Pozemšťan se mu vyhnul, ale také kámen minul cíl: proletěl nad gworlovou hlavou posetou hrboly právě v okamžiku, kdy se čepel dotkla Wolffova ramene. Když se skláněl, aby zvedl svůj nůž, dopadl

do rozsedliny další gworl. Za ním se objevil třetí, který sem slezl po římse.

Wolff dostal ránu do hlavy. Zakalil se mu zrak, kolena se pod ním podlomila a ztratil vědomí.

Když se probudil, bolel ho spánek a měl prapodivný pocit. Zdálo se mu, že se vznáší hlavou dolů nad ohromným, černým a lesklým kotoučem. Kolem krku měl provaz a ruce měl svázané za zády. Byl zavěšen v prázdnotě nohama ve vzduchu! A přece mu provaz nesvíral krk.

Když otočil hlavu, zjistil, že se ztrácí ve šterbině, která se rozevírala v kotouči a z níž se linulo vzdálené bledé světlo.

Zasténal a zavřel oči. Znovu je otevřel. Všechno se kolem něj točilo. Potom se však náhle zorientoval a pochopil, že nevisí – v rozporu s gravitací – nohama nahoru. Ten kotouč nad ním, to je spodek planety a zelený prostor pod ním je její nebe.

Ted' už bych měl být vlastně mrtev udušením, pomyslel si. Není tu ale žádná gravitace, aby mě táhla dolů.

Kopl naprázdno nohou a jeho tělo se reakcí začalo pohybovat vzhůru. Šterbina se přiblížila. Wolffova hlava vnikla do jejího ústí, tam však pohyb těla narazil na rostoucí odpor. Výstup se zpomalil, potom zcela ustal a Wolff znovu spadl dolů, jako kdyby hlavou narazil na neviditelnou pružinu. Pád se zastavil teprve tehdy, až se provaz znovu napjal.

Takže jej gworlové nejprve omráčili a pak hodili do tohoto přírodního komínu. Vlastně ho sem nejspíš donesli. Šachta byla úzká a bylo možné se v ní pohybovat tak, že se člověk opíral zády o jednu stěnu a rukama o protější stěnu. Každý by se přitom jistě do krve odřel, chlupatá kůže gworlů však je zřejmě natolik pevná, že tudy mohli slézt a vylézt bez větší úhony. Potom mu ovázali provaz kolem krku a hodili ho do prázdna.

Nahoru se nedostane. Je odsouzen k smrti hladem. Jeho tělo se tu bude pohupovat v prázdnotě tak dlouho, dokud provaz nezpráchniví. Ani pak ale nikam nespadne: bude se navěky vznášet ve stínu planety. Také ti dva gworlové, které shodil z římsy, sem někam dopadli, zrychlení při pádu je však odneslo mnohem dál.

I v tak zoufalé situaci musel přemýšlet o gravitační konfiguraci ploché planety. Jejím centrem byla pravděpodobně planetární základna. Přitažlivost směřovala nahoru, opačným směrem. Z této strany byla nulová.

A co se stalo s Chryséis? Zabili ji gworlové tak jako její přítelkyni?

Každopádně to nebyla náhoda, že tu nevisela spolu s ním. Chtěli, aby nevěděl, co se s ní děje. To byla součást jeho muk. Po celou dobu, co bude viset na tomhle provazu, bude přemýšlet o tom, co se stalo s Chryséis, bude se trápit představami, z nichž bude jedna hroznější než druhá.

Visel tak, že svíral úhel několika stupňů od vertikály. Protože tu nebyla žádná tíže, nemohl se ani komíhat jako kyvadlo.

I když zůstával ve stínu černého disku, mohl sledovat dráhu slunce. Samotnou hvězdu sice neviděl, její světlo však dopadalo na okraj ploché planety a pomalu postupovalo. Ozářená část zeleného nebe plála mezi ztemnělými úseky. Po okraji se pak začala posouvat bledá záře a on pochopil, že slunce vystřídal měsíc.

Pomyslel si: *Ted' už je asi půlnoc. Jestliže ji gworlové někam unášejí živou, jsou ted' na širém moři. Pokud ji mučili, je v tuto dobu již mrtvá. Jestliže ji trýznili, doufám, že nyní již nežije.*

Provaz sebou náhle škubnul. Uzel se mu stáhl kolem krku, ale ne natolik, aby ho uškrtil, a on cítil, jak ho kdosi vytahuje nahoru. Zvedl hlavu, aby zjistil, kdo to je, komín však halila neproniknutelná tma. Jeho hlava prošla gravitační hladinou – připomněla mu povrchové napětí kapaliny – a byl vtažen do dutiny. Uchopily ho velké silné paže a přitiskly k chlupaté, drsné a teplé hrudi. Do tváře mu zavanul ovíněný dech a o tvář se mu otřela pergamenová ústa; tvor jej pevně svíral a centimetr za centimetrem slézal skalní komín. Pomáhal si nohama a kůže mu s jemným povrzáváním skřípala o skálu. Výstup pokračoval: skok, náhle zastavení, při němž zachránce hledal novou oporu pro nohy, zašramocení, nový skok...

„To je Ipsewas?“ zeptal se Wolff.

„Ipsewas,“ potvrdil zebril. „Ted' ale na mě nemluv. Musím si šetřit dech. Není to žádná legrace.“

Wolff poslechl, i když hořel touhou vyptat se zebrila na to, co se

stalo s Chryséis. Když se vynořili ze šachty, Ipsewas odvázal lano a shodil svůj náklad na dno jeskyně.

Ted' se konečně Wolff odvážil položit otázku, která ho páčila na rtech: „Kde je Chryséis?“

Zebril měkce přistál na dně jeskyně, otočil ho a začal mu rozvažovat zápěstí. Pod vlivem námahy, kterou vynaložil, ztěžka oddechoval. Přesto odpověděl:

„Gworlové ji unesli a nasedli s ní na velkou loď, která míří k hoře za mořem. Volala úpěnlivě o pomoc, prosila mě, ať jí pomohu. Potom ji, jak se domnívám, jeden z únosců omráčil. Byl jsem opilý jako Vladař a téměř jsem o sobě nevěděl, jak jsem si užíval s Autonoe, s tou akowile, co má tak velká ústa.

Než ji omráčili, Chryséis křičela cosi o tom, že tě pověsili pod planetu, tam, kde je Díra. Nerozuměl jsem tomu, co povídá, protože jsem zde už dlouho nebyl. Tak dlouho, že se na to až bojím pomyslet. Ostatně už ani nevím, jak dlouho. Víš, je to všechno jako v mlze.“

„Ne, nevím. Bojím se ale, že pokud tu ještě nějaký čas zůstanu, také skončím v opilecké mlze.“

„Chtěl jsem jít za ní a zachránit ji, jenže gworlové mávali těmi svými dlouhými lesklými noži a křičeli na mě, že mě zabijí. Když jsem viděl, jak vytahují svou loď z houštiny, řekl jsem si, a co má být, když mě zabijí? Nenechal jsem se tedy zastrašit jejich hrozbami a chtěl jsem jim zabránit, aby odvedli chudáka malou Chryséis, Vladař ví kam. Kdysi dávno, to ještě stála Trója, jsme se přátelili. I když od té doby mezi námi celkem nic nebylo. Je to už hezky dlouho... Zkrátka, popadla mě touha prožít nějaké pořádné dobrodružství, něco skutečně vzrušujícího. A pak, ty špinavé obludy plné boulí se mi hnusí. Vrhli jsem se vpřed, jenže oni už s tou svou lodí i s Chryséis odrazili na vodu. Hledal jsem *histoikhthys*: řekl jsem si, že na něm bych snad to jejich plavidlo dohonil. A na vodě bych je pak určitě přemohl, dýky nedýky. Podle toho, jak se na té lodi chovali, bylo jasné, že na moři nejsou ve svém živlu. Myslím, že ani neumějí plavat.“

„Já také ne.“

„V dohledu však nebyl ani jediný *histoikhthys*. Vítr hnál loď na širé moře. Vytáhli velkou latinskou plachtu. Vrátil jsem se k Autonoe a vypil jsem ještě jeden pohár. Byl jsem si jist, že se chystají Chryséis

ublížit. Bylo to nesnesitelné pomýšlení a chtěl jsem se opít, abych na to zapomněl. Autonoe – buď požehnán její ubohý vypitý mozeček! – mi však připomenula, co říkala Chryséis o tobě. Rychle jsem vyrazil a chvíli uvažoval, protože jsem si prostě nemohl vzpomenout, kde je ten výstupek, co vede k jeskyni. Běžel jsem k okraji. Chvíli mi trvalo, než jsem našel římsu, která vede k jeskyni. Málem jsem toho nechal a dal se znovu do pití. Něco mě ale pobízelo, abych pokračoval. Snad že jsem chtěl udělat alespoň jeden dobrý skutek: už celou věčnost jsem neudělal nic dobrého ani nic špatného!“

„Kdybys nepřišel, visel bych tam, dokud bych nezemřel žízni. Pokud teď Chryséis najdu, snad se z toho dostane. Půjdu ji hledat hned teď. Půjdeš se mnou?“

Wolff si pomyslel, že Ipsewas řekne nejprve ano, jakmile se však ukáže, že budou muset přes moře, rozmyslí si to. Byl však překvapen.

Obr se vrhl do vody a velkou rychlostí plaval za *histoikhthysem*, jehož ulita vyčnívala nad hladinu. Posadil se na něj, podráždil jeho nervová centra, která byla na pokožce měkkýše vyznačena velkými purpurovými skvrnami, a navedl ho zpět k pláži.

Na zebrilův pokyn Wolff stlačil určité místo na těle ryby s plachtou (to je doslovný překlad slova *histoikhthys*) a ta znehybněla; zebril mezitím přinášel spousty ovoce, bobulí a zejména punčových ořechu.

„Musíme mít co jíst a také co pít,“ bručel Ipsewas. „Cesta může být dlouhá. Nevzpomínám si už na ni.“

Naložili potraviny do jedné z prohlubní na skořápce ryby s plachtou a okamžitě vypluli. Vítr napjal jemnou blانيتou plachtu. Vodu, kterou měkkýš polykal, vystřikoval znovu z masité chlopně umístěné na zádi.

„Gworlové mají sice náskok, my jsme však mnohem rychlejší,“ prohlásil Ipsewas. „Na druhý břeh se určitě dostaneme před nimi.“ Poté zebril otevřel jeden punčový ořech a nabídl Wolffovi občerstvení. Ten ho přijal. Byl vyčerpán, ale nervy měl napjaté. Potřeboval něco, co by ho uspalo. Usadil se do zářezu na měkkýšově skořápce, jejíž masitá výstelka vlažně přilnula k jeho nahému tělu, a brzy jej začal zmáhat spánek. Poslední, co letmo zahlédl, bylo Ipsewasovo pruhované masivní tělo, rozmazané v měsíčním světle. Ipsewas zvedal nad hlavu další punčový ořech a notně si z něj přihýbal.

Když se probudil, slunce právě vycházelo. Na druhé straně hory byl vidět měsíc v úplňku (úplněk byl ostatně vždy, protože planeta měsíc nikdy nestínila).

Cítil se osvěžený, měl ale hlad. Snědl několik plodů bohatých na bílkoviny. Ipsewas jej seznámil s „krvavými bobulemi“. Byly to lesklé, kaštanově hnědé bobule, které dozrávaly v celých hroznech na koncích jakýchsi dužnatých stvolů, jimiž se ježila *histoikhthysova* skořápka. Každá z těchto koulí měla průměr asi jako míč na košíkovou a byla chráněna tenkou blankou, která vypadala a chutnala jako krev. Dužina chutnala jako tatarský biftek mírně okořeněný krevetami.

„Když hrozny dozrají, padají do moře a ryby je požírají,“ vysvětloval zebril. „Některé se občas dostanou až na pláž. Je však lepší, když si je můžeme přímo natrhat.“

Wolff si dřepł k Ipsewasovi. Mezi jednotlivými sousty řekl: „Tihle *histoikhthysové* jsou skutečné velmi praktičtí. Připadají mi tak vynikající, až se tomu málem zdráhám uvěřit.“

„Vladař je tak vymyslel a vytvořil sobě a nám pro radost,“ odpověděl Ipsewas.

„Vladař tedy stvořil celý tento vesmír?“ zeptal se Wolff, který teď už nevěděl, zda je tohle všechno mýtus nebo skutečnost.

Ipsewas si dopřál další doušek a odpověděl: „Bude pro tebe lepší, když tomu uvěříš, nebo jinak s tebou Vladař udělá krátký proces. Ať je tomu jak chce, silně pochybuji, že tě za tohoto stavu věci ponechá dlouho naživu. Nemá rád vetřelce.“ Ipsewas zvedl ořech místo poháru. „Připíjím na to, abys unikl jeho pozornosti. A na Vladařův náhlý konec a jeho věčné zatracení.“

Pustil ořech a skočil na Wolffa, který byl tím nenadálým útokem tak překvapen, že se nestačil bránit. Pod Ipsewasovou váhou klesl do prohlubně, v níž předtím spal.

„Ticho!“ nařídil zebril. „Stoč se do klubíčka a nehýbej se, dokud ti neřeknu. Blíží se Vladařovo Oko.“

Wolff se co nejvíce schoulil a pokusil se ukrýt ve stínu škeble. Přesto se letmo rozhlédl a zpozoroval hranatý obrys havrana, který se zřejmě chystal přistát na zádi plavidla.

Tiše zaklel. „To je nesmysl, určitě mě spatří!“ zašeptal.

„Jen klid!“ vyběhl ho Ipsewas. Po tomto napomenutí se ozval překvapený výkřik.

Byl slyšet tupý úder, zašpláchnutí a řev. Wolff sebou trhl a zvedl hlavu. Spatřil, jak havran ochable visí, uvězněn v obrovských pařátech. I když byl velký jako orel královský, dravec, který se na něj vrhl jako blesk, byl šestkrát větší. Byl to světlezelený orel s načervenalou hlavou a žlutým zobákem. Mával těžce křídly, z nichž každé mělo délku alespoň devět metrů, zvedal se a odnášel svou kořist. Pomalu vzlétl a nabral výšku, než ale zmizel, ohlédl se a Wolff mu pohlédl do očí: byly jako dva černé štíty, a na jejich povrchu plápolaly plameny smrti. Zachvěl se. Bylo to poprvé, co se díval do tváře ryzí rozkoše ze zabíjení.

„Jen se třes,“ řekl Ipsewas a otočil k němu tvář rozjasněnou širokým úsměvem. „To byl jeden z Podaržiných mazlíčků. Ta Vladaře nenávidí a při vhodné příležitosti by neváhala na něj zaútočit, i kdyby věděla, že je to její konec. A také by to byl její konec. Nikdo se nemůže k Vladaři přiblížit, a tak Podarga alespoň nařizuje svým poddaným, aby přepadali jeho okřídlené špióny. Což jsi ostatně viděl sám...“

Wolff se vztyčil, chvíli stál a sledoval očima zmenšující se obrysy orla, který odlétal se svou kořistí.

„Kdo je to Podarga?“

„Je to netvor vytvořený Vladařem. Asi jako já. Také ona kdysi žila na březích Egejského moře. Byla to okouzlující dívka. To bylo v době velkého krále Priama, božského Achilla a důmyslného Odyssea. Všechny jsem je dobře znal. Kdyby teď viděli, co se stalo z Ipsewase Krétského, chrabrého plavce a odvážného bojovníka, opovržlivě by se odvrátili! Vraťme se však k Podarze. Vladař ji unesl a přivedl do tohoto světa. Vytvořil nestvůrné tělo a vložil do něho její mozek.“

Podarga bydlí v jeskyni kdesi na úbočí hory. Vladaře nenávidí. Nenávidí i normální lidské bytosti natolik, že je požírá, pokud ji nepředběhnou její oblíbenci. Nenávidí však především Vladaře.“

To bylo asi tak všechno, co Ipsewas dokázal říci o Podarze. Věděl také, že se před svým únosem jmenovala jinak. Pak si ještě vzpomněl, že ji kdysi velmi dobře znal. Wolff pokračoval ve vyptávání, protože se mohl dozvědět zajímavé informace o Agammemnonovi, Achillovi, Odysseovi a dalších homérských hrdinech. Sdělil svému

společníkovi, že Agammemnon je pokládán za historickou osobnost. Co ale Achilles? A Odysseus? Skutečně existovali?

„Ovšem,“ zamručel Ipsewas. „Vidím, že tě ta doba zajímá, moc ti však toho neřeknu. Už je to tak dávno! Tolik dní jsem od té doby proleňoval. Kdepak dní! Staletí, ba tisíciletí! Jen Vladař ví, kolik. A navíc jsem začal holdovat alkoholu.“

Wolff pokračoval ve vyptávání až do pozdní noci, jeho úsilí se však setkalo s nevalným úspěchem. Ipsewas ten výslech otravoval, vypil polovinu své zásoby punčových ořechů a nakonec s chrápáním usnul. Horu ozářil zelenozlatý úsvit. Voda byla tak průzračná, že v ní Wolff rozeznával hejna tisíců ryb fantastických tvarů a nádherných barev. Z hloubi se vynořil tuleň s oranžovou srstí a v tlamě držel kořist, podobající se živému drahokamu. Do ploutvonožce narazila couvající, purpurově proužkovaná chobotnice. Nad hladinu se na okamžik vynořil obrovský sinálý živočich a znovu se ponořil do hlubiny.

Brzy nato se ozvalo dunění příboje. Úpatí hory Thayaphayawoed lemovalo jemné třepení vodní pěny. Hora, která zdálky vypadala hladká, byla zblízka zdrsňená puklinami, zježená skalními ostruhami a výčnělky, pokrytá jizvami a posetá kamennými sutěmi. Thayaphayawoed se zvedala do nedohledna. Zdálo se, že hrozí celému světu.

Wolff třásl Ipsewasem, dokud s mručením a reptáním nevstal, zamrkal zrudlýma očima, poškrábal se, zakašlal a sáhl po punčovém ořechu. Teprve pak na Wolffovo naléhání nasměroval rybu s plachtou tak, aby plula podél horského masívu.

„Tady to znám,“ řekl zebril. „Jednou mě totiž napadlo, že vylezu na horu, pokusím se chytit Vladaře a...“ Zmlkl, přejel si rukou po hlavě, ušklíbl se a vyrazil: „A zabiji ho! Tak vida! Já věděl, že si na to slovo vzpomenu. K tomu, abych to provedl docela sám, jsem však neměl dost odvahy.“

„Ted' jsem tu s tebou já,“ řekl Wolff.

Ipsewas zavrtěl hlavou a dopřál si další doušek. „Už mě to přešlo. Kdybys byl tenkrát se mnou, tak... Takové řeči ale k ničemu nevedou. Ty jsi v té době ještě ani nebyl na světě. Ani tvůj pra-pra-pra-pradědeček ještě nebyl na světě. Kdepak...ted' už je příliš pozdě.“

Odmlčel se a soustředil se na kormidlování. Řídil rybu s plachtou ke skalní průrvě. Obrovský měkkýš náhle prudce odbočil. Blána, která

měla funkci plachty, volně sklesla podél chrupavky, jež sloužila jako stěžeň. Zvíře vyzvedla velká vlna a oba plavci se náhle ocitli na klidné vodě úzkého a stinného fjordu, lemovaného skalními štíty.

Ipsewas ukázal prstem na řadu hrubě opracovaných stupňů.

„Běž tudy. Tahle cesta tě zavede hodně daleko. Nevím přesně kam. Já byl tenkrát unavený a dostal jsem takový strach, že jsem se obrátil a vydal se zpět do Zahrady. A slíbil jsem si, že se sem už nikdy nevrátím.“

Wolff začal zebrila přemlouvat. Bude potřebovat, jak tvrdil, jeho fyzickou sílu. A Chryséis také. Ipsewas však vrtěl svou velkou zachmuřenou hlavou.

„Mohu ti dát jen své požehnání. I když za moc nestojí...“

„Přesto ti děkuji. Kdybys mi nepřišel na pomoc, ještě teď bych se houpal na konci toho provazu. Snad se ještě někdy setkáme. A Chryséis bude u toho.“

„Vladař je nesmírně mocný. Myslíš, že máš nějakou šanci vůči bytosti, která je schopná vytvořit svůj soukromý vesmír?“

„Mám určitou naději. Dokud budu schopen boje, a dokud mi bude sloužit šedá kůra mozková a přát trochu štěstí, není nic ztraceno.“

Skočil na zem a uklouzl na vlhkém kamení.

„To je špatné znamení, příteli!“ zvolal Ipsewas.

Wolff se obrátil, usmál se a zavolal: „Já na znamení nevěřím, ty pověřivý Řeku! Sbohem!“

5

Wolff se pustil po skalní stěně vzhůru a teprve po hodinovém výstupu se zastavil a ohlédl. Velké bílé tělo *histoikhthyse* teď vypadalo jako tenká bledá nitka, na které se dal rozeznat drobný černý bod: Ipsewas. I když Wolff věděl, že ho zebril nemůže vidět, přesto mu zamával, než pokračoval ve šplhání.

Uplynula další hodina, než po čtyřech dorazil k příkrému srázu. Nad úrovní fjordu jej oslňovalo slunce. Hora byla stále stejně vysoká a postup byl obtížný. Obtížný, nic víc. Žádný požitek z něj neměl. Měl zkrvavené ruce i nohy a byl vyčerpán. Nejprve si říkal, že stráví noc na nejbližší římse, ale rozmyslel si to: raději využije denního světla k tomu, aby urazil co největší část cesty.

Měl Ipsewas pravdu, když tvrdil, že gworlové šli také tudy? Podle zebrila se dalo vystupovat i jinudy, příslušné trasy však byly delší. Až dosud Wolff po netvorech nespatrił ani stopy. Což ovšem neznamenalo, že se nutně dali jinou cestou – dá-li se tato příkrá a rozpukaná stěna nazvat cestou.

Po několika minutách Pozemšťan dorazil k jednomu z četných stromů, které vyrůstaly přímo ze skály; strom byl zakrslý, měl šedé zkroucené větve a hnědozeleně kropenaté listy. Pod ním bylo poházeno množství prázdných skořápek a zbytků ovoce. Někdo se tu před krátkým časem zastavil a odpočíval. Wolffovi to dodalo novou sílu. Na ohryzcích a ve skořápkách od ořechů zůstalo ještě dost dužiny, takže mohl utišit kručení žaludku a uhasit žízeň.

Vystupoval šest dní a odpočíval šest nocí. Ani na skále, kterou slézal, nechýběli živí tvorové: na skalních římsách rašily keře a husté křoviny, byly tu pukliny i jeskyně. Žili zde ptáci všeho druhu a množství malých zvířat, která se živila bobulemi a ořechy nebo se požírala navzájem. Zabil kameny několik ptáků a snědl je syrové. Odštípl pazourek, udělal si z něj hrubý nůž, kterým však dokázal krájet, a z větve, na jejíž konec upevnil další pazourek, si vyrobil oštěp. Zhubl, ruce, nohy a kolena se mu pokryly silnými a tuhými mozoly. Narostly mu

vousy.

Ráno sedmého dne si propočtl, že musí být nejméně tři tisíce šest set metrů nad hladinou moře. A přece vzduch nebyl ani řidší ani chladnější než u úpatí moře. Moře, které bylo určitě od jednoho břehu k druhému široké zhruba tři sta kilometrů, mu odtud připadalo jako široká řeka. Za ním se na okraji světa rozkládala Zahrada, kterou opustil, když se pustil do pronásledování gworlů a Chryséis. Zahrada teď nebyla širší než kočičí vous. Za ní už nebylo nic než zelené nebe.

Osmého dne k polednímu Wolff narazil na hada požírajícího mrtvolu gworla. Plaz byl dlouhý dvanáct metrů a byl pokryt černými kosočtverci a šarlatovými mnohoúhelníky. Z boků mu vyrůstala chodidla bez nohou, znepokojivě připomínající lidské končetiny. Čelisti mu zdobily tři řady žraločích zubů.

Wolff na netvora bez váhání zaútočil, neboť v jeho těle už vězela dýka a z rány se mu řinula krev. Had zasyčel, rozvinul se do délky a dal se na ústup. Muž na něj nepřestal dorážet a nakonec svůj oštěp zarazil do jednoho z velkých, zelených a zkalených očí zvířete, které zařvalo a vztyčilo se na ocasy, přičemž zoufale mávalo svými pětiprstými chodidly. Wolff vytrhl zbraň z rány a znovu ji zarazil plazovi do bílého krku těsně pod čelist. Had sebou trhl tak silně, že Wolff oštěp pustil. Netvor se však zhroutil na zem a ztěžka oddechoval. Netrvalo dlouho a byl mrtev.

Ozval se pronikavý řev a po nebi proletěl stín. Wolff poznal křik, který již předtím zaslechl na palubě ryby s plachtou. Padl na zem, odplazil se k puklině a schoval se do ní. Teprve pak zvedl oči. Na plazovi seděl ohromný zelený orel s červenou hlavou a žlutým zobákem z něj rval cáry masa. Mezi dvěma sousty upřel planoucí pohled na Wolffa, který se zoufale schoulil.

Netroufal si opustit úkryt, dokud orel neskončí hodování. Den vystřídala noc a pták neodlétal. Zůstal na místě i po celou další noc. Wolff měl hlad a žízeň a jeho pozice mu připadala čím dál tím méně příjemná. Ráno začal dostávat zlost. Orel stále bděl nad mrtvolou hada i gworla, měl svěšená křídla a pokyvoval hlavou. Kdyby usnul, mohl by se vytratit. Wolff se začal vysunovat z rozsedliny a ušklíbl se přitom, protože ho bolely ztuhlé svaly. Pták hned zvedl hlavu, zamával křídly a zařval; Wolff se vrátil do úkrytu.

Ani v poledne orel nedával najevo, že by se chtěl podívat někam jinam. Trochu se najedl a zdálo se, že přemáhá spánek. Čas od času říhнул. Slunce pražilo a pták i mrtvolý svorně páchli. Wolff si začínal zoufat. Co když tu pták bude držet hlídku tak dlouho, dokud obě těla neobere na kost? Potom i on bude polomrtvý hladem a žízni.

Vylezl z díry, uchopil oštěp, který pod údery zobáku vypadl z haddova těla, a namířil ho na orla; ten po něm střelil pohledem a zamručel. Wolff odpověděl vyzývavým výkřikem a pomalu ustupoval; pták k němu kolébavě zamířil krátkými pomalými kroky. Náhle se Wolff zastavil, vyrazil znovu válečný pokřik a vyřítit se vpřed. Zvíře se leklo, uskočilo dozadu a zařvalo.

Wolff opatrně zopakoval předcházející manévry. Tentokrát ho, jak se zdálo, protivník nehodlal pronásledovat. Wolff se pustil do dalšího výstupu teprve tehdy, až ho okraj skály ukryl před očima dravce, a i pak neustále pátral po puklinách, do nichž by se vrhl, kdyby pták znovu zaútočil. Žádný podezřelý stín se však na nebi neukázal. Orel si zřejmě jen chtěl uchránit svou zásobu jídla.

Další den odpoledne Wolff narazil na druhého gworla, který měl rozdrcenou nohu a seděl, opíraje se zády o kmen malého stromu. V kruhu kolem něj se s mručením hemžilo tucet zvířat podobných kancům. Měli červená větvenovitá těla a na nohou kopýtka; gworl je odháněl dýkou. Občas jedno z nich zaútočilo, vždy se však zastavilo v uctivé vzdálenosti od ostří.

Wolff vylezl na skalní blok a začal masožravce bombardovat kameny. V následující minutě už litoval, že takto obrátil jejich pozornost na sebe; zvířata zaútočila na suťovisko, jako kdyby to bylo obyčejné schodiště. Díky oštěpu se mu však přece jen dařilo je odhánět. Špička oblázku sice pronikala jejich tuhou kůží, vážně je ale zranit nedokázala. Zvířata padala zpět na plošinu a znovu se vrhala do útoku, skřípala velkými, dozadu zahnutými špičáky. V jednom okamžiku málem Wolffovi prokousla nohu. Pozemšťan využil chvíle oddechu, odložil zbraň, zvedl kámen, který byl dvakrát větší než lidská hlava, a hodil ho na hřbet jednoho kance. Ten zařval a snažil se odpalzit pryč: zadní část těla měl ochromenou. Smečka se vrhla na raněné zvíře, které se obrátilo a přichystalo k obraně. Jeden z jeho druhů inu prokousl hrdlo. Několik vteřin nato bylo po něm a ostatní rvali mrtvé tělo na kusy.

Wolff zvedl oštěp, sklouzl na opačnou stranu skalního bloku a vydal se ke gworlovi, aniž by přitom přestal sledovat pseudokance. Ti se však spokojili s tím, že na něj krátce pohlédli a pokračovali v hostině.

Když gworl uviděl, jak se k němu Pozemšťan blíží, zavrčel a zvedl dýku. Wolff se zastavil v takové vzdálenosti, aby mohl uhnout, kdyby netvor po něm chtěl hodit svou zbraň. Z pochroumané nohy gworla vyčníval úlomek kosti. Oči, zasazené pod výraznými oblouky nízkého čela, měly skelný nádech.

Vlastní reakce Wolffa překvapila. Byl přesvědčen, že bez milosti zabije prvního gworla, kterého potká. Ted ale zjistil, že má chuť si s raněným popovídat. Během dní a nocí, kdy vystupoval na horu, jej samota tížila natolik, že byl ochoten si promluvit i s tímto odporným tvorem.

„Mohu ti nějak pomoci?“ zeptal se řecky.

Gworl pronesl několik hrdelních slabik – takto se dorozumíval se svými druhy – a zvedl ozbrojenou paži. Wolff udělal krok k raněnému a bleskurychle uhnul, když mu čepel se zahvízdnutím proletěla kolem hlavy. Zvedl dýku a přistoupil k netvorovi, nepřestávaje na něj mluvit. Ten zavrčel, hlas mu ale slábl. Wolff se k němu sklonil a zopakoval svou otázku. Do tváře mu dopadla slina.

Pak už jeho hněvu a nenávisti nestálo nic v cestě. Vnořil nůž do gworlova tlustého krku; ten několikrát prudce škulb nohama a byl mrtev. Wolff otřel dýku o černou srst své oběti a prohledal kožený ranec, který visel na jejím opasku. Našel v něm maso, sušené ovoce, kus tmavého chleba a čturu plnou jakési silné tekutiny. Chvilí rozvažoval o možném původu masa, měl však takový hlad, že choulostivé otázky šly stranou. Chléb byl tvrdý téměř jako žula, po navlhčení však chutnal jako slané keksy.

Wolff pokračoval ve výstupu. Dny ubíhaly a žádného gworla již nepotkal. Vzduch měl stejnou hustotu a teplotu jako dole na zemi. A přece, jak odhadoval, již musel být ve výšce devíti tisíc metru. Moře u jeho nohou vypadalo jen jako tenká stříbrná stužka obepínající svět.

Jednou v noci ho probudil dotek ochmýřených ruček po těle. Snažil se jim vymanit, byly však příliš početné a příliš silné. Některé

jej držely, jiné mu svazovaly zápěstí a kotníky provazem, který byl zřejmě vyroben z přírodního materiálu. Hned nato ucítil, jak ho zvedají a vynášejí z jeskyně, do níž se předtím uchýlil. Ve světle měsíce uviděl desítky a desítky dvounohých tvorů, kteří nebyli větší než sedmdesát pět centimetrů. Pokrývala je šedá a lesklá srst, připomínající myši kožíšek, a kolem krku měli něco jako bílý límec. Tmavý zploštělý čenich je připodobňoval netopýrům a nad hlavu se jim tyčily ohromné špičaté uši.

V naprostém tichu odnesli únosci Wolffa do jiné skalní průrvy, která ústila do prostorné jeskyně, široké deset metrů a vysoké pět metrů. Paprsek světla dopadající puklinou ve stropě odhalil Wolffovi to, na co jej už chvíli upozorňoval jeho čich: hromadu kostí, z nichž některé byly ještě pokryty cáry hnijícího masa. Dvounozí tvorové ho složili vedle této hromady odpadků, shromáždili se v opačném koutě sálu a dali se do řeči či spíše do chrčení. Náhle jeden z nich přistoupil k zajatci, chvíli ho pozoroval, potom poklekl a drobnými, avšak mimořádně ostrými zoubky se zakousl do Wolffova hrdla. Netrvalo dlouho a do těla se mu již nořilo množství dalších kusadel.

To vše probíhalo doslova v hrobovém tichu. Ani Wolff nevydával žádný zvuk, a tak bylo slyšet jen jeho přerývaný dech, jak sebou zmítal. Bolest, kterou způsobovaly zuby zakousnuté do jeho masa, se rychle rozplynula, jako kdyby mu někdo do těla vpravil utišující prostředek. Uvolnil se a přestal bojovat. Zaplavil jej pocit příjemného ochromení. Proč by se měl vlastně bít za záchranu života? Proč se nepoddát příjemné smrti? Nezemře přece zbytečně. Daruje šlechetně sebe sama těmto tvorečkům, aby si mohli naplnit bříška a být několik dní sytí a šťastní.

V jeskyni se náhle rozsvítilo. Wolff jako v mlze uviděl, jak se upíří zmateně tisknou k zadní stěně sálu. Světlo zesílilo. Vycházelo z pochodně vyrobené ze smolného dřeva, za níž Wolff rozeznal obličej starce. Ten se nad ním sklonil. Měl dlouhý bílý vous, bezzubá ústa, orlí nos a klenuté nadočnicové oblouky, na nichž se mu ježilo husté obočí. Vyhublé tělo mu kryla špinavá bílá tunika. Rukou s vystupujícími žilami svíral hůl ozdobenou safírem velkým jako pěst, na němž byl vyryt had s ženskou hlavou.

Wolff chtěl promluvit, pouze však něco nesrozumitelně zabreptal

jako člověk, který se po operaci probouzí z umělého spánku. Stařec mávl holí; z ustrašené skupiny se oddělilo několik upírů a příběhlo s tvářemi bojácně upřenými na nově příchozího. Rychle rozvázali Wolfova pouta. Pozemšťanovi se povedlo vstát, držel se však na nohou tak nejistě, že jej stařec musel podpírat a vést až k východu z jeskyně.

„Za chvíli vám bude lépe,“ prohlásil mykénský. „Jed obvykle nepůsobí dlouho.“

„Kdo jste? Kam mě vedete?“

„Pryč z tohoto nebezpečí.“

Wolff přemítal o této záhadné odpovědi. Jeho duch i tělo však začaly fungovat normálně teprve ve chvíli, kdy se svým ciceronem dospěl ke vchodu jiné jeskyně. Prošli řadou síní, které tvořily složité bludiště. Půda se postupně zvedala. Když takto urazili dobré tři kilometry, zastavil se patriarcha u ohromných železných dveří, předal pochodeň Wolffovi a strčil do nich. Wolff uposlechl mlčenlivý pokyn svého průvodce, překročil práh a ocitl se v rozsáhlé jeskyni, kterou osvětlovaly další pochodně. Dveře se za ním ztěžka zavřely a on slyšel, jak se zasouvá závora.

Nejdříve ze všeho ucítil dusivý zápach. Potom spatřil, jak se blíží dva zelení orli s rudou hlavou. Jeden z nich mu poručil, ať jde za ním. Podobal se obrovskému papouškovi. Wolff poslechl a přitom si všiml, že mu upíři sebrali nůž. Zbraň by mu ostatně k ničemu nebyla: sál byl plný orlů, kteří byli dvakrát větší než on.

U jedné stěny stály bok po boku dvě klece s tenkými kovovými mřížemi. V jedné z nich bylo zavřeno šest gworlů. Ve druhé byl jen jediný vězeň: vysoký svalnatý mladík, který měl na sobě pouze koženou zástěrku; ten se na Wolffa usmál a prohodil: „Tak se ti to podařilo! Jak jsi se jen změnil!“

Teprve pak Wolff poznal bronzově načervenalé vlasy, vystoupily horní ret, drsnou, ale příjemnou tvář: byl to muž, kterého na vrcholku skály obléhali gworlové a který mu hodil roh – muž, který se jmenoval Kickaha.

6

Wolff neměl čas na odpověď, protože jeden z orlů otevřel dveře klece – používal přitom drápy tak obratně, jako kdyby to byly prsty – a druhý jej drsně strčil dovnitř. Dveře se se skřípěním znovu zavřely.

„Tak tě vítám u nás,“ zvolal Kickaha zvučným barytonem. „Rád bych věděl, co teď budeme dělat. Zdá se, že náš pobyt v těchto místech bude krátký a nepříjemný.“

Zpoza mříží pak Wolff spatřil trůn vytesaný přímo ve skále, na něm seděla žena. Vlastně jenom poloviční žena, protože místo paží měla křídla a dolní část jejího těla byla zcela ptačí. Nohy však měla mnohem silnější než pozemští orli téže velikosti. Musejí nést větší váhu, řekl si Wolff a usoudil, že má před sebou dalšího netvora vytvořeného ve Vladařových laboratořích. Ta podivná bytost je určitě Podarga, o které mluvil Ipsewas.

Od boků nahoru to byla žena a jen málo mužů mělo to štěstí, že mohlo hledět na tak dokonalou ukázkou ženského pohlaví: mléčné opalová pokožka, dvě nádherná ňadra, dřík krku jako ztělesněný půvab... Dlouhé, rovné černé vlasy vroubily tvář, která byla ještě úchvatnější než u Chryséis – což Wolff až dosud považoval za nemožné.

Tato krása nicméně skrývala cosi strašlivého: šílenství. Oči hybridní bytosti svítily zle, divé jako zrak uvězněného sokola, zmítaného nesnesitelnými duševními mukami.

Wolff odvrátil zrale a prozkoumal klec.

„Kde je Chryséis?“ zeptal se jedním dechem.

„Kdo?“ řekl Kickaha.

V několika stručných větách Wolff popsal svému druhu v neštěstí unesenou dryádu a vylíčil mu svá vlastní dobrodružství. Kickaha zavrtil hlavou. „Nikdy jsem ji neviděl.“

„Gworlové přece...“

„Tvořili dvě skupiny. Tvou Chryséis a roh má určitě v rukou druhé tlupa. O tu se teď nestarej. Nebudeme-li dost výmluvní, abychom se odtud dostali, bude s námi amen. A to dost odporným způsobem.“

Wolff chtěl vědět, co to bylo za starce. Kickaha mu odpověděl, že

to je bývalý Podaržin milenec. Domorodec, jeden z prvních obyvatelů tohoto vesmíru, vytvořeného samotným Vladařem. Harpyje mu nyní ukládá podřadné práce, k nimž je nezbytné mít lidské ruce. To na její rozkaz stařec osvobodil Wolffa ze zajetí vampírů, neboť Podaržini „příbuzní“ jí nepochybně už dávno ohlásili, že se na jejím území pohybuje vetřelec.

Podarga se na trůnu nervózně pohnula, rozevřela křídla a spojila je před sebou s hlukem, podobajícím se vzdálenému zahřmění.

„Přestaňte si tam šuškat, vy dva!“ zařvala. „Chceš ještě něco říci na svou obranu, Kickaho? Pokud ano, promluv, dříve než tě předhodím svým miláčkům.“

„I když riskuji, že ti to bude připadat nudné, mohu jen opakovat to, co jsem ti už řekl,“ odpověděl tázaný. „Jsem, stejně jako ty, Vladařovým nepřítelem; on mě nenávidí a neváhal by mě zabít. Ví, že jsem mu ukradl jeho roh: představuji pro něj nebezpečí. Jeho Oka slídí po všech čtyřech úrovních tohoto světa, prohledávají hory křížem krážem a snaží se mě najít...“

„Kde tedy je ten roh, který jsi, jak tvrdíš, Vladařovi ukradl? Podle mého názoru lžeš, aby sis zachránil svou mizernou tělesnou schránku!“

„Už jsem ti to řekl. Otevřel jsem dveře vedoucí do sousedního vesmíru a hodil jsem ho muži, který byl u otvoru. Ten muž tu teď stojí před tebou.“

Podarga otočila hlavu a upřela svůj planoucí zrak na Wolffa. „Nevidím, že by měl roh. Vidím jen černý vous a pod ním trochu houževnatého a šlachovitého masa!“

„Řekl mi, že mu ho ukradla jiná tlupa gworlů,“ namítl Kickaha, „Pronásledoval je, chtěl si ho vzít zpět a tu se jej zmocnili upíři. V té chvíli jsi ho ve své velkodušnosti ráčila zachránit. Pusť nás na svobodu, krásná a půvabná Podargo, a my se znovu vydáme za tím rohem. Až se ho zmocníme, budeme moci porazit Vladaře. Je totiž možné jej porazit! Nepopírám, že je silný, není však všemohoucí! Kdyby byl všemohoucí, už dávno by nás nalezl a zmocnil se i svého rohu!“

Podarga se zvedla, urovnala si peří na křídlech, sestoupila z trůnu a přistoupila ke kleci. Neposkakovala jako jiní ptáci, ale ztrnule kráčela pevnými kroky.

„Ráda bych ti věřila,“ poznamenala o něco mírnějším tónem, i když stále stejně hlasitě. „Kdybych jen mohla! Čekám již řadu let, staletí, ba tisíciletí...! Tak dlouho, že když si to uvědomím, srdce se mi svírá! Kdybych jen mohla věřit tomu, že zbraň, díky které bych mohla zaútočit, se mi konečně dostane do rukou...“

Zadívala se na oba vězně a roztáhla křídla. „Řekla jsem do rukou. Jenže já, jak vidíte, nemám ruce. Svě vlastní tělo jsem kdysi ztratila. Ten...“ A začala náhle chrlít urážky a nadávky tak zuřivě, až z toho Wolffovi naskočila husí kůže. Nedotkla se jej ani tak samotná slova, ale vztek, s nímž je vyslovovala, hněv, v němž promlouvalo božství... nebo šílenství.

„Je-li možné Vladaře porazit – a já věřím, že to možné je – získáš znovu lidské tělo,“ dodal Kickaha, když se Podarga odmlčela.

Zalykajíc se hněvem, pohlížela na oba zajatce a v očích jí tančil smrtící oheň. Když jej Wolff spatřil, měl dojem, že je vše ztraceno, jakmile však harpyje znovu promluvila, pochopil, že její vražedná zuřivost není obrácena ani proti Kickahovi, ani proti němu:

„Podle toho, co jsem slyšela, je bývalý Vladař již dlouho pryč. Vyslala jsem jednoho ze svých poddaných na výzvědy a on se vrátil s prapodivnými zvěstmi. Máme prý nového Vladaře, nikdo však neví, zda to není dřívější vládce v novém těle. Můj požadavek, aby mi vrátil mé dřívější tělo, Vladař odmítl. Je tedy jedno, zda je to táž nebo jiná osoba. Nový vládce je stejně škodlivý a nesnesitelný jako ten starý. Není-li to ovšem ten předešlý, který převzal vládu sám po sobě... Ale já se to dozvím!

Ať už je to kdokoli, nynější Vladař musí zemřít. Zjistím pak, zda má či nemá nové tělo, a pokud bývalý Vladař odešel z tohoto vesmíru, budu ho pronásledovat z jednoho světa do druhého tak dlouho, dokud jej nenajdu!“

„K tomu potřebuješ roh,“ řekl Kickaha. „Jedině ten ti otevře dveře k jiným světům.“

„Co mohu ztratit?“ zasníla se Podarga. „Pokud lžeš a chceš mě zradit, vždycky tě nakonec dostanu a bude to alespoň příjemné rozptýlení. Pokud ale mluvíš upřímně, uvidíme, jak to všechno dopadne.“

Dala rozkaz orlovi, který stál vedle ní, a pták otevřel klec. Kickaha a Wolff šli za ní až k dlouhému stolu obklopenému sedadly. Teprve

pak si Wolff uvědomil, že je vlastně v obrovské pokladnici: všude kolem, kam až oko dohlédlo, se vršila kořist, získaná bůhví odkud. Velké otevřené truhlice překypovaly jiskřícími šperky, perlovými náhrdelníky, zlatými a stříbrnými jemně tepanými náramky. Byly tam sošky ze slonoviny a další sošky vyřezávané z černého moárového dřeva; tu i tam se na hromadách bez ladu a skladu kupily nádherné obrazy, brnění a zbraně všeho druhu, s výjimkou střelných zbraní.

Na harpyjin pokyn se oba muži posadili do křesel s nohama vyřezávanýma ve tvaru lvích nohou. Podarga mávla křídlem a ze stínu se vynořil jinoch, který nesl těžký zlatý podnos, na němž stály tři křišťálové, jemně ryté číše. Měly tvar ryb, jejichž otevřená ústa byla naplněna těžkým červeným vínem.

„To je jeden z jejích milenců,“ zašeptal Kickaha. „Její orli si pro něj došli na úroveň, která se jmenuje Drachenland a někdy se jí říká také Teutonie. Ubohý chlapec! Je to však pořád lepší, než kdyby jej zaživa snědli její poddaní a má stále naději, že bude moci uprchnout a žít někde snesitelnějším životem.“

Kickaha si dal se zjevným uspokojením hlt těžkého vína barvy krve. Wolff měl dojem, že nápoj je živý. Podarga uchopila číši konci obou křídel, přiložila ji ke rtům a zvolala:

„Na Vladařovu smrt a na jeho prokletí! Jinými slovy, na váš úspěch!“

Oba se znovu napili. Podarga postavila pohár a konci svých letek jemně pohládila Wolffovu tvář. „Pověz mi svůj příběh,“ nařídila mu.

Pozemšťan mluvil dlouho a umlkal jen proto, aby čas od času polkl sousto pečeného vepřo-kůzlete, křehký tmavý chléb, aby ochutnal ovoce nebo se napil. Hlava jej tížila čím dál víc, mluvil však dál a přestával pouze tehdy, když odpovídal na Podaržiny otázky. Orli vyměnili dohořívající pochodně. Wolff nepřestával mluvit.

Trhnutím se probudil. Z jiné jeskyně sem dospěl paprsek slunečního světla a ozářil prázdný pohár i stůl, na který mu klesla hlava, když večer usnul. Vedle něj stál usmívající se Kickaha.

„Je čas jít,“ vyzval jej mladík „Podarga si přeje, abychom odešli co nejdříve. Žízni po pomstě a já bych rád zmizel dřív, než změní mínění. Víš vůbec, jaké máme štěstí? Jsme první věžňové, kterým dává

svobodu.“

Wolff se zvedl a zasténal. Záda a krk jej bolely. Měl těžkou hlavu, zažil však už po pitkách horší probuzení. „Co jsi dělal, když jsem usnul?“ zeptal se. Kickahův úsměv se prohloubil: „Platil jsem poslední díl výkupného. Nebylo to nijak nepříjemné. Vůbec to nebylo nepříjemné. Zpočátku trochu zvláštní, já se ale dovedu rychle přizpůsobit.“

Přešli do sousední jeskyně a došli k východu. Zastavili se na skalní plošině, která tvořila práh a končila přímo ve srázu. Wolff se naposledy obrátil. Před vstupním otvorem do vnitřní jeskyně drželi stráž orli, podobní zeleným sochám. Kolem obrovských ptáků, podobná oblaku bílého masa a černých per, procházela ztrnulým krokem Podarga.

„Pojď,“ řekl Kickaha. „Podarga a její přátelé mají hlad. Neviděl jsi, když vyzvali gworly, aby prosili o milost. Musím uznat, že se drželi dobře.“

Plivli jí do tváře.“

Wolff sebou trhl, když zazněl srdceryvný výkřik. Jeho přítel jej uchopil za paži a táhl rychle pryč. Za nimi se ozýval řev orlů smíšený s vytím strachu a smrtelných muk.

„Kdybychom jí výměnou za své životy nic nenabídli, křičeli bychom tak my,“ řekl zrzavý mladík.

Než nastala noc, slezli dalších devět set metrů skalní stěny. Kickaha otevřel kožený ranec, který nesl na zádech, a vyňal z něj řadu předmětů, včetně krabičky zápalek, jimiž rozžehli oheň, maso, chleba a menší láhev rhadamanthského vína. Ranec i s jeho obsahem jim darovala Podarga. „Ještě čtyři dny a dostaneme se na další úroveň,“ řekl mladili. „Čeká nás pohádkový svět Amerindie.“

Wolff jej zahrnul otázkami, Kickaha mu však odpověděl, že mu musí nejprve vysvětlit fyzickou strukturu planety. Wolff trpělivě naslouchal a když se zrzek nakonec odmlčel, nevysmál se mu do tváře. Kickahovo vysvětlení totiž odpovídalo tomu, co až dosud sám vypožoroval. Wolff se chtěl také svého společníka vyptat na jeho původ – narodil se totiž zřejmě na Zemi – musel to však odložit: Kickaha poznamenal, že už dlouho nespál, že poslední noc pro něj byla obzvlášť vyčerpávající – a usnul.

Wolff ještě chvíli seděl a hleděl do dohasínajícího ohně. Za tu krátkou dobu, co zde je, uviděl a zažil hodně věcí a jeho trápení jistě není zdaleka u konce. Pokud ovšem zůstane naživu... Zdola zazněl výkřik, jemuž odpověděl řev velkého zeleného orla.

Kde je Chryséis? Žije ještě? A jestli ano, jak se jí daří? A kde je roh? Musí ho najít: závisí na něm úspěch celého jejich podniku, jak řekl Kickaha. Bez něj budou zcela určitě ztraceni.

Při tomto pomyslení také on usnul.

Čtyři dny nato přelezli okraj. Slunce bylo právě v polovině své dráhy kolem planety. Před očima se jim nyní až k obzoru táhla pláň dlouhá nejméně dvě stě padesát kilometrů, kterou po každé straně ve vzdálenosti sto padesáti kilometrů lemoval řetěz hor, vysokých asi jako Himaláje, jež se však daly považovat za pouhé krtince ve srovnání s monolitem Abharhploontou, tyčícím se nad touto částí víceúrovňové planety. Podle Kickahy Abharhploonta ležela ve vzdálenosti více než deseti tisíc kilometrů od okraje této úrovně, a přece to na první pohled vypadalo, že není dál než sedmdesát pět kilometrů. Wolffovi připadala zhruba stejně vysoká jako hora, po které sem vystoupili.

„Teď už si o tom můžeš pomalu udělat skutečnou představu,“ poznamenal Kickaha. „Tento svět, to není žádný geoid. Je to planetární Babylónská věž, řada sloupů, které jsou posazeny jeden nad druhým a postupně se zužují. Na vrcholku celé věže, která je velká asi jako Země, se tyčí Vladařův palác. Jak vidíš, máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

Ale dokud jsme na ní, je to úžasné! Zažil jsem tu nádherné, skvělé chvíle! Kdyby mě Vladař v této chvíli sežehl bleskem, nijak bych si nestěžoval. Jenže bych si ovšem stěžoval tak jako tak, protože jsem člověk a odmítám zemřít v rozpuku mládí. To mi můžeš věřit, příteli, jsem totiž v nejlepších letech!“

Wolff se nemohl ubránit úsměvu. Jeho společník přímo překypoval veselím a optimismem! Vypadal jako bronzová socha, která náhle oživila a je bez sebe radostí z toho, že může žít.

„Jdeme!“ zvolal Kickaha. „Musíme ti především najít nějaké šaty. Na nejnižší úrovni je sice nudismus v módě, tady však ne. Nebudeš-li mít alespoň zástěrku a péro ve vlasech, budou tebou pohrdat. A

pohrdání, to je tady totéž, co otroctví a smrt.“

Kickaha se dal na pochod a Wolff za ním.

„Všimni si Bobe, jak je tráva zelená a tučná. Zapadáme do ní až po kolena. Pro zvířata, která ji spásají, jsou to nesmírně bohaté pastviny! Je ale bohužel i dost hustá a ukrývají se v ní zvířata, která se těmi býložravci živí. Dávej proto pozor! Travou se potulují pumy, hrozní vlci, pruhovaní honící psi a velké lasičky. Žije tu také Felis Atrox, jemuž já říkám lev ohavný. Byl kdysi hojný na amerických prériích. Vymřel zhruba před deseti tisíci lety. Tady je však živý až moc. Je větší než lev africký a dvakrát nebezpečnější. Je, podívej! Mamuti!“

Wolff se chtěl zastavit, aby si prohlédl mohutné tlustokožce, pasoucí se ve vzdálenosti několika stovek metrů, Kickaha však o tom nechťel ani slyšet: „Těch je tady spousta a uvidíš jich ještě tolik, až ti to nebude příjemné. Raděj si všímej trávy. Kdyby se začala vlnit jinak, než fouká vítr, dej mi vědět.“

Rychle urazili tři kilometry. V jedné chvíli mýjeli zblízka stádo divokých koní. Hřebci zaržáli a dali se do cvalu, aby si je prohlédli; potom se zastavili a s hrabáním a pofrkáváním je nechali projít. Byla to nádherná, vznešeně se nesoucí zvířata s lesklou srstí, zbarvenou černě či šarlatově nebo také černobíle grošovanou.

„Tihle nejsou s indiánskými poníky nijak spřízněni,“ utrousil Kickaha. „Vladař si bral jen elitní exempláře.“

Červenovlasý mladík se náhle zastavil před hromadou kamenů. „Tohle je můj orientační bod,“ řekl polohlasem. O patnáct set metrů dál oba cestovatelé narazili na velmi vysoký strom. Kickaha vyskočil na nejnižší větev a začal šplhat vzhůru. V polovině kmene sáhl rukou do otvoru v kůře, v němž byl uschován velký ranec. Sestoupil, rozvázal ho a rozložil jeho obsah: dva luky, dva toulce plné šípů, kožená zástěrka a opasek, k němuž byl upevněn dlouhý ocelový nůž zastrčený v pochvě. Wolff si navlékl bederní zástěrku, připnul opasek a chopil se zbraní. „Umíš střílet z luku?“ zajímal se Kickaha.

„Tenhle sport jsem provozoval celý život.“

„Výborně! Tady budeš mít spoustu příležitostí ukázat, co jsi se naučil. Pojďme! Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

Vykročili a šli vždy sto kroků normálně a sto kroků běželi. Náhle Kickaha ukázal na řetěz hor, který se zvedal po pravé straně.

„Tamhle sídlí můj kmen: Hrowakasové, Medvědí národ. Je to něco přes sto kilometrů. Až tam budeme, trochu si vydechneme a připravíme se na dlouhou cestu, která nás čeká.“

„Nevypadáš jako Indián.“

„Ani ty, kamaráde, nevypadáš na šestašedesátiletého staříka. Už je to tak! Neříkal jsem ti nic o sobě, protože jsem nejdříve chtěl znát tvůj život. Dnes večer ti to ale povím.“

Toho dne už spolu nemluvili. Čas od času Wolff vykřikl, když spatřil nějaké zvíře. Pásla se tam velká stáda černých, chundelatých, vousatých bizonů, mnohem větších, než jejich pozemští příbuzní. Potkali další koně, tvora, který vypadal jako předek velblouda, další mamuty a rodinku prérijních mastodontů. Minuli šest rysů, kteří je nějaký čas sledovali. V kohoutku byly tyto šelmy téměř tak vysoké jako Wolff.

Kickaha si všiml, jak se Robert ošívá, a rozesmál se: „Tahle zvířata útočí jen když mají hlad, a protože tu je všude kolem plno zvěře, nebývají často vyhladovělá. Jsou jenom zvědaví.“

Brzy nato se smečka pustila za zebrovanou antilopou, která se právě vynořila z houští.

„Takhle vypadala Severní Amerika dávno před příchodem bělochů,“ poznamenal Kickaha, „Nekonečná panenská země, obývaná nesčetnými živočichy a několika stěhovavými kmeny.“

Po nebi s křikem proletělo hejno divokých kachen. Z výšky se jako kámen snesl sokol a znovu se vynořil, svíraje v drápech kořist. „Země Šťastného lovu!“ zvolal Kickaha. „Ovšem... Ne vždycky pro každého!“

Několik hodin předtím, než se slunce přesunulo na druhou stranu hory, se zastavili u malého jezírka. Na břehu vyhledal Kickaha strom, v jehož koruně vybudoval plošinu.

„Noc strávíme zde,“ řekl. „Budeme střídavě hlídat. Na stromě nás sice může napadnout jen velká lasička, není to však nebezpečí, jež bychom mohli ignorovat. Navíc, a to by bylo horší, tu mohou být kmeny na válečné stezce.“

Zrzek pak s lukem v ruce odešel. Po čtvrt hodině se vrátil, třímaje velkého králíka. Wolff rozdělal oheň, který hořel, aniž by nadělal příliš kouře, a králíka na něm upekl.

Při jídle Kickaha Wolffovi vysvětlil, jak vypadá zdejší úroveň. „Ať kdokoli vykládá o Vladařovi cokoli, nelze popřít, že při vytváření tohoto světa odvedl pozoruhodnou práci. Vezmi si například tuhle úroveň, Amerindii. Není to žádná rovina. Skládá se z řady nevýrazných údolí, z nichž každé je dlouhé zhruba dvě stě padesát kilometrů, což umožňuje odtok vody, vznik bystřin, řek a jezer. Sníh se na planetě nikde nevyskytuje, nejsou tu ani roční doby a podnebí je všude stejné. Každý den ale prší. Mraky přicházejí z vesmíru.“

Po jídle zasyпали oheň popelem. Wolff si vzal první hlídku; Kickaha však nespál, ale mluvil. A když ho pak zrzavý mladík vystřídal, Wolff poslouchal dál, protože jeho společník nebyl k zastavení.

Kdysi před dvaceti tisíci lety Vladaři sídlili ve vesmíru, který byl paralelní s pozemským vesmírem. V té době se jim ještě neříkalo Vladaři a nebylo jich mnoho, protože to byli poslední pozůstalí po válce, v níž po mnohá tisíciletí bojovali proti jiným druhům. Nebylo jich pravděpodobně více než tisíc.

„Tohle malé množství však vyvážili svými kvalitami,“ vysvětloval Kickaha. „Ve srovnání s nimi je naše věda a naše technologie někde na úrovni tasmanických domorodců. Měli prostředky pro budování soukromých vesmírů. A také si je vytvářeli.“

Zpočátku si s tím jen hráli, byly to jen jakési mikrokosmické kluby, určené pro vybrané skupiny. Potom se o ně začali hádat. Bylo to nevyhnutelné, protože – přes své téměř zázračné schopnosti – to přece jen byli lidé. Smysl pro soukromé vlastnictví měli – a mají pořád – vyvinutý tak jako my. Pustili se do boje. Předpokládám, že docházelo i k náhodným úmrtím a k sebevraždám. Izolace a samota navíc udělaly z Vladařů megalomany. Není to nic divného, uvážíme-li, že si každý z nich hrál na boha a nakonec uvěřil ve svou všemohoucnost!

To všechno ale trvalo pár tisíciletí, a tak to zkrátím. Vladař, který vytvořil tento vesmír, jednoho krásného dne zcela osaměl. Jmenoval se Jadawin. Neměl ani družku. Nechtěl žádnou mít. Proč by se měl o tento svět dělit s někým ze svých lidí, když mohl mít jako Zeus pro svou potřebu milión Evrope a ty nejrozkošnější Lédy?

Zalidnil tento svět bytostmi z jiných vesmírů, převážně ze Země, nebo tvory, jež vytvořil v laboratořích svého paláce, který se tyčí nad nejvyšší úrovní. Vyráběl, co mu napadlo, božské krásy nebo exotické

nestvůry. Byla tu ale potíže: panovat nad jediným vesmírem Vladaře neuspokojovalo, neboť dychtil i po územích svých kolegů. Srážky proto trvaly dál. Konstruovali takřka neproniknutelné obranné systémy, vymýšleli si nejneuvěřitelnější způsoby útoku. Stal se z toho zápas na život a na smrt. Muselo k tomu dojít, protože jen tak dokázali Vladaři čelit nudě a trudnomyslnosti. Když je někdo téměř všemohoucí, když jeho poddaní jsou pokorní a hloupí, a tudíž málo zábavní, jak má najít jiné vzrušení, než když dá v sázku svou nesmrtelnost a pustí se do boje proti jiné nesmrtelné bytosti?“

„Jak jsi se do toho zapletl ty?“ zajímal se Wolff.

„Já? Na zemi mi říkají Paul Janus Finnegan. To prostřední jméno, to je rodné jméno mé matky. Jak víš, Janus se také jmenoval jeden římský bůh, pán dveří, bůh starého a nového roku, božstvo dvou tváří, z nichž jedna se dívá dopředu a druhá dozadu.“

Kickaha se ušklíbl a pokračoval: „To jméno se ke mně výborně hodí, nemyslíš? Patřím dvěma světům a prošel jsem dveřmi, které je oddělují. Poznamenávám, že na Zemi jsem se už nikdy nevrátil. Ostatně po tom ani netoužím. Prožil jsem zde spoustu dobrodružství a jsem tu slavný tak, jak bych na té naší ponuré zeměkouli nikdy být nemohl. Kickaha není mé jediné jméno. Na této úrovni jsem velký náčelník a na jiných jsem svým způsobem důležitá osoba, Poznáš to sám.“

Wolff se jej začal vyptávat. Jeho společník mu odpovídal natolik vyhýbavě, že mu napadlo, zda nemá ještě jinou totožnost, o které mu nic neřekl.

„Vím, co si myslíš, ale mýlíš se,“ navázal Kickaha. „Jsem sice lišák, ale s tebou hraji na rovinu. Víš vůbec, proč mě Medvědí národ pojmenoval Kickaha? V jejich jazyce označuje Kickaha bájeslovného hrdinu, zpola božského podvodníka. Něco jako byl Starý Kojotí Muž Prérijských Indiánů, Nanabozho Odžibvejů nebo Wakdjunkaja Winnebogů. Jednou ti povím, jak jsem to jméno získal a jak jsem se stal rádcem Hrowakasů. Teď ti ale chci povědět něco důležitějšího.“

Roku 1941 se dal Paul Finnegan ve věku dvaceti tří let odvést k jezdecktvu, protože měl rád koně. O něco později už řídil tank. Byl zařazen k 8. armádě a s ní také překročil Rýn. Jednoho dne, po boji, který skončil dobytím jakéhosi městečka, objevil v troskách místního muzea podivný předmět: půlkruh ze stříbřitého kovu tak tvrdého, že ho nepoškodily ani úderý kladivem a neroztavil ani žár acetylenového hořáku.

„Vyptával jsem se místních obyvatel. Říkali, že ten exponát je v muzeu už dlouho. Jeden učitel chemie, který s ním provedl celou sérii zkoušek, se marně snažil na ten předmět upozornit mnichovskou univerzitu.

Po válce jsem si ho přivezl domů i s dalšími suvenýry. Vrátil jsem se na univerzitu do Indianapolis. Otec mi odkázal dost peněz, aby mi vystačily na pár let, a tak jsem si zařídil pěkný byt, koupil si sportovní vůz atd.

Zmínil jsem se o tom zvláštním půlkruhu jednomu příteli, který byl žurnalistou. Napsal o něm článek, v němž popisoval jeho vlastnosti a tajemné fyzikální a chemické složení. Ve vědeckých kruzích jeho sdělení nevzbudilo žádnou pozornost. Vědci o tom prostě nechtěli nic slyšet.

Tři dny nato mě navštívil jistý Vannax. Podle jména a zvláštního přízvuku jsem usoudil, že je to Holanďan. Chtěl vidět ten půlkruh. Ukázal jsem mu ho. Když ho spatřil, vypadal velmi vzrušeně, ale ovládl se a zachoval klid. Nabídl mi, že ho ode mne koupí. Zeptal jsem se jej, kolik mi dá: prý deset tisíc dolarů, ani i cent víc.

„Určitě byste mi mohl udělat lepší nabídku. Jinak se nedohodneme.“

„Dvacet tisíc?“

„Ještě trochu přidejte.“

„Třicet tisíc?“

V tu chvíli se Finnegan-Kickaha rozhodl, že vsadí všechno na jednu kartu: požádal o sto tisíc dolarů. Vannax zrudl a podle Kickaho-

vých slov „se nafoukl jako ropucha“. Přesto souhlasil; částku prý dá dohromady do dvaceti čtyř hodin.

„V tom okamžiku jsem pochopil, že mám v rukou něco důležitého,“ pokračoval Kickaha, „Co to však je? V tom byl celý problém. Proč Vannax chce za každou cenu tu věc získat? Není praštěný? Normální, zdravě uvažující člověk by přece na takovou licitaci nemohl přistoupit. Tak naivní přece nebyl.“

„Jak vypadal ten Vannax?“ zeptal se Wolff.

„Hm, byl to dobře stavěný a dobře zachovalý pětadesátiletý pán. Měl orlí nos a oči jako sokol. Měl na sobě drahý, střízlivý oblek. Byla to autoritativní osobnost, ze všech sil se však snažil, aby vypadal jako učiněný dobrák. A to pro něj nebylo nijak snadné! Byl to zřejmě muž, který nebyl zvyklý na to, že mu někdo odporuje.“

„Dohodněme se na třech stech tisících,“ poznamenal jsem, „a ten předmět je váš.“ Nepochyboval jsem ani vteřinu o tom, že odmítne. Byl jsem si jist, že dostane záchvat mrtvice, otočí se a odejde. Nedal bych ten půlkruh z ruky ani za milión dolarů.“

Vannax zuřil, přesto ale souhlasil; upozornil však Finnegan, že bude potřebovat dvacet čtyři hodiny, aby shromáždil peněžní prostředky.

„Neprodám vám tu věc, dokud mi neřeknete, proč ji chcete a k čemu slouží,“ odsekl Finnegan.

Vannax začal rvát. „Vyloučeno! Stačí, když už mě takhle okrádáte, vy kupecké prase, vy... pozemský červe!“

Finnegan odvětil: „Zmizte, než vás vyhodím. Nebo zavolám policii.“

Na ta slova začal Vannax nadávat v jakémisi cizím jazyce. Finnegan zašel do vedlejšího pokoje a vrátil se s automatickou pistolí v ruce. Nevěda, že zbraň není nabitá, návštěvník odešel, ale klel a nadával, dokud nenastoupil do svého Rolls-Royce z roku 1940.

Tu noc Finnegan dlouho nemohl usnout. Oči se mu zavřely teprve po druhé hodině ranní a pak se stále budil. Během jednoho takového probuzení uslyšel z předního pokoje šramot. Tiše vstal a uchopil pětáctýřicítku, kterou – tentokrát nabitou – předtím zasunul pod polštář. Cestou si vzal i elektrickou svítilnu z prádelníku.

V jejím světle spatřil Vannaxe, jak stojí v předklonu uprostřed

obývacího pokoje. V ruce mu svítil stříbřitý půlkruh.

„Pak jsem si všiml, že na zemi leží druhý půlkruh. Ten si Vannax přinesl s sebou. V okamžiku, kdy jsem vstoupil, se chystal přiložit můj půlkruh k svému tak, aby vytvořily úplný kruh. Zpočátku jsem nechápal, co vlastně dělá, ale za moment mi to došlo.

Nařídil jsem mu, aby zvedl ruce. Uposlechl, ale zvedl nohu, aby vstoupil do kruhu. Řekl jsem mu, že pokud se ještě nepatrně pohne, vystřelím. Přes mé upozornění položil nohu doprostřed kruhu. Zmáčkl jsem kohoutek, mířil jsem mu však nad hlavu a kulka se zaryla do zdi. Chtěl jsem mu jen nahnat strach a doufal jsem, že promluví, když ho postraším. Skutečně se lekl a skočil zpět.

Vykročil jsem k němu, on ale couvl ke dveřím a začal drmolit jako blázen. Hned mi hrozil, hned mi nabízel půl miliónu dolarů. Myslel jsem, že ho přitlačím ke dveřím a vrazím mu svou automatickou pistoli do břicha. Byl jsem rozhodnutý, že tentokrát ho přinutím k řeči a že mi bude muset vysvětlit, co je to za půlkruh.

Když jsem ho tak tlačil napříč pokojem, vstoupil jsem do kruhu. Vykřikl a snažil se mi v tom zabránit. Bylo však už pozdě. On i můj byt, všechno zmizelo a já se ocitl uprostřed jiného kruhu. Nebyl jsem už na Zemi, ale ve Vladařově paláci na vrcholku tohoto světa.“

Kickaha přiznal, že to pro něj mohl být šok. Už jako malý školák ale hltal vědecko-fantastické knížky; měl proto představu o paralelních vesmírech a o přístrojích, které umožňovaly se do nich dostat. Byl na něco takového podvědomě připraven. Ve skutečnosti tomu už předtím napůl věřil a měl natolik pružného ducha, aby se nové situaci bez vážných následků přizpůsobil. A ačkoli ho to vylekalo, cítil zároveň vzrušení a zvědavost.

„Pochopil jsem, proč Vannax nepoužil stejný způsob, jak se dostat dovnitř. Oba spojené půlkruhy tvoří okruh. K jeho aktivaci stačí, aby do jeho pole vstoupila jakákoli živá bytost. Jeden z půlkruhů pak zůstane na Zemi, druhý přejde do tohoto vesmíru a spojí se s půlkruhem, který tu na něj čeká. Jinými slovy, okruh je tvořen třemi půlkruhy: jeden je v cílovém světě a druhé dva ve světě výchozím. Vstoupíš do kruhu. Jeden z obou půlkruhů se s tebou přenese do přilehlého vesmíru a ve vesmíru, který jsi opustil, zůstane jen jeden.

Na Zem se Vannax určitě dostal právě pomocí půlkruhů. Aby se

mu to povedlo, musel tu ovšem být jeden půlkruh už přichystán. Pravděpodobně ho pak ztratil. Jak? To už se asi nedozvíme. Třeba mu chybějící půlkruh ukradl někdo, kdo neznal jeho skutečnou cenu. Faktem je, že ho hledal. Když noviny napsaly o té zvláštní věci, kterou jsem si přivezl z Německa, věděl hned, o co jde. Z našeho rozhovoru usoudil, že mu ji asi neprodám. Vnikl proto ke mně s druhým půlkruhem. Překvapil jsem ho právě ve chvíli, kdy chtěl vytvořit okruh.

Ted je nejspíš uvězněn na Zemi a čeká, zda se neobjeví nějaký další půlkruh. Myslím si, že ten, který jsem našel v Německu, není jediný; třeba to ani není ten, který Vannax ztratil.“

Finnegan dlouho bloudil palácem. Byl nesmírně rozlehlý, omamně krásný, neobvyklý a plný pokladů, šperků a uměleckých předmětů. Byly tam laboratoře, v nichž Finnegan objevil podivné bytosti, které se pomalu formovaly v obrovských průhledných válcích. Spatřil také velký počet ovládacích pultů a přístrojů, o jejichž účelu neměl ani potuchy, protože tlačítka a spínače byly popsány neznámými symboly.

„Měl jsem štěstí. Palác je plný pastí, jejichž účelem je zajmout nebo zabít každého vetřelce. Pasti však nebyly aktivovány. Proč? Nevím. Nevím ani, proč byl zcela prázdný. Ale to bylo moje štěstí.“

Vyšel pak do nádherné zahrady, která obklopuje palác. Tam pomalu došel až k okraji monolitu, na jehož vrcholku palác stojí.

„Jistě si dovedeš představit, jak mi bylo, když jsem se vyklonil. Monolit je vysoký nejméně devět tisíc metrů. Pod ním je úroveň, kterou Vladař nazval Atlantis. Nevím, zda pozemská báje o Atlantidě pochází odtud nebo zda ji Vladař pojmenoval podle naší ztracené pevniny.

Pod ní je úroveň zvaná Drachenland a pak leží Amerindie. Viděl jsem je všechny přesně tak, jak lze z družice spatřit celou jednu zemskou polokouli. Podrobnosti jsem ovšem neviděl: daly se rozeznat jen mraky, velká jezera, moře a obrysy pevnin. Velká část každého patra je navíc vždy ve stínu úrovně, která leží nad ním.

I když jsem tehdy ještě zcela nechápal co vidím, přesto jsem si uvědomil, že se to celé podobá Babylónské věži. Bylo to prostě příliš neočekávané a cizí, abych mohl pochopit jakoukoli podobu. Neznamenal to nic. Připadalo mi to však natolik neočekávané a tak zvláštní, že se mi to zprvu zdálo nesmyslné.“

Jedna věc ale byla Finneganovi zřejmá: byl v zoufalé situaci. Místo kde se ocitl, mohl opustit jen pomocí půlkruhu. Na rozdíl od ostatních monolitů byla stěna nejvyššího z nich hladká jako sklo. A půlkruhy nehodlal použít, protože tam na něj čekal určitě Vannax.

Smrt hladem mu nehrozila: v paláci bylo dost potravy a vody, aby v něm mohl žít řadu let, nechtěl tam ale zůstat, protože se obával, že se vrátí majitel a že se nebude tvářit zrovna přátelsky. Některé věci, které v paláci našel, jej silně zneklidňovaly.

„Objeví se však gworlové,“ pokračoval Kickaha. „Předpokládám – či spíše vím – že přišli z jiného vesmíru dveřmi, které jsou obdobou okruhu, jímž jsem se sem dostal já sám. V té chvíli jsem nevěděl, jak a proč se v paláci ocitli, byl jsem ale rád, že jsem tam byl před nimi. Kdybych se jim dostal do rukou... Později mi došlo, že slouží jinému Vladaři. Jejich cílem bylo ukrást roh. Sám jsem ho našel při prohlídce paláce a dokonce jsem na něj troubil. Nevěděl jsem však, která tlačítka mám stisknout, aby se projevila jeho funkce. Vlastně jsem vůbec nevěděl, na co tam je.“

Do paláce tedy vpadli gworlové. Byla jich dobrá stovka. Naštěstí jsem je uviděl první. Jejich vražedné sklony jim hned způsobily potíže. Pokusili se zabít některé z Vladařových Ok, havrany velké jako orel, kteří hlídali v zahradě. Mně žádné potíže nedělali, protože si buďto mysleli, že jsem hostem jejich pána, nebo snad proto, že jsem nevypadal nebezpečný.

Gworlové si usmysleli, že jednoho z havranů zabijí. Ostatní ptáci na ně přitom zaútočili a pronásledovali je až do paláce, v němž se snažili ukrýt. Všude byla krev, peří, cáry kůže pokryté ježatými chlupy a tu i tam pár mrtvol. Během bitvy jsem spatřil, že z jedné místnosti vyšel gworl s rohem v ruce a odbočil do chodby, jako kdyby něco hledal.“

Finnegan sledoval netvora do sálu, který byl velký asi jako dva hangáry na vzducholoď; byl zde bazén a řada záhadných přístrojů. Na mramorovém podstavci byl upevněn model planety z ryzího zlata. Jednotlivé úrovně byly ozdobeny drahokamy; rubíny, safíry a diamanty měly – jak Finnegan později zjistil – symbolický význam: označovaly jednotlivé rezonanční body.

„Rezonanční body?“ opakoval Wolff.

„Ano. Je to mnemotechnická pomůcka, kód vyjadřující kombinace tónů, které otvírají dveře na určitých místech. Některé z těchto portů vedou do jiných vesmírů, jiné umožňují přecházet z jedné úrovně tohoto světa na druhou. Vladař se tak mohl rychle pohybovat po svém vesmíru.“

Vladař pravděpodobně naučil gworla s rohem používat těchto symbolů. Netvor přiložil nástroj k ústům, zaznělo sedm tónů, vody bazénu se rozestoupily a objevil se v nich kousek země obklopený šarlatovými stromy, které se ostře odrážely od zeleného nebe.

„Původní Vladař to zařídil tak, že se na atlantskou úroveň dostával tímto bazénem. V té chvíli jsem ovšem nevěděl, kam ta brána vede, uvědomil jsem si však, že je to má jediná šance, jak odtud uniknout, a proto jsem se dvakrát nerozmýšlel. Přistoupil jsem zezadu ke gworlovi, vytrhl jsem mu roh z ruky a shodil ho do bazénu. Nepadl do otvoru, ale do vody.

Měl bys slyšet, jak vřískal! Kromě vody, ze které mají hrůzu, se gworlové nebojí ničeho. Tomuto se podařilo vyplavat na hladinu a zachytit se okraje portu. Každý port má totiž pevné, i když pohyblivé okraje.

Za mnou se ozvaly výkřiky: do sálu vtrhl tucet gworlů a mávali dlouhými zkrvavenými dýkami. Vklouzl jsem do otvoru, který se už začínal zavírat. Byl tak úzký, že jsem si přitom odřel kolena. Otvor se uzavřel. Měl jsem roh a netvoří na mě zatím nemohli.“

Kickaha se usmál, jak tu vzpomínku vychutnával.

„Vladař, který sem poslal gworly, tu teď vládne, že ano?“ zeptal se Wolff. „Jak se jmenuje?“

„Arwoor. Předcházející Vladař se jmenoval Jadawin. Je to určitě tentýž, který si na Zemi nechává říkat Vannax. Arwoor ho vystřídal a od té doby hledá mne a také svůj roh.“

Kickaha pak stručně vylíčil, co se seběhlo po jeho příchodu na atlantskou úroveň. Dvacet roků (počítáno v pozemských letech) žil v převlečení na tom či onom patře planety. Gworlové i havrani, kteří nyní slouží novému Vladaři Arwoorovi, po něm po celou tu dobu pátali. Kickaha však žil celá dlouhá období v klidu. Někdy i dva až tři roky po sobě.

„Počkat,“ řekl Wolff. „Jak mohli gworlové slézt dolů po monoli-

tu, když jsou porty mezi jednotlivými úrovněmi uzavřeny?“

To ani Kickaha nevěděl. Přesto se svých únosců na to vypytał, když se jej zmocnili v Zahradě, a netvoři, i když neradi, mu pověděli, že se na Atlantis dostali pomocí provazů.

„To ale museli sestoupit devět tisíc metrů!“ zvolal Wolff.

„Ano. No a? Sklady paláce obsahují nepředstavitelné množství věcí. Kdybych měl čas, i já bych tam našel dost provazů. Zkrátka, gworlové mi řekli, že jim Vladař Arwoor uložil, aby mě nezabíjeli, i kdybych se snad pokoušel o útěk. Rád by na mně vyzkoušel celou sérii rafinovaných muk. Od gworlů jsem se dozvěděl, že vymyslel mnoho nových a důvtipných metod mučení a zlepšil řadu starších postupů. Dovedeš si představit, jak jsem se užíral během zpáteční cesty!“

Gworlové se svým vězněm přepluli Okeanos a došli k úpatí monolitu. Během výstupu je zastavil jeden havran a předal Vladaři zprávu o Kickahově zajetí. Vrátil se s novými pokyny: gworlové se mají rozdělit na dvě skupiny, jedna má pokračovat s vězněm v cestě, druhá se má vrátit do Zahrady. Pokud se v některém portu objeví muž, který je nyní vlastníkem rohu, mají rozkaz donést nástroj Vladaři.

„Řekl bych, že si Arwoor přeje, aby tebe zajali také,“ poznamenal Kickaha. „Nejspíš tento detail zapomněl gworlům vzkázat. Nebo si neuvědomil, že gworlové berou všechno doslova, že jim chybí představivost, a předpokládal, že tě k němu dovedou i s rohem.“

Nevím, proč unesli i Chryséis. Dá se předpokládat, že si pomoci ní budou gworlové chtít Vladaře udobřit. Vědí, že se Arwoor na ně zlobí, že mě nechali tak dlouho unikat a musím říci, že v době, kdy mě pronásledovali, jsem si občas užil hodně zábavy. Není vyloučeno, že doufají v milost, když mu darem nabídnou jedno z mistrovských děl jeho předchůdce.“

„Nynější Vladař tedy nemůže využít rezonančních bodů a přecházet z jedné úrovně na druhou?“

„Bez rohu nemůže. A vsadil bych se, že touhle dobou už ho asi berou všichni čerti. Nic nebrání tomu, aby gworlové použili nástroje k přechodu do jiného vesmíru a darovali roh jinému zneprátelenému Vladaři – brání jim v tom jen to, že nevědí, kde ty slavné rezonanční body jsou. Jakmile jeden z nich objeví... Jenže oni nezatroubili ani na té skále, na které mě zajali, a pochybuji, že by se o to pokusili jinde.“

Jsou sice zlí, ale málo inteligentní.“

„Mají-li Vladaři tak rozvinuté znalosti, proč Arwoor nepoužije nějakého létacího přístroje?“

Po této otázce se Kickaha rozesmál. „V tom je celý ten háček,“ řekl nakonec. „Zdělili vědecké znalosti i moc, jež se vůbec nedají srovnávat s tím, co máme na Zemi. Jenže jejich vědci a technici jsou již dávno mrtví. Ti, co zůstali, sice dovedou používat své přístroje, neznají však jejich principy a nedovedou je opravovat. Po tisíciletých válkách téměř všichni zahynuli. Ti, co zůstali naživu – je jich už jen hrstka – jsou jen omezení vládcové. Požívační, velikostí, slabomyslní, na co si vzpomeneš. Všechno, jenom ne vědci.“

Je možné, že Arwoor je poražený Vladař, který utekl, aby si zachránil život. Tohoto světa se mohl zmocnit pouze proto, že odtud Jadawin z nějakého důvodu odešel. Dostal se do paláce s prázdnými rukama. Má k dispozici jen technická zařízení paláce, přičemž řadu z nich nepochybně nezná. Ve hře, v níž si libují současní Vladaři, sice získal bod, přesto je ale v nevýhodě.“ Po těchto slovech Kickaha usnul.

Wolff, který měl první hlídku, napjatě hleděl do noci. Vysvětlení mu připadalo věrohodné, i když mělo mezery. Jeho společník mu neřekl všechno. A byla tu také Chryséis. S obličejem tak krásným, až se mu tajil dech, s jemně stavěným tělem a velkýma kočičíma očima. Kde je Chryséis? Jak se jí daří? Uvidí ji ještě někdy?

Během druhé Wolffovy hlídky se cosi černého, dlouhého a rychlého mihlo měsíčním světlem a vklouzlo mezi dva keře. Vystřelil šíp a zvíře se s řevem vztyčilo na zadní nohy. Bylo dvakrát větší než kůň. Wolff znovu napnul luk a tentokrát zamířil do bílého břicha. Ani to však k zabití zvířete nestačilo. Se zasyčením couvlo do podrostu.

Vtom se po Wolffově boku objevil Kickaha s nožem v ruce. „Měl jsi štěstí,“ řekl. „Vždycky ji člověk nezahledne a pak... Fíí! Skočí ti po krku.“

„Nezabil bych ji ani puškou na slony. Ostatně, proč vlastně gworlové a Indiáni nemají střelné zbraně?“

„Vladař to přísně zakázal. Víš, některé věci se mu nelíbí. Chce, aby jeho poddaní zůstali na určité kulturní a technické úrovni a uchovávali si danou sociální strukturu. Jeho svět musí dodržovat kázeň.“

Má například rád čistotu. Jistě jsi si všiml, že populace, která sídlí na břehu Okeanu, je líná a bezstarostná cháska. A přece, když udělají nepořádek, tak to po sobě uklidí. Nikde tam neuvidíš žádné odpadky. Tak je tomu i na této a na ostatních úrovních. Amerindové jsou čistotní a to platí i pro Drachenlandany a Atlanty. Takové je přání našeho Vladaře a neposlušnost se trestá smrtí.“

„Jak vlastně prosazuje své zákony?“

„Většinou je začlenění do zvyků obyvatel. Na začátku se hodně stýkal s kněžími a šamany. Obyvatele trvale formoval pomocí náboženství, v němž on sám je nejvyšším božstvem. Oblíbil si hygienu a nenávidí střelné zbraně a pravděpodobně i jakýkoli projev vyspělejší techniky. Nevím, třeba je to romantik. Jednotlivé společenské útvary, které se v tomto světě vyskytují, jsou každopádně konformní a v podstatě statické.“

„To je ale popření veškerého pokroku!“

„No a? Je pokrok vůbec žádoucí? A je společnost, která se nevíví, něco špatného? I když se mi hnuší Vladařova arogance, krutost a nelidskost, přesto s řadou věcí, které udělal, musím souhlasit. Až na několik detailů mám tento svět rád. Líbí se mi mnohem více než Ze-

mě.“

„Ty jsi také romantik!“

„Možná. Jak jsi sám poznal, tenhle svět je reálný a občas pořádně drsný. Nejsou tu však odpadky, špína, nemoci, mouchy, komáři a vši, ani jiný hmyz. Člověk si uchovává mládí až do konce. Celkem vzato to zase není tak nepřijemné místo k životu. Alespoň pro mne.“

Wolff držel poslední hlídku. Na opačné straně hory se vynořilo slunce. Záře světlušek pohasla a nebe bylo jako zelené víno. Oba muže pohladil svěží vánek a plíce jim naplnil posilující ranní vzduch. Protáhli se, sestoupili se stromu a vyšli na lov. Později, po vydatné snídani tvořené pečeným králíkem a šťavnatými bobulemi, se znovu vydali na cestu.

Šli tři dny.

Na prérii došli právě ve chvíli, kdy slunce mizelo za monolitem. Před nimi se tyčil vysoký pahorek, za nímž, jak tvrdil Kickaha, je malý lesík. Tam se utáboří na stromě, aby byli v bezpečí.

Zpoza pahorku se náhle vynořila skupina čtyřiceti jezdců. Měli temnou kůži a vlasy rozdělené do dvou copů. Tváře měli pomalované bílými a červenými pruhy nebo černými X. Byli ozbrojeni luky a kopími a k předloktí měli připevněny malé kulaté štíty. Někteří měli na sobě medvědí hlavy jako helmy, jiní nosili vlasy ozdobené péry.

Když uviděli oba cestovatele, hlasitě vykřikli, pobídlí koně, namířili na ně kopí a s napjatými luky na ně zaútočili; přitom mávali ocelovými sekýrami nebo kyji, do nichž byly zasazeny ostré čepele.

„Nehýbej se!“ vybídl Kickaha s úsměvem svého společníka. „To jsou Hrowakasové. Moji lidé... Medvědí národ.“

Postoupil kupředu, zvedl oběma rukama luk nad hlavu a zvolal cosi jazykem, který se vyznačoval množstvím hlásek, nosovek a zvláštní intonací, jejíž modulace rychle stoupala a pomalu klesala,

„*AngKungawas TreKickaha!*“ povykovali jezdci, když ho poznali. V rychlém cvalu se jej málem dotkli svými kopími; Kickahovu hlavu o vlasek mýjely hvízdající kyje a válečné sekýry a do země se mezi jeho chodidla zabodávaly šipy.

K Wolffovi se chovali stejně. Stál bez hnutí. Tak jako zrzavý mladík, i on se usmíval. Nedá se však říci, že by se cítil dvakrát

dobře...

Hrowakasové otočili koně a hnali je zpátky. Tentokrát tak prudce zastavili, až se koně se zaržáním vzepjali na zadní nohy. Jedním skokem Kickaha shodil se sedla mladíka, jemuž se na hlavě tyčila ozdoba z per. Oba se do sebe se smíchem a povykováním pustili a boj skončil teprve tehdy, až se Hrowakasova ramena dotkla země. Nato se Kickaha zvedl a představil Wolffovi svého protivníka:

„Tohle je NgashuTangis, jeden z mých švagrů.“

Dva Amerindové, kteří mezitím sesedli, vítěze energicky objali a projevovali nad setkáním velikou radost. Když se uklidnili, ujal se slova zase Kickaha. Mluvil dlouho a vážně. Občas jej přerušili krátkou otázkou. Mnohokrát přitom ukázel na Wolffa, a když skončil svou řeč, znovu se k němu obrátil.

„Máme štěstí,“ oznámil s úsměvem na rtech. „Chystají se zaútočit na Tsenakwase, kteří táboří nedaleko Stromů Mnoha Stínů. Pověděl jsem jim, proč tu jsme, neřekl jsem jim ovšem všechno. Nevědí, že máme v úmyslu zaútočit na Vladaře osobně a já jim to nehodlám říci. Vědí však, že jsme na stopě Chryséis a gworlů a že jsi přítel. Vysvětlil jsem jim také, že jednáme se souhlasem Podargy. Jí a jejích orlů si velice váží. Je-li třeba, vždy jsou ochotní jí posloužit.“

Mí bratři tu mají mnoho náhradních koní: budeš si moci vybrat. Bohužel, nebudeš moci navštívit vesnici Medvědího národa a já neuvidím své dvě manželky, Giushewei a Angwanatu. Ostatně... Člověk nemůže mít všechno!“

Skupina bojovníků jela po celý zbytek dne a také celý následující den. Každou půlhodinu střídali koně. Sedlo – či spíše pokrývka na koňském hřbetě – Wolffa bolestivě dřelo. Ráno třetího dne však byl ve formě jako kterýkoli z ostatních jezdců a byl schopen cválat celý den, aniž by měl křeče v každém svalu.

Čtvrtého dne se museli na osm hodin zastavit: cestu jim zahradilo stádo obrovských vousatých bizonů, dlouhé patnáct a široké tři kilometry, jímž nic, člověk ani zvíře, nedokázalo proniknout. Wolff byl rozmrzen. ostatní – koně i lidé – to ale přivítali, protože si už potřebovali trochu oddechnout. Stádu v patách se držela asi stovka shanikot-saských lovců, kteří hořeli touhou napadnout luky a kopími zadní voj

bizonů. Hrowakasové měli naproti tomu jen jediné přání: pobít Shani-kotsasy do posledního muže. Od tohoto záměru je dokázala odvrátit jen Kickahova frenetická výmluvnost. Po té příhodě zrzek Wolffovi vysvětlil, že příslušníci kmene Medvědů jsou přesvědčeni o tom, že desetinásobně převyšují ostatní kmeny.

„Jsou to vynikající válečníci, jsou ale příliš sebejistí a příliš domýšliví. Kdybys věděl, kolikrát jsem jim musel pracně rozmlouvat plány, které by se pro ně změnily v naprosté krveprolití!“

Vydali se znovu na cestu, po hodině je však náhle zastavil NgashuTangis, který měl toho dne funkci zvěda, křičel a gestikuloval. Kickaha jej vyslechl a obrátil se k Wolffovi: „Asi tři kilometry odtud je jeden z Podaržiných orlů. Sedí na stromě a pověřil NgashuTangise, aby mě k němu dovedl. Není schopen létat. Zaútočili na něj havrani a je na tom prachbídne. Pospěšme si!“

Orel svíral drápy nízkou větev, která se prohýbala pod jeho vahou. Zelené peří měl umazané krví. Jedno oko měl vyklované. Druhé však upřelo plamenný pohled na Hrowakase, kteří se shromáždili v uctivé vzdálenosti.

„Jmenuji se Aglaia,“ oslovil mykénsky Wolffa a Kickahu. „Znám tě už dlouho, lstivý Kickaho. I tebe jsem viděl, ó Wolffe, když jsi byl u Podargy s velkými křídly, mé sestry a královny. To ona mnohým z nás nařídila, abychom pátrali po dryádě Chryséis, gworlech a Vladařově rohu. Jen já jsem je však spatřil, jak vstupují do lesa Stromů s Mnoha Stíny na konci planiny.“

Zaútočil jsem na ně v naději, že je překvapím a zmocním se rohu. Oni ale odhalili můj záměr a svými noži vytvořili hradbu, na kterou jsem narazil. Vzdal jsem se proto svého úmyslu a vzletěl tak vysoko, až mě nemohli rozeznat. Já však znám dobře stezky nebes, dovedu pozorovat z výšky, a proto jsem je viděl.“

„Jsou domýšliví, i když mají na kahánku,“ zašeptal Kickaha anglicky Wolffovi. „A plným právem.“

Zrzavý mladík nabídl orlovi vodu, ten se trochu napil a pokračoval:

„Když nastala noc, rozbili tábor v mlází. Usedl jsem na strom, pod nímž spala dryáda. Měla na sobě šaty z kůže, na které byly stopy krve. Myslím, že to byla krev muže, kterého gworlové předtím zabili.“

Porcovali jej a chystali se, že si jeho maso opečou na ohni.

Snesl jsem se na zem v domnění, že si budu moci s dryádou promluvit a snad jí dokonce pomoci k útěku. Jeden z gworlů, který seděl u ní, však zaslechl hluk mých křídel. Šel se podívat a obešel strom. To byla chyba! Zabořil jsem mu drápy do očí. Snažil se vymanit z mého sevření a upustil dýku. Podařilo se mu uvolnit, jenže mé spáry mu servaly velkou část obličeje a obě oči. Řekl jsem dryádě, ať uprchne. Když se však vztyčila, spadl z ní šat a já viděl, že má svázané ruce i nohy.

Ukryl jsem se do houští a opustil slepého gworla, který hlasitě naříkal nad svým zraněním. Naříkal i nad blízkou smrtí, protože jeho druhové se nebudou zatěžovat se slepým bojovníkem. Vrátil jsem se na prérii a vznesl se do výše. Zamířil jsem k lovištím Medvědího národa, abych ti předal tuto zprávu, ó Kickaho, i tobě, Wolffe, který miluješ dryádu. Letěl jsem celou noc i část dne.

Spatřila mě však smečka dravých Vladařových Ok. Rozmístila se nade mnou i přede mne, skrývají se v oslňujících paprscích slunce. Využila momentu překvapení a zaútočila. Po jejich nárazu jsem padal jako kámen, do těla zaťaty desítky havraních spárů. Padal jsem, točil se dokola a ztrácel krev pod údery jejich obrovských ostrých zobáků.

Nakonec jsem se já, Aglaia, Podaržina sestra, přece jen vzpamatovala. Drtila jsem hlavy krákoravým havranům, trhala jejich křídla i nohy. Ty, kteří se do mě zakousli, jsem zahubila, zaútočili na mě však jiní. Bránila jsem se. Zemřeli, před svou smrtí však vyrvali život i ze mne. Ale jen proto, že jich bylo tolik.“

Chvilí bylo ticho. Jediné planoucí orlovo oko se upíralo na oba muže. Postupně dostávalo skelný lesk. Hrowakasové mlčeli. I koně přestali pofrkávat. Jenom vítr šuměl ve větvích.

Aglaia znovu promluvila, Hlas jí teď zněl slaběji, stále však byl hrdý a drsný:

„Pověz Podarze, ó Kickaho, že se za mě nemusí stydět. Slib mi, že jí to řekneš, avšak ujisti mne, že tvůj slib není planý.“

„Slibuji ti to, ó Aglaio. Tví bratři sem přiletí pro tvé tělo, předají je zelenému nebi, jímž budeš volně plout po smrti tak jako zaživa, dokud tvou mrtvolu nepohltní slunce nebo dokud na měsíci nenajde místo svého věčného odpočinku.“

„Spoléhám na tebe, člověče.“

Orlovi sklesla hlava a Aglaia padla vpřed. Tělo však zadržely ocelové drápy zabořené do dřeva, takže nedopadlo na zem, ale komíhalo se s roztaženými křídly jako kyvadlo.

Kickaha vydal několik příkazů. Dva muži odjeli, aby ostatním orlům předali Aglainy informace a zprávu o její smrti. Zrzavý mladík se jim ovšem ani slovem nezmínil o rohu a nějakou chvíli mu trvalo, než vyslancům přetlumočil orlův mykénský projev. Mrtvého orla pak upevnili na horní větev tak, aby byl z dosahu všech masožravců, kromě pum a mrchožravých ptáků. Museli přitom odříznout větev, k níž byla Aglaia přichycena, a vytáhnout ji nahoru pomocí kožených provazů.

„Takhle je to nejlepší!“ řekl Kickaha, když orla upevnili hlavou vzhůru. „Dokud bude vypadat, že žije, žádný tvor se k němu nepřiblíží. Všechna zvířata se bojí Podaržiných orlů.“

Odpoledne šestého dne po Aglaině smrti se jezdci zastavili u pramene. Koně odpočívali a pásli se na tučné trávě.

Kickaha s Wolffem dřepěli bok po boku na vrcholku menší vyvýšeniny a žvýkali opečené antilopí maso. Robert se zájmem pozoroval stádečko mastodontů, vzdálené asi sto metrů. Nedaleko tlustokožců se v trávě krčil lev tygrovitý, samec vážící dobrých čtyři sta padesát kilogramů, který doufal, že se mu podaří zmocnit se nějakého mláděte.

„Gworlové měli zatracené štěstí, že se jim podařilo projít lesem, tím spíše, že šli pěšky. Zde kolem jsou loviště Tsenakawasů a jsou tu i další kmeny. A to nepočítám KhingGatawriTy,“ řekl Kickaha.

„Kentaury?“ V době, kterou strávil s Hrowakasy, se Robert naučil řadě jejich slov a začínal zvládat jejich komplikovanou syntaxi.

„Ano, Kentaury. Hoi Kentauroi. Napůl lidi, napůl koně. Stvořil je Vladař, tak jako všechny ostatní netvory žijící v tomto světě. Na amerindských pláních žije mnoho jejich kmenů. Některé z nich hovoří skytsky nebo sarmatsky. To není nic divného, protože při vytváření Kentaurů čerpal Vladař z folklóru těchto národů. Jiní naopak převzali jazyk lidských sousedů a všichni dohromady pak přijali kulturu prériných kmenů. S malými odchylkami.“

Skupina nakonec dorazila k Velké obchodní stezce. Ta se od

okolní krajiny lišila jen kůly, které byly v pravidelných vzdálenostech zaraženy do země; na vrcholku každého z nich byla vytesána soška Ishquettlammu, tishquetmoackého boha obchodu. Na Kickahův rozkaz přešli jezdci do cvalu a zpomalili až ve velké vzdálenosti od stezky.

„Kdyby Velká obchodní stezka nevedla podél lesa, ale protínala ho, dali bychom se po ní,“ vysvětloval zrzek Wolffovi. „Na ní bychom se nemuseli ničeho obávat. Je nedotknutelná. I divocí Kentauři ji respektují. Tsihquetmoacové, jediný civilizovaný národ na této úrovni, dodávají všem ostatním kmenům zbraně z oceli, pokrývky, šperky, čokoládu, jemný tabák a jiné věci. Kdybych neuplatnil svou autoritu, nic by našim hrowakaským přátelům nezabránilo zdržet se tu bůhví kolik dní v naději, že tudy projede obchodní karavana. Snad jsi si všiml, že naši stateční válečníci mají více kožešin, než je nutné. Člověk totiž nikdy neví... Teď jsme již ale od ní daleko.“

Uběhlo dalších šest dní. Nepotkali žádný nepřátelský kmen. Zdálo se pouze spatřili černě a červeně pruhované stany Irennussoiksů. Žádný válečník nevyzval naše jezdce na souboj, což ale Kickahovi nezabránilo, aby nedal pokyn k rychlejšímu tempu. Následujícího dne se krajina změnila. Zelenou prérii, do níž se bořili až po kolena, vystřídala nízká namodralá tráva.

„Jsme na území Kentaurů,“ oznámil Kickaha a rozeslal zvědy na všechny strany. Wolffovi poradil, aby se nenechal zajmout živý. „Zajme-li tě nějaký humanoidní préríjní kmen a ty máš dost kuráže k tomu, aby sis při opékání na malém ohni vesele prozpěvoval a plival jim do tváře, nemusejí tě při nejhorším zabít, ale mohou tě adoptovat. Kentauři však nemají ani lidské otroky. Přinutí tě řvát na mučidlech celé týdny.“

Čtvrtý den po Kickahově varování vystoupili na vyvýšeninu a uviděli před sebou černou stuhu.

„To jsou stromy, které rostou podél řeky Winnkaknaw. Jsme skoro v polovině cesty k Stromům Mnoha Stínů. Pobídneme koně k cvalu, ať jsme brzy u řeky. Mám neblahé tušení, že jsme větší část našeho štěstí už vyčerpali.“

Odmlčel se. Napravo ve vzdálenosti několika kilometrů se cosi zablesklo. Ve stínu tvořeném dvěma pahorky pak zmizel bílý kůň

Zlého Nože, jednoho z průzkumníků. Několik vteřin nato se na vrcholku kopce, k němuž byli Hrowakasové obráceni zády, objevila temná silueta.

„Kentauři!“ zařval Kickaha. „Vpřed! K řece! Na břehu jsou stro-
my a dostaneme-li se k nim, budeme se moci postavit na odpor!

Celá skupina přešla do cvalu. Wolff se předklonil k šiji svého koně, nádherného grošovaného hřebce, a pobízel jej hlasem, i když to zvíře ještě nemělo zapotřebí. Navzdory rychlosti se ohlédl doprava. K Hrowakasům se řítila bílá klisna Zlého Nože. Kentauři – bylo jich asi sto padesát, snad i více – se nicméně blížili.

Wolffa dohonil Kickaha na plnokrevníku se zlatavou srstí, světle stříbrnou hřívou a stejně zbarveným ohonem.

„Až nás dohoní – a dohoní nás zcela jistě, o tom si nedělej iluze – zůstaň vedle mne. Budeme bojovat ve dvojstupu. Je to klasický manévr. Každý bojovník je při něm chráněn z boku svým spolujezdce.“

Zatímco zrzek dával ostatním pokyny, Wolff se zařadil za Vlčí Tlapu a Spáče Vestoje. Za ním se pokoušeli udržet rozestup Bělonosý Medvěd a Velká Pokrývka. Zbytek skupiny tvořila změt' bez ladu a skladu, do níž se Kickaha s válečným rádcem Pavoucí Nohou pokoušeli vnést trochu pořádku.

Brzy válečníci vytvořili kolonu. K Wolffovým uším pronikl Kickahův hlas, podmalovaný duněním kopyt a svistem větru: „Jsou hlupí jako dikobraz! Chtěli se obrátit a zaútočit na Kentaury. Naštěstí jsem je dokázal přivést k rozumu.“

Zprava přijížděli dva další zvědové, Opilý Medvěd a Přemíra Zen. Kickaha jim dal znamení, ať se zařadí na konec, oba jezdci však udržovali stále též směr, minuli konec zástupu a jeli dál.

„Hlupáci! Chtějí jet na pomoc Zlému Noži!“

Oba zvědové a Zlý Nůž mířili k témuž bodu. Kentauři byli od Zlého Nože vzdáleni již jen několik stovek metrů a s každou další vteřinou se přibližovali, protože ujížděli rychleji než kůň s jezdce. Jak se zmenšovala vzdálenost pronásledovaných od pronásledovatelů, rozeznával Wolff čím dál tím lépe vzezření Kentaurů.

Byli to skutečné Kentauři, i když se poněkud lišili od představy, kterou o nich máme na Zemi. Na tom nebylo nic divného. Když je Vladař vytvářel ve své biologické laboratoři musel se vyrovnat s realitou. Velkým problémem přitom bylo zajistit jim dostatek kyslíku. Zví-

řecí část Kentaura převažuje a musí dýchat i za cenu toho, že se naruší tradiční pozemský obraz o Kentaurech. Vzduch musí být přiváděn nejen k lidskému trupu, ale i do zvířecí poloviny jejich organismu a poměrně malé lidské plíce k tomu nestačí.

Navíc lidské zažívací orgány nedokáží vyživovat koňskou část hybridní bytosti. I kdyby je napojil na koňské vnitřní orgány o velkém objemu, zbývá problém potravy: čistě vegetariánská strava by rychle poškodila lidský chrup.

Kentaufi, kteří se teď řítili k jezdcům, proto neodpovídali zcela přesně tvorům, podle nichž byli původně vytvářeni. Měli značné velká ústa i krk, aby zajistili dostatečně mohutné dýchání. Místo lidských plic měli roztažitelný harmonikový orgán, který vháněl vdechovaný vzduch do velkých koňských plic. Ty byly navíc zvětšeny tak, aby i svisle postavený lidský trup dostával dostatek kyslíku. Z prostorových důvodů byl velký žaludek býložravce nahrazen menším žaludkem masožravců. Kentaufi proto mohli jíst maso. Živil se i masem svých anierindských obětí.

Koňská část tvarem silně připomínala pozemského indiánského poníka. Srst měli červenou, černou, krémovou nebo skvrnitou. S výjimkou obličeje jim chlupy pokrývaly celé tělo. Obličej byl dvakrát širší než lidský, měl vysedlé lícní kosti a plochý nos; byla to zvětšení na tváři, jimiž se vyznačovali pozemští prérijní Indiáni, jako byl Sitting Bull nebo Crazy Horse. Líce měli pokryty válečným tetováním, na hlavách nesli čelenky z peří nebo je měli zakryty kuklami z buvolí kůže s dlouhými rohy.

Vyzbrojeni byli stejně jako Hrowakasové, měli však navíc bolasa, dva okrouhlé kameny připevněné na koncích koženého řemínku. Ve chvíli, kdy Wolff začal uvažovat o tom, co by udělal, kdyby po něm nějaký Kentaur jedním hodil, spatřil tuto zbraň přímo v akci. Opilý Medvěd a Přemíra Žen dohonili Zlého Nože a cválali teď bok po boku. Před svými pronásledovateli měli náskok zhruba dvaceti metrů. Opilý Medvěd se náhle otočil, napjal luk a do dýchacího orgánu, který vyčníval nad lidským trupem jednoho z Kentaurů, se zabodl šíp; Kentaur padl, několikrát se převálil a zůstal bezvládně ležet. Soudě podle úhlu, který svíral jeho trup, měl zlomenou krční páteř, přestože zpola chrupavčitý, zpola osifikovaný kloub, který spojuje lidské tělo s koň-

skou částí každého Kentaura, je velmi pružný.

Střelec vyrazil válečný pokřik a zvedl luk nad hlavu. Opilý Medvěd zabil svého prvního protivníka a tento čin bude po mnoho let opěvován při Velkých Poradách jeho kmene.

„Pokud z nás ovšem vůbec někdo zůstane, aby o tom vyprávěl,“ pomyslel si Wolff.

Potom zavířila bolasa tak prudce, že kameny přestaly být vidět a rozletěly se vzduchem jako vrtule, které se odtrhly od trupu letadla. Střela zasáhla Opilého Medvěda přímo do vazů; jeho vítězný zpěv ustal a bojovník spadl ze sedla. Druhé bolaso se omotalo kolem nohou jeho koně a ten se zhroutil.

Wolff napodobil ostatní Hrowakase a také vystřelil. Nevěděl, zda trefil, protože na hřbetu cválajícího koně se nedá mířit; čtyři šípy nicméně našly svůj cíl a čtyři Kentauři padli. Ve chvíli, kdy Wolff sahal po svém toulci, uviděl, jak kůň Přemíry Žen padá k zemi. Mezi lopatky jeho jezdce se zabodl šíp.

Kentauři dohonili Zlého Nože, avšak místo, aby jej probodli svými kopími, rozvinuli se do kleští, aby ho zajali.

„Ne!“ zařval Wolff. *„To nesmíte!“*

Zlý Nůž si však své jméno plně zasloužil. Kentauři brzy litovali chyby, které se dopustili, když se jej pokusili zajmout, aby ho mohli mučit, a propásli tak příležitost svého protivníka zabít. Vzduchem hvízdla dlouhá tishquetmoacká dýka a zabodla se do hřbetu nejbližšího Kentaura, který se zhroutil. Když Hrowaka sahal do pochvy pro další nůž, zasáhl jeho plnokrevníka oštěp; Indián proto skočil útočícímu Kentaurovi na hřbet.

Ten málem ztratil rovnováhu, zůstal však na nohou. Zlý Nůž za-bořil svou zbraň do jeho lidských zad a Kentaur ve smrtelné křeči vyhodil zadním párem nohou.

Wolff si pomyslel, že je veta i po hrowakaském bojovníkovi. Kdepak! Zlý Nůž vyskočil jako zázrakem na nohy, zopakoval svůj manévra a skočil na dalšího Kentaura. Tentokrát ale přiložil ostří své dýky na útočnickovo hrdlo a zřejmě mu pohrozil, že mu protne krkavici, odmítne-li s ním odcválat daleko od bitevní vřavy.

V tom okamžiku mu však do zad pronikl oštěp. Zlý Nůž ještě stáčil svou hrozbu provést a podříznout Kentaurovi hrdlo.

„Zlý Nůž jim to ukázal!“ zvolal Kickaha. „Teď už se ani Kentauři neodvážejí jeho tělo zmrzačit! Nepřítele, který chrabře bojoval, mají v úctě. Což jim ovšem nezabrání ho sníst.“

KhingGatawriTové dohonili zadní voj Hrowakasů. Zrychlili tempo, rozdělili se do dvou šiků a začali uprchlíky obkličovat. Nepřipravují hromadný útok, vysvětlil Kickaha Wolffovi: raději se se svými nepřáteli trochu pobaví a nezkušeným mladíkům dají příležitost, aby prokázali zručnost a odvahu.

Od skupiny nalevo se oddělil černě a bíle pomalovaný Kentaur, jehož čelo obepínala jednoduchá páska, za kterou měl zasunuto jediné sokolí pero. Pravou rukou roztáčel bolaso, ve druhé svíral oštěp a řítil se ze strany přímo na Kickahu. Kameny vířily čím dál rychleji. Nakonec se vymrštily do vzduchu a obloukem zamířily k cíli, jímž byly nohy protivníkovy koně.

Kickaha se předklonil a mávl obratně oštěpem. Bolaso se namotalo na rukojeť. Absorbovala se tím velká část energie primitivní střely, náraz však byl přesto tak silný, že zrzavý mladík málem oštěp pustil.

Zklamaný Kentaur vztekle zahrozil pěstí. Chtěl vyrazit vpřed, ale z řad Kentaurů vyjel náčelník, pozdravován výkřiky obdivu, a zahanbeného jej poslal zpět do řady. Náčelníkem byl mohutný strakatý Kentaur, ozdobený mnoha péry a černými prýmky; na boku měl namalován svatoondřejský kříž.

„Skákající Lev!“ zvolal Kickaha anglicky. „Hodlá mi věnovat svou ctěnou pozornost!“

Vykřikl na náčelníka několik slov v domorodém jazyce a hlasitě se zachechtal, když uviděl, že se zamračená Kentaurova tvář ještě více zachmuřila, Skákající Lev odpověděl a vrhl se se skloněným kopím na Kickahu, který útok odvrátil vlastním oštěpem. Oba dřevce do sebe narazily a odskočily od sebe. Kickaha rychle sejmul z předloktí malý štít z mamutí kůže, vyhnul se dalšímu útoku a mrštil jím jako diskem. Štít narazil do pravé přední nohy Kentaura a zastavil jeho útok; Kentaur padl na kolena a sklouzl na bok. Chtěl vstát, měl však pochroumanou pravou přední nohu. Jeho spolubojovníci vyrazili výkřiky zklamání. Asi deset Amerindů se na něj vrhlo s napřaženými zbraněmi. Skákající Lev zkřížil paže a – jak se slušelo na vynikajícího, avšak zmrzačeného náčelníka, odsouzeného k porážce – chrabře čekal na

smrtnou ránu.

„Předejte dál, že zpomalíme,“ nařídil Kickaha. „Naše koně tohle tempo už dlouho nevydrží. Ztěžka dýchají a jsou pokryti pěnou. Snad se nám podaří je zachránit, budou-li mít Kentauři chuť dát si pobít ještě několik nezkušených mladíků. Nebudou-li mít chuť, je to už stejně jedno.“

„Tak se mi to líbí!“ zvolal Wolff. „Nevyvázneme-li, nebudeme si muset alespoň stěžovat, že jsme se tu nudili.“

Kickaha se přiblížil a plácl jej do zad. „Ted’ jsi promluvil podle mého gusta! Jsem rád, že jsem tě poznal. A, kdopak nám to sem přijíždí? Chtějí dostat Vlčí Tlapu...“

Vlčí Tlapa, jeden z Kickahových tchánů, jel v čele Hrowakasů těsně před Wolffem. Na Kentaura, který na něj útočil s roztočeným bolasem nad hlavou, cosi posměšně zavolal a mrštil po něm svým oštěpem. Když Kentaur uviděl zbraň, vypustil bolaso předčasně. Ve chvíli, kdy mu oštěp vnikal do ramene, střela pokračovala ve své dráze a přece jen zasáhla cíl: kožený řemínek obtočil trup Vlčí Tlapy a kámen jej zasáhl plnou rychlostí; Hrowakas ztratil vědomí a padl k zemi.

Wolff a Kickaha se společně vrhli vpřed. Druhý z nich přitom za-bořil oštěp do bezvládného těla raněného muže a zvolal: „Nedám jim to potěšení, aby tě mučili, Vlčí Tlapo! Bereš si s sebou do hrobu i život svého nepřítele.“

Bitva se pak rozdrobila na radu vzájemných soubojů. Stále znovu a znovu ten či onen mladý Kentaur vyjížděl z řady a útočil na někoho z lidí. Vítězil jednou Kentaur, jednou Hrowaka. Po třiceti minutách nelítostných pŕetek zbylo ze čtyřiceti Hrowakasů již jen dvacet osm bojovníků. Na Wolffa se vyřítil obrovitý bojovník se širokou šíjí, ozbrojený kyjem s ocelovými ostny. Také on měl malý kulatý štít a chtěl napodobit Kickahovu taktiku; Wolff však improvizovaný disk odmrštil koncem kopí. Na krátký okamžik se přitom odkryl a čtyřnožec toho využil: zaútočil tak rychle, že Wolff nestačil couvnout a připravit se k obraně.

Na ocelových špicích, kterými byl poset kyj, jímž se Kentaur rozpřahoval, jiskřilo slunce. Velký pomalovaný obličej se mu roztáhl vítězným úsměvem. Na úhybný manévř neměl Wolff čas, a kdyby se

pokusil kyj zachytit, určitě by mu rozdrtil ruku na cáry. Bez přemýšlení proto udělal věc, která překvapila nejen protivníka, ale i jeho samotného: skočil na zem, proklouzl pod kyjem, a Kentaura, který vyrazil polekaný výkřik, chytil za krk. Oba dva dopadli na zem tak prudce, že jim to vyrazilo dech.

Wolff vyskočil a modlil se, aby Kickaha chytil jeho koně. Zrzek ho skutečně držel za uzdu, nic ale nenasvědčovalo tomu, že by jej hodlal přivést Wolffovi. Naopak, všichni Hrowakasové i Kentauři znehybněli.

„Tak zní zákon války!“ zvolal Kickaha. „Ten, kdo se první zmocní kyje, je vítěz!“

Wolff i Kentaur, který mezitím také vstal, se vrhli ke zbrani, jež ležela asi deset metrů za nimi. Čtyřnohý Kentaur samozřejmě člověka předhonal. V běhu se předklonil a zvedl kyj. Teprve pak se zastavil. Otočil se tak prudce, že se přitom vzepjal na zadní.

Wolff běžel dál. Doběhl ke Kentaurovi. Zablýsklo se kopyto, Wolffa se však jen lehce dotklo. Podařilo se mu zavěsit se na Kentaurův lidský trup a oba protivníci padli na zem.

Wolff pravou paží obemkl Kentaurův krk a ani po nárazu své sevření neuvolnil. Polokůň ztratil palcát a snažil se teď pouze silou svalů vymanit z Robertova sevření. Kentaur se znovu usmál: vážil alespoň o tři sta padesát kilogramů více než Wolff a také jeho trup i hrud' a paže byly mnohem robustnější.

Ten však stál pevně rozkročen, prohnutý jako luk a nepovolil ani o centimetr. Naopak, sevřel nepřítele ještě víc a pomalu jej rdousil. Ten se pokusil uchopit dýku, Wolff jej však chytil za zápěstí. Zkroutil mu je tak, že Kentaur zařval bolestí a zbraň upustil.

Ze skupiny Kentaurů se ozvaly překvapené výkřiky. Nepamatovali se, že by kdy některý smrtelník projevil takovou sílu.

Wolff napnul svaly, zesílil tlak na páku a přinutil čtvernožce, aby poklekl. Vrazil pak pěstí do plicního měchu, který se prudce vyprázdnil. Ustoupil o krok a zpola omámenému protivníkovi zasadil pravý direkt do brady. Kentaur se zhroutil. Neměl čas se vzpamatovat, neboť mu vzápětí vlastní kyj rozdrtil hlavu.

Wolff vyskočil na koně a Hrowakasové se dali znovu do klusu. Kentauři stáli chvíli bez hnutí. Jejich vůdcové se radili. Ať zamýšleli

cokoli, neměli už čas to provést.

Jezdci vyjeli na návrší a sestoupili do úžlabiny. Ta byla tak hluboká, že před nimi skryla smečku lvů, kteří předtím v těchto místech lovili. Bylo tu snad dvacet *Felis Atrox*, kteří zřejmě celou předcházející noc hodovali na mrtvole protovelblouda; po této hostině byli značně ospalí a dunění kopyt si nevšímali. Když ale vetřelci vjeli přímo mezi ně, šelmy se probudily a byly o to zuřivější, že měli mezi sebou mladé.

Na Wolffa a Kickahu se usmálo štěstí. Žádný z obrovských živočichů, kteří vyskakovali ze všech stran, na ně neskočil. Wolff si mohl zblízka prohlédnout jednoho ze samců a neunikla mu žádná anatomická podrobnost strašlivé šelmy. Majestátní krvežíznivé zvíře bylo téměř tak velké jako kůň, chyběla mu však hříva afrického lva. O Wolffa jen zavadilo a vrhlo se na nejbližšího Kentaura, který se s řevem zhroutil, když mu obrovské tesáky prokously hrdlo. Místo aby se jako obvykle věnovalo mrtvole, zvíře zaútočilo na dalšího Kentaura, kterého složilo právě tak snadno jako předcházejícího čtvernožce.

Nastal pekelný hluk: ozývalo se řvaní, ržání, nadávky lidí i Kentaurů... Každý bojoval sám za sebe. Na nedávnou bitvu si už nikdo ani nevzpomněl.

Wolff, Kickaha a ti Hrowakasové, které šelmy naštěstí nenapadly, se z úžlabiny dostali ani ne za půl minuty. Koně pobízet nemuseli: naopak, zvládali je jen s obtížemi, protože ti se chtěli v panice pustit do bezhlavého úprku.

Potom se z rokle vynořili první Kentauři, kteří unikli lvím spárům. Místo, aby znovu začali pronásledovat Hrowakase, vzdálili se nejprve co nejvíce od nich a od šelem a teprve pak se zastavili, aby spočítali své ztráty. Zůstalo jich jen asi dvanáct, ti však byli značně oťřeseni.

„Chvíli nám teď dají pokoj!“ prohlásil Kickaha z plných plic. „Nedostaneme-li se ale včas ke stromům, bude po nás veta! Nebudou už žádné jednotlivé souboje: čeká nás hromadný útok!“

Jenže spásné stromy byly ještě daleko. Wolff si zoufal, když viděl, jak jeho dříve bujný kůň mele z posledního: srst měl zbrcenou potem a namáhavě dýchal. Byl však ochoten cválat tak dlouho, dokud mu nepukne srdce.

Kentauroi přešli do útoku a jejich řady se každým okamžikem přibližovaly. Po několika vteřinách už byli na dostřel luku. Několik šípů jim vyletělo vstříc, ztratilo se však v trávě. Kentauroi poznali, že při této rychlosti luky nic nezmohou, a nenechali se jimi zastrašit.

Náhle Kickaha vyrazil spokojený výkřik. „Jen tak dál!“ zvolal. „A duch Akjaw Dimise vám buď milostiv!“

Smysl těchto slov Wolff pochopil, teprve když uviděl, na co zravý mladík ukazuje. Před nimi se tyčily tisíce malých pahorků, zpola zakrytých porostem, před nimiž dřepěla zvířata s pruhovanou srstí, podobná prérijním psům.

Do této kolonie vpadli Hrowakasové, pronásledovaní Kentauri. Odevšad se začaly ozývat výkřiky: koně i Kentauroi se propadali do děr, padali na zem, zmítali sebou se zlomenýma nohama a řvali bolestí. Většina Kentaurů se prudce zastavila na okraji a ostatní naletěli plnou rychlostí do čelní skupiny. Nepopsatelný chaos a zmatek trval asi minutu. Poslední Kentauroi, kteří teď teprve dobíhali, se zastavovali, chvíli pozorovali své méně šťastné druhy a pak se znovu opatrně pouštěli do klusu, dávající pozor na půdu před sebou. Cestou zabíjeli ty, kteří si při pádu zlomili končetiny.

Hrowakasové ale měli docela jiné starosti, než aby se ohlíželi za sebe. Pokračovali v útěku pomalejším tempem. Zůstalo jich už jen dvanáct a měli pouze deset koní. Bzučící Včela a Vysoká Tráva seděli v sedle za některým ze svých spolubojovníků, jejichž koně si nohy nezlámali.

Kickaha pohlédl na oba muže a potřásl hlavou. Wolff uhádl, co si myslí: nenařídí-li jim, aby sesedli a šli dál pěšky, budou určitě nejen oni, ale i ti, kteří je vzali na koně, dostiženi.

„Co se dá dělat!“ řekl nakonec zrzek. „K čertu, přece je neopustím!“ Přitáhl udidlo, řekl pár slov Bzučící Včele a Vysoké Trávě a pak se znovu připojil k Wolffovi. „Mají-li zemřít, zemřeme s nimi,“ řekl. „Ty však s námi zůstat nemusíš, Bobe. Máš před sebou jinou práci. Není třeba, aby ses pro nás obětoval a zřekl se Chryséis i rohu.“

„Zůstanu,“ odpověděl Wolff.

Kickaha se usmál a plácl ho do ramene. „Doufal jsem, že se dostaneme ke stromům, ale s tím se teď nedá počítat. Bude to o chlup, ale nepodaří se to. Dohoní nás ještě před támhletím pahorkem. Škoda!

Stromy začínají pět set metrů za ním...”

Když se Hrowakasové dostali z kolonie prérijních psů, pobídlí koně. Kentauři se z nebezpečného území dostali minutu po nich a cválali za skupinou lidí rychleji než předtím. Uprchlíci vyjeli na pahorek, na jeho vrcholku se zastavili a utvořili kruh.

Wolff natáhl ruku a ukázal na říčku, která se klikatila za loukou. Lemovaly ji stromy, to však nebyl důvod jeho vzrušení: na tom břehu bylo vidět bílé stany, zpola ukryté mezi stromy. Kickaha se dlouze zahleděl, než řekl:

„Tsenakwasové, smrtelní nepřátelé Medvědího národa. A kdo jím není?”

„Přijíždějí. Hlídky nejspíš vyvolaly poplach.”

Zpoza stromů se skutečně porůznu vynořovali jednotliví jezdci na bílých koních s bílými štíty a bílými pery ve vlasech; jejich oštěpy zářily na slunci.

Při pohledu na ně jeden Hrowaka zanotoval truchlivou melodii a Kickaha na něj cosi zakřičel. Wolff pochopil, že mu nařídil, aby byl zticha. Dosud nepřišla chvíle ke zpěvu pohřebních písní: nejprve bylo třeba manévrovat mezi Kentauri a Tsenakwasy.

„Původně jsem tu chtěl zůstat až do konce,” vysvětloval zrzavý mladík. „Teď jsem ale změnil mínění. Vyrazíme na Tsenakwasy, potom odbočíme a zamíříme ke stromům. Pak se uvidí. Třeba se naši nepřátelé pustí do sebe navzájem. Nebude-li se jim však chtít, padneme. V opačném případě... Jedeme! Vpřed!”

Hrowakasové spustili válečný pokřik, pobídlí koně a pustili se ze svahu přímo na Tsenakwase. Wolff se otočil: Kentauři útočili také. „Nemyslel jsem si, že to udělají,” zvolal Kickaha. „Dnes večer bude ve svých vigvamech naříkat mnoho žen, nebudou to však pouze ženy Medvědího národa!”

Tsenakwasové již byli blízko a bylo možné rozeznat znaky, které zdobily jejich štíty: byly to černé svastiky. Wolffa to nepřekvapilo. Symbol hákového kříže býval ve starých dobách na Zemi hojně rozšířen. Znali ho Trojane, Kréťané, Římané, Keltové, skandinávské národy, indiští budhisté a brahmáni, Číňané a vyskytoval se i v předkolumbovské Americe. Překvapilo jej ani, že Indiáni, k nimž se blížili, jsou rudovlasí: Kickaha mu už dříve pověděl, že si Tsenakwasové

své černé vlasy barví.

Také rozptýlené skupiny Tsenakwasů spustily válečný pokřik, jímž napodobovali hlas sokola, sklonili kopí a přešli do útoku. Kickaha, který jel v čele zástupu Hrowakasů, zvedl ruku a po chvíli jí prudce mávl dolů. Jeho kůň zabočil doleva a všichni Medvědi následovali jeho příkladu.

Manévr byl perfektně načasován a proveden s dokonalou přesností: ve chvíli, kdy se Hrowakasové vzdalovali do bezpečí, Kentauři a Tsenakwasové se srazili navzájem. Nastala všeobecná řež.

Pod ochranou stromů Hrowakasové zpomalili. Potom přebrodivili řeku. Kickaha se však musel pohádat s řadou chrabrých válečníků z kmene Medvědů, kteří se chtěli vrátit a v době, kdy jejich nepřátelé bojují s Kentauri, vyloupit tábor Tsenakwasů.

Nakonec zasáhl Wolff: „Myslím, že mají částečně pravdu,“ poznamenal. „Stojí to za to se chvíli zdržet a pokusit se ukrást několik koní. Bzučící Včela a Vysoká Tráva nemohou stále jet se svými spolumojovníky na jednom koni.“

Kickaha pokrčil rameny a dal svým odvážlivcům volnou ruku. Výpad trval jen pět minut. Hrowakasové přebrodivili znovu řeku a s velkým křikem vjeli do tábora; ženy a děti se s nářkem utíkaly schovat mezi stromy a do úkrytů. Několik bojovníků toužilo po kořisti, Kickaha je však varoval, že zabije každého, kdo začne plenit; vzít si luky a šípy se přitom ovšem nepovažovalo za loupež. Kickaha se sehnul z koně a dlouze políbil jednu hezkou, ale bránící se ženu.

„Pověz svým mužům, že jsem tě mohl vzít sebou a uvést do svého lože,“ řekl jí. „Potom už by tě žádný chudáček z tvého kmene nedokázal uspokojit. Máme bohužel důležitější věci na starosti...“

Rozesmál se a pustil ženu, která odběhla do svého vlgvamu; vymočil se pak do velkého hrnce stojícího uprostřed tábora – to byla smrtelná urážka – vyskočil do sedla a dal svým lidem znamení k odjezdu.

10

Dva týdny poté se jezdci dostali k okraji lesa Stromů s Mnoha Stíny a Kickaha se dlouho loučil s Hrowakasy; ti se také jeden po druhém slavnostně loučili s Wolffem; položili mu vždy přitom obě ruce na ramena a prohlašovali, že je nyní jejich pokrevním bratrem; až se vrátí, vybere si v Medvědí národě ženu a dům, bude s nimi lovit a bojovat. Stal se z něj KwashingDa, neboli Silák. Prokázal svou obratnost, porazil Kentaura, dostane na vychování vlastní medvědě, Vladař mu bude blahorečit, bude mít mnoho synů a dcer, a tak dále a tak dále.

Wolff vážně odpovídal, že to, že jej Medvědí národ přijímá za vlastního, je pocta, jíž se nic nemůže rovnat. A myslel to doopravdy.

Kickaha a Wolff vyjeli mezi Stromy s Mnoha Stíny. Dny ubíhaly jeden za druhým. Koně jim uloupilo jedné noci jakési zvíře, jehož stopy byly desetkrát větší než otisky lidských nohou a které zřejmě mělo na nohou čtyři palce; Wolffa to zarmoutilo a rozzuřilo, protože měl svého koně velmi rád; chtěl se ihned vydat za netvorem a pomstít se. Kickahu ten nápad vyděsil natolik, že zvedl ruce k nebi:

„Bud' rád, že si tě nepřibral také!“ zvolal. „WaGanassitové jsou pokrytí šupinami, které jsou zčásti mineralizovány, a tvé šípy by od nich jen odskakovaly. Na koně zapomeň. Jednou se vrátíme a uspořádáme na ně lov. WaGanassity je možné chytat do pastí. Rozděláme oheň a opečeme si je, už se na to těším. Teď ale uvažuj reálně. A pojďme dál.“

Když měli Stromy s Mnoha Stíny za sebou, zhotovili si oba muži kanoi a na ní pak sjížděli širokou řeku, která se místy ještě více rozšiřovala ve velká i malá jezera a vinula se hornatou krajinou, která tu a tam tvořila srázné skalnaté břehy; úzké údolí Wolffovi připomínalo Wisconsin.

„Země je krásná, ale bydlí tu Chacopewachitové a Enwaddité,“ poznamenal Kickaha.

Třikrát museli pádlovat ze všech sil, aby unikli kanoím nepřátelských domorodců, po třinácti dnech ukončili plavbu a překročili vysoký horský řetěz; cestovali přitom pouze v noci. Za pásmem hor se

rozkládalo ohromné jezero, které přepluli na nové kanoi. Plavba trvala pět dní. Nakonec se dostali k úpatí monolitu Abharhploonta a pustili se do výstupu. Byl pomalý a stejně nebezpečný jako u prvního monolitu. Když se dostali na vrcholek, byla jejich zásoba šípů vyčerpána a oba měli těžká zranění.

„Teď už jistě chápeš, proč se obyvatelé jednotlivých úrovní téměř nestýkají,“ řekl Kickaha. „V první řadě to zakázal samotný Vladař. Odvážní dobrodruzi a obchodníci nicméně zákaz nerespektují a zkoušejí štěstí. Okraj úrovně dělí od Drachenlandu tisíce kilometrů džungle, která se střídá s horskými pásmy. Asi sto padesát kilometrů odtud teče řeka Guzirit. Půjďme k ní a pokusíme se nalodit na nějakou obchodní loď.“

Kickaha a Wolff si pak vyrobili šípy s pazourkovými hroty. Wolff zabil zvíře podobné tapíru, jehož maso trochu páchlo, utišilo však jejich hlad a dodalo jim nových sil. Wolff chtěl hned vyrazit, Kickahova váhavost mu šla na nervy. Ten chvíli pozoroval zelené nebe a řekl:

„Doufal jsem, že nás tu najde některý z Podaržiných poddaných a poví nám, co je nového. Nevíme ani, kudy se pustili gworlové. K hoře je možné dorazit dvěma různými cestami. Mohli se dát džunglí, i když je to nebezpečné, nebo nastoupit na loď a plout po řece. Ani tato cesta není žádná rekreace, zvlášť pro tak zvláštní tvory, jakými jsou gworlové. Navíc by se Chryséis dala dobře prodat na trhu s otroky.“

„Nemůžeme tady čekat věčně, až přiletí orel,“ namítl Wolff.

„Jen klid, už to nebude dlouho trvat,“ řekl Kickaha a zvedl ruku. Teprve teď Wolff zpozoroval žlutý záblesk, který se rychle ztratil a po chvíli se znovu objevil. Byl to orel, který se k nim řítil se staženými křídly. Netrvalo dlouho, pták vyrovnal let, usedl u obou mužů a představil se. Jmenoval se Phthie. Přinášel dobré zprávy: viděl gworly i ženu jménem Chryséis asi šest set kilometrů odtud. Pluli na obchodní lodi a mířili do Země Obrněných Mužů.

„Spatřil jsi roh?“ zeptal se Kickaha.

„Ne,“ odpověděl Phthie. „Určitě je ale ukryt v některém z kožených pytlů, které mají s sebou. Jeden jsem jim ukradl v naději, že to bude ten pravý, obsahoval však jen bezcenné haraburdí a navíc mě málem zasáhli šípem do křídla.“

Wolffa to překvapilo. „Gworlové tedy mají luky?“

„Ne. Střelil po mně jeden z domorodců.“

Na Wolffův dotaz, zda jsou tam havrani, Phthie odpověděl, že je jich hodně. Vladař si zřejmě gworly dobře hlídá.

„To je mrzuté,“ povzdechl si Kickaha. „Objeví-li nás Vladařova Oka, budeme v nebezpečí.“

„Havrani vás nepoznají,“ ujistil je Podaržin orel. „Ukryl jsem se, a přesto, že jsem měl sto chutí se na ně vrhnout a trhat je na kousky, vyslechl jsem, co si povídají. Řídím se rozkazy své paní. Gworlové se jim pokusili popsat, jak vypadáte, a Vladařova Oka teď pátrají po dvou cestovatelích, z nichž jeden má černé a druhý zrzavé vlasy. Víc ale nevědí. Ovšem každá dvojice mužů, která půjde stejnou cestou jako gworlové, vzbudí jejich podezření.“

„Odbarvím si vousy a oblečeme se do khamshemských šatů,“ rozhodl Kickaha.

Phthie se musel vydat znovu na cestu. Nechal druhého orla u gworlů, aby je hlídal, a oba přátele potkal ve chvíli, kdy se vracel k Podarze, aby jí podal hlášení. Zrzavý mladík orlovi uctivě poděkoval a požádal jej, aby předal pozdravy své paní. Obrovský pták odlétl a oba muži vstoupili do džungle.

„Našlapuj lehce a mluv potichu,“ řekl Kickaha Wolffovi. „Jsou tu tygři. Řekl bych, že se to tu jimi přímo hemží. A to nemluvím o sekozubovi. Je to sice pták bez křídel, je ale tak divoký, že mu jdou z cesty i Podaržini přítelíčkové. Viděl jsem kdysi, jak se sekozubem střetli dva tygři; měli co dělat, aby vyvázli. A jak rychle utíkali!...“

Kickaha s Wolffem každopádně spatřili jen spousty strakatě zbarvených ptáků, opice a rohaté chrobáky, velké jako myši.

Když se přiblížili k řece, začal Kickaha pátrat po rostlině zvané ghubharash. Po půldenním hledání jí nasbíral dostatečný počet kusů. Rozdrtil je na kaši, tu pak uvařil a získal černou tekutinu, kterou se potřel od hlavy k patě, včetně vlasů a vousů.

„Zelené oči vysvětlím tak,“ poznamenal, „že má matka byla teutonská otrokyně. Teď ty Bobe. Trochu sice zhnědneš, ale to ti neuškodí.“

Oba nakonec dorazili ke zpola rozbořenému městu plnému mo-

del, vytesaných v podřepu s otevřenými ústy; obyvatelé byli hubení, malí, měli tmavou pleť, nosili černé zástěrky a kaštanově hnědé peleríny. Muži i ženy měli dlouhé vlasy, které si potírali máslem – máslo vyráběli z mléka strakatých koz, jež poskakovaly mezi troskami a okusovaly trávu rašící mezi kameny. Domorodci – říkali si Kaidushangové – chovali kobry, které často vyndávali z klece a mazlili se s nimi. Většinu času žvýkali dhiz, což byla rostlina, po které jim černaly zuby, jež však dodávala zvláštní lesk jejich očím a zpomalovala jejich pohyby až k apatii.

Kickaha se s nimi dorozumíval h'vaizhumským nářečím lodníků, a pustil se do vyjednávání se Staršími. Za kýtu z hrocha, kterého předtím ulovil spolu s Wolffem, dostali dvoje khamshemské šaty, to znamená zelený a červený turban, zdobený péry kigglibashe, bílou košili bez rukávů, turecké kalhoty purpurové barvy, dlouhý pruh látky, který si museli mnohokrát omotat kolem pasu, a černé, vzhůru ohnuté bačkory.

I když jim mozek zamlžoval dhiz, přesto byli Staří zdatní obchodníci: zakřivené šavle v pochvách vykládaných perlami, jež měli ukryté na bezpečném místě, dostal Kickaha teprve tehdy, až z rance vytáhl malý safír, jeden z drahokamů, které jim Podarga dala na cestu.

„Doufám, že loď přijede brzy,“ řekl Wolffovi. „Teď, když vědí, že mám u sebe drahokamy, se klidně mohou pokusit nás podříznout. Je mi líto, Bobe, ale budeme se muset v noci znovu střídat při hlídování. Ostatně, nepřekvapilo by mě, kdyby místo sebe vyslali k té špinavé práci své hady.“

Ještě téhož dne se však za zákrutem řeky objevila obchodní loď. Když kapitán uviděl, že na rozpadávajícím se můstku stojí dva muži a mávají bílými kapesníky, nechal spustit kotvu a skasat plachty. Pro Wolffa a Kickahu připlul člun a oba pak nastoupili na palubu Khril-lquze. Loď byla dlouhá dvanáct metrů; byla nízká a rozložitá, měla mohutnou příď i zád', podélnou plachtu a stěhovku. Posádku tvořili většinou shibacubové, spříznění s khamshemským národem; mluvili jazykem, jehož fonetickou složku Kickaha již předtím Wolffovi vysvětlil; Robert si byl jist, že jde o pozůstatek staré semitštiny smíšené s domorodými výrazy.

Kapitán Arkhyurel uctivě přivítal své dva cestující na lodním

můstku vystlaném přepychovými koberci; seděl přitom se zkříženými nohama na polštářích a usrkával z malého pohárku těžké víno.

Kickaha prohlásil, že se jmenuje Ishnaqrubel a přednesl mu pečlivě připravenou historku: mnoho let již putuje džunglí se svým přítelem, který učinil slib mlčení a nepromluví, dokud se znovu neshledá se svou manželkou, která pochází z daleké země Shiashtu. Oba teď pátrají po bájeslovném ztraceném městě Ziqooantu.

Na ta slova kapitán zvedl husté černé obočí a uhladil si vous, který mu padal až k pasu. Požádal své hosty, ať se posadí a přijmou pohár akhastumského vína. Kickahovi svítily oči a s úsměvem na rtech pokračoval ve svém vyprávění. Wolff sice nerozuměl tomu, co říká, nepochyboval však, že jde o dlouhou sérii lží s umělecky propracovanými podrobnostmi. Přál si jen, aby zrzavý mladík příliš nepřeháněl, a nevzbudil tak kapitánovu nedůvěru.

Hodiny míjely jedna za druhou a lodice klouzala po říční hladině. Na přídí stál námořník v šarlatové zástěrce, jemuž do očí padaly ozdobné třásně, a hrál tiše na flétnu. Přinesli zlaté a stříbrné podnosy plné jídla: podávaly se pečené opice, nadívání ptáci, černý a tvrdý chléb a ovocný koláč s želé. To vše bylo na Wolffův vkus příliš kořeněné, přesto však jedl.

Když se slunce chystalo zapadnout za horu, kapitán vstal a zavedl cestovatele k malému oltáři umístěnému poblíž kola, jehož svatostánek ukrýval sošku boha Tartartara. Nejprve vzdal díky Vladaři, potom poklekl před modlou ze zeleného nefritu a padl na tvář na znamení, že se podrobuje tomuto božstvu, které jeho lid zbožňuje. Jeden z námořníků zamával kadidlem nad plaménkem, který hořel v Tartartarově klínu, a celou loď prostoupil vonný dým: námořníci, kteří byli stejného vyznání jako kapitán, se pohroužili do modlitby. Potom se ke svým bohům pomodlili námořníci ostatních vyznání.

Na noc se Kickaha s Worffem uložili na hlavní palubě, kde pro ně byla přichystána hromada kožešin.

„Nevím, co si mám o tom Arkhyurelovi myslet,“ řekl Kickaha. „Pověděl jsem mu, že jsme město Ziqooant nenašli, že jsme ale přesto objevili úkryt s menším pokladem. Pro život v přepychu to sice nestačí, máme však tolik, že nám to po návratu do země Shiashtu postačí ke skrovnému a bezstarostnému živobytí. Nechtěl vidět naše šperky, i

když jsem mu přislíbil, že mu za dopravu dám velký rubín. Při obchodních záležitostech si tihle lidé dávají načas. Pobídku ke spěchu by pokládali za urážku. Usoudí-li ale, že když nám podříznou krk a naše mrtvoly hodí do řeky, udělají dobrý obchod, dokáží v sobě potlačit pohostinnost i obchodní morálku.“

Kickaha se na okamžik odmlčel. Ve stromech na břehu povykovala hejna ptáků; čas od času se ozval řev velkého ještěra.

„Rozhodnou-li se k tak nečestnému kroku, bude to někdy během příštího tisíce kilometrů. Tenhle úsek řeky je opuštěný. Potom už postupně přibývá větších měst.“

Druhého dne odpoledne byl pro cestující vztyčen baldachýn; Kickaha pod ním kapitánovi předal slíbený velký, skvěle broušený rubín, za který by si klidně mohl koupit celou loď i s posádkou. Doufal, že Arkhyurel prohlásí, že je s darem spokojen a že se poté vzdálí. Toho to však ani nenapadlo, a tak Kickaha musel udělat to, čemu by se byl nejraději vyhnul, co však teď bylo nevyhnutelné. Přinesl i ostatní šperky, drahokamy, rubíny, safíry, granáty, turmalíny a topasy. Kapitán se usmíval, olizoval si rty a mazlil se s nimi nepřetržitě tři hodiny; teprve pak se přemohl a vrátil je vlastníkovi.

Když se té noci uložili k spánku na palubě, vyjmul Kickaha mapu nakreslenou na pergamenu, kterou si vypůjčil od kapitána Arkhyuela. Prstem na ní sledoval říční zákruty a poklepal na kroužek, u něhož bylo připsáno několik komplikovaných symbolů khamshemského písma.

„Zde je město Khosiqsh,“ vysvětlil Wolffovi. „Tak jako tomu bylo u města, kde jsme se nalodili, i toto město původní obyvatelé opustili a nyní zde bydlí zcela divoký kmen Weezwartů. Až zde Khrillquz zakotví, nepozorovaně se vytratíme, přejdeme úzkou šíjí a dostaneme se znovu k řece, ale níže po proudu. Pomocí této zkratky snad přijdeme včas a chytíme loď, na které se plaví gworlové. Nechytíme-li ji, bude to znamenat, že jsou ještě za námi. Nastoupíme na jinou obchodní loď nebo si od Weezwartů najmeme vlastní loď i s posádkou.“

Po dvanácti dnech Khrillquz zakotvila u mohutného, i když proděravělého mola. Na přístavní hrázi se tísnili Weezwartané, křičeli, ukazovali námořníkům džbány dhizu a svazky štedřence, zpěvavé ptáky v dřevěných klecích, opice a servaly na šňůře, umělecké před-

měty, které objevili ve městech ztracených v džungli, rance a pytlíky z hadí kůže, pláště z leopardích a tygřích kůží. Měli tu dokonce i mladého sekozuba, protože věděli, že za něj dá kapitán dobrou cenu, aby ho mohl výhodně prodat Bashishubovi, králi ze Shibacubu. Hlavním zbožím však byly domorodé ženy, zahalené od hlavy až k patě do laciných, červeně a zeleně zbarvených bavlněných šatů; procházely se sem a tam po nábřeží, čas od času na okamžik rozevřely některý záhyb a přitom stále z plných plic ohlašovaly částku, za kterou jsou ochotny věnovat jednu noc námořníkovi bažícímu po ženské něze. Trochu stranou stáli muži, kteří na sobě neměli nic než bílý turban a překrásné roušky, které jim zakrývaly pohlaví fantastických rozměrů; žvýkali dhiz a usmívali se. Byli vyzbrojeni dlouhými foukačkami na vystřelování šípů a tenkými a zahnutými dýkami, které měli zastrčeny ve spletených vlasech a pod turbany.

Zatímco kapitán smlouval s Weezwartany, Kickaha a Wolff se procházeli mezi ruinami kdysi obrovského města. Náhle Wolff řekl svému příteli:

„Máš drahokamy s sebou? Nemusíme tedy čekat na noc, najme si průvodce a ztratíme se hned teď.“

„To je nápad! Souhlasím... Vyrazíme!“

Velký a hubený domorodec jménem Wiwhin, jemuž Kickaha ukázal jeden topas, nadšeně souhlasil s jejich návrhem. Na naléhání svých zákazníků přistoupil na to, že neřekne ani své ženě, kam jde, a povede je přímo do džungle. Znal dobře pralesní stezky, a tak podle slibu naše trojice po dvou dnech dorazila k městu Qirruqshak. Tam se Wiwhin dožadoval ještě jednoho kamene a tvrdil, že za tuto dodatečnou odměnu bude držet jazyk za zuby.

„O dodatečné odměně jsme si nic neříkali,“ odpověděl Kickaha. „Protože si však cením obchodního ducha, který v tobě plane, zde máš, příteli, ještě jeden drahokam. Pokusíš-li se ale ze mne vymámit ještě třetí, zabiji tě.“

Wiwhin se usmál, uklonil se, sebral topas, vzal nohy na ramena a zmizel v džungli. „Snad jsem ho měl přece jen zabít,“ zašeptal Kickaha zasněně, když se za ním díval, jak uhání. „Ve slovníku Weezwartů slovo čest neexistuje.“

Oba dva vstoupili mezi kamenné trosky. Půl hodiny si pak razili

cestu mezi zřícenými budovami a hromadami sutě a některé zdi museli pracně přelézat. Konečně se dostali k řece. U ní sídlil kmen Dholinzů, jazykově spřízněný s Weezwarty. Muži měli dlouhé svíslé kníry, ženy si horní ret barvily černě a nosily dlouhé náušnice. Vedle domorodců stála skupina obchodníků z vnitrozemí. V dohledu nebyla žádná loď. Kickaha se prudce zastavil a připravil se k útěku zpět mezi trosky, z nichž se právě vynořil. Bylo však už pozdě: Khamshemové uviděli oba cizince a cosi na ně zavolali.

„Tvař se příjemně,“ šeptl zrzek Wolffovi, „snad se s tím vypořádáme. Jestliže vykřiknu, dáš se do běhu. Tihle ptáčekové, to jsou obchodníci s otroky.“

Bylo tam asi třicet Khamshemů ozbrojených zahnutými šavlemi a mečíky a asi patnáct urostlých válečníků, jejichž tváře a ramena byly pokryty tetovanými arabeskami, podle nichž Kickaha poznal, že mají před sebou sholkinské žoldáky, které si Khamshemové často najímali. Byli to horalé, pasáci koz, obratně házející oštěpy, kteří opovrhovali ženami, protože byli toho názoru, že se hodí jen pro domácí práce, pro práci na polích a k rození dětí.

Kickaha ještě Wolffa upozornil: „Snaž se, ať tě nedostanou živého!“

Potom šel s úsměvem pozdravit náčelníka Khamshemů, vysokého muže s mohutnými svaly, který se jmenoval Abiru a byl by docela hezký, kdyby neměl tak dlouhý nos, zahnutý jako turecká šavle. Abiru mu zdvořile odpověděl, vzbuzoval však dojem, že si svého společníka, měří, jako kdyby v jeho očích představoval jen určitý počet kilogramů masa na prodej.

Kickaha mu přednesl podobnou historku jako Arkhyurelovi, značně ji ale zkrátil a vynechal zmínku o ranci s drahými kameny. Dodal, že on a jeho společník čekají na obchodní loď, která by je dopravila do země Shiashtu. A jak se daří velkému Abiru?

Wolff, který byl jazykově nadaný, teď již částečně rozuměl jednoduchému rozhovoru vedenému v khamshemštině.

Abiru odpověděl, že díky Vladaři a Tartartarovi byla poslední obchodní operace více než uspokojivá. Kromě obvyklého lidského materiálu zajal skupinu prapodivných bytostí a nesmírně krásnou ženu, tak krásnou, že krásnější nikdy nepotkal. Alespoň ne na téhle úrovni.

Wolffovi se prudce rozbušilo srdce. Že by konečně?

Nechtěli by se cestovatelé podívat na zajatce? zajímal se Abiru.

Kickaha vrhl na Wolffa varovný pohled, načež odpověděl, že by ty zvláštní bytosti a tu pohádkovou krasavici spatřil velmi rád. Abiru si posuňkem přivolal náčelníka, žoldáků a nařídil, ať mu poskytné doprovod desíti mužů. Teprve pak si Wolff uvědomil nebezpečí, které zrzavý mladík vytyčil již dávno. Jediným řešením bylo dát se na útěk, pochyboval však, zda by takový pokus byl úspěšný. Shalkinové měli zřejmě ve zvyku házet po uprchlících kopím. Navíc si horoucně přál znovu spatřit Chryséis. Protože Kickaha nehnul ani brvou, rozhodl se, že napodobí chování svého přítele, který je zkušenější a ví nepochybně lépe než on, jak si počínat.

Abiru se pustil do výmluvného vychvalování půvabů khamshemského hlavního města, vedl cestovatele ulicí porostlou bujnou vegetací a zamířil k velké stupňovité budově. Každou z četných říms střežily poškozené sochy. Dveře hlídal oddíl žoldáků a ještě, než vešli dovnitř, Wolff už věděl, že tu jsou gworlové: s puchem špinavých těl Sholkinů se mísil zápach shnilého ovoce, charakteristický pro netvory, porostlé boulovitými výrůstky.

Vešli do rozlehlého sálu. Byl zde chlad a šero. Zcela vzadu, na kamenné podlaze znečištěné výkaly, se tísnila asi stovka lidí obou pohlaví a třicet gworlů. Byli připoutáni jeden k druhému dlouhými a tenkými železnými řetězy, provlečenými kovovými obojky.

Chryséis tu nebyla.

Na Wolffovu nevyslovenou otázku Abiru odpověděl: „Dívku s kočičíma očima dávám střežit jinde. Má služku a osobní stráž. Pečuji o ni s takovou pozorností, jakou si vyžaduje tak drahocenný šperk.“

Tentokrát se již Robert nedokázal ovládnout:

„Chtěl bych ji vidět,“ řekl.

Abiru si jej pozorně prohlédl. „Máš podivný přízvuk. Neříkal mi snad tvůj přítel, že pocházíš také ze země shiashtu?“

Pokynul bojovníkům, kteří přistoupili s napřeženými kopími a pokračoval: „Ale co na tom. Pokud ji vůbec spatříš, tak s obojkem na krku.“

„Jsme poddaní khamshemského krále!“ zvolal Kickaha, málem koktaje pohoršením. „Jsme svobodní muži! Takhle s námi nemůžeš

zacházet! To tě bude stát hlavu, předtím ale budeš ovšem podle zákona podroben určitému mučení!“

Abiru se usmál. „Nemám v úmyslu tě odvést zpět do Khamshe-mu, příteli. Jdeme do Teutonie, kde se dá tak silný chlapík, jako jsi ty, prodat dosti draho, i když jsi někdy trochu upovídaný. Takový nedostatek se však dá snadno odstranit tím, že ti usekneme jazyk.“

Kickahovi a Wolffovi odebrali šavle i zavazadla. S kopími v zádech byli dostrkáni k zajatcům přímo za gworly a kolem krku jim navlékli obojky. Abiru vytrásl na zem obsah rance, a když uviděl drahé kameny, zaklel.

„Takže jste přece jen něco našli v těch ztracených městech? To máme ale šťastný den. Za to, že jsi mě takto obohatil, jsem takřka ochoten – říkám takřka – vás pustit na svobodu.“

„Nepřeháníš to s tou sentimentalitou?“ zamumlal Kickaha anglicky. „Mluví jako druhořadý zlosyn ve špatném filmu. Zatraceně! Jestli budu mít někdy příležitost, uříznu mu víc než jazyk.“

Abiru se vzdálil, rozplývá se štěstím nad svou kořistí, a Wolff si prohlédl řetěz, který měl připevněn k železnému obojku. Měl drobné články, a pokud kov není mimořádně kvalitní, podaří se mu je snad rozbít. Touto hrou se na Zemi občas bavíval, samozřejmě potají. Než se o to pokusí, musí ale počkat, až nastane noc.

Za ním Kickaha zašeptal:

„V tomhle převlečení nás gworlové nepoznají. Využijeme toho.“

„A co roh?“

Jeho společník zkusil zapříst s gworly rozhovor pomocí němčiny, nechybělo však mnoho a byl by ho do tváře zasáhl proud slin, a tak toho nechal; s větším úspěchem se pak pustil do hovoru nejprve s jedním vojákem a pak s několika lidskými otroky. Dozvěděl se přitom řadu informací.

Gworlové se nalodili na Qaqirzhub, který mimo jiné přistál i v Qirrshaku. Zde se kapitán setkal s Abiruem, kterého pozval na palubu na malé občerstvení. A Abiru se v čele svých mužů celé lodi zmocnil. To se přihodilo před dvěma dny. Kapitán a spolu s ním i mnoho námořníků zahynuli v boji. Ti, co přežili, teď mají kolem krku obojek. Uloupená loď v této chvíli pluje proti proudu po jednom z přítoků, řídí ji improvizovaná posádka, která má rozkaz ji prodat míst-

nímu pirátovi, o němž se tu Abiru doslechli.

O rohu žádný z námořníků Qaqiirzhubu neslyšel a žoldněř o něm odmítl mluvit. Kickaha řekl Wolffovi, že podle jeho názoru je nepravděpodobné, že by Abiru o tom řekl ještě někomu jinému. Ví, tak jako ostatně všichni, co to je Vladařův roh, neboť je jedním ze základních článků celoplanetárního náboženství a je popisován v nejruznějších svatých knihách.

Nastala noc. Vešli vojáci s pochodněmi v rukou. Přinesli zajatcům jídlo. Když večeře skončila, zůstali v sále dva Sholkinové. Jistý počet mužů hlídal venku. Hygienické podmínky byly uvnitř žalostné a panoval tu nyní nesnesitelný zápach. Abiru zřejmě pohrdal příkazy o čistotě, které Vladař vyhlásil. Nejzbožnější Sholkinové však nejspíš protestovali, protože se krátce nato objevila skupina Dholinzů a ležení uklidila. Na každého otroka vylili vědro vody a pár kbelíků tam nechali na pití a přinesli jim vědra, aby si mohli ulevit. Během sprchování gworlové řvali, dlouze kleli a rouhavě nadávali. Kickaha Wolffovi vysvětlil, že tak jako pouštní krysy a jiná pouštní zvířata, ani tito tvorové nepijí vodu. Jsou fyziologicky uzpůsobeni k tomu, aby přímo v těle oxidovali tuky, a tím vyráběli veškerou vodu, kterou jejich organismus potřebuje.

Vyšel měsíc. Otroci se natáhli na zem nebo se opřeli o zeď a spali. Také Kickaha se svým přítelem předstírali, že spí. Když se měsíc přesunul tak, že svítil výplní dveří dovnitř, Wolff zašeptal: „Zkusím zlomit řetěz. Nebudu-li mít čas přelomit i tvůj, zahrajeme si na siamská dvojčata.“

„Tak do toho,“ odpověděl Kickaha potichu.

Řetěz, který spojoval jednotlivé obojky, měřil asi dva metry. Wolff se centimetr za centimetrem připlazil k nejbližšímu gworlovi tak, aby řetěz co nejvíce uvolnil, a Kickaha jej napodobil. Zabrало jim to čtvrt hodiny, protože museli především dávat pozor, aby si jich nevšimly strážé. Nakonec se Wolff otočil zády k hlídce, uchopil řetěz oběma rukama a vyzkoušel, jak je pevný. Články dobře držely a pomalý tah na ně nepůsobil. Proto jimi prudce škubl a řetěz se s hlasitým zachřestěním přetrhl.

Oba Sholkinové, kteří se až dosud hlučně bavili a smáli, a tak se udržovali v bdělém stavu, náhle zmlkli. Wolff se neodvažoval po-

hnout; čekal, zatímco žoldáci uvažovali, odkud ten zvuk přišel. Zřejmě jim vůbec nenapadlo, že by někdo mohl přetrhnout řetěz. Zvedli své pochodně do výšky a prohlíželi strop. Jeden z nich řekl nějaký žert, druhý vyprskl smíchy a oba pak pokračovali v přerušném hovoru. „Zkusíš i ten druhý?“ zeptal se Kickaha svého přítele.

„Strašně nerad, ale musím. Kdybychom zůstali svázáni, byli bychom ve velké nevýhodě.“

Wolff však musel ještě chvíli počkat, protože rána probudila gworla, k němuž byl připoután. Netvor zvedl hlavu a něco hlasitě zamumlal; z Wolffa, který se potil už předtím, se začaly řinout další krůpěje potu. Kdyby se gworl posadil nebo se chtěl zvednout, prozradilo by se, že je řetěz přetržen.

Čekání trvalo asi minutu. Konečně si gworl znovu lehl a brzy nato začal chrápat. Wolff se trochu uvolnil. Dokonce se i slabě usmál, protože ho právě cosi napadlo.

„Přisuň se ke mně, jako kdyby ses chtěl zahřát,“ řekl tiše Kickahovi.

„Blázníš? Už teď mám dojem, že jsem v parní lázni! Když ale jinak nedáš...“

Připlazil se tak blízko, až se hlavou dotýkal Wolffových kolen; ten zašeptal:

„Až řetěz praskne, nehýbej se. Víím, jak přilákat naše strážce a nevyplašit přitom ty, co hlídají venku.“

„Doufám, že až přejdeme k akci, nezačnou zrovna střídat strážce.“

„Musíš se pomodlit k Bohu. Nejlépe k pozemskému.“

„Ten pomáhá tomu, kdo si pomůže sám.“

Wolff vši silou zatáhl za řetěz a jeho články s velkým rámusem popraskaly. Tentokrát hlídači zmlkli a gworl se posadil, jako kdyby ho něco píchlo. Wolff se mu divoce zakousl do palce u nohy. Netvor nevykřikl, ale jen zabručel a chystal se vstát. Jeden ze strážců mu nařídil, ať zůstane sedět a spolu se svým společníkem vykročil k zajatcům. Gworl však jeho jazyk neznal, a tak mu Sholkin pohrozil kopím. Když je netvor uviděl, začal si s proklínáním třít nohu a zakrýval přitom Wolffa před strážcem.

Světlo lampy zesílilo a hlídačovy střevíce zaskřípaly na kameni.

„Teď!“ řekl Wolff.

Kickaha i on vyskočili, otočili se a ocitli se tváří v tvář překvapeným Sholkinům. Wolff uchopil nejbližší kopí těsně nad kovovým zakončením. Žoldák otevřel ústa, ale hned je zase zavřel, protože mu do brady narazil konec dřevěné rukojeti. Ozvalo se prasknutí kosti.

Kickaha takové štěstí neměl. Druhý Sholkin couvl, napřáhl svou zbraň a hodil; zrzavý mladík udělal rybičku jako hráč rugby a kopí narazilo do stěny.

S tichem byl tentokrát konec. Jeden ze strážců začal řvát. Gworl se zmocnil oštěpu, který dopadl těsně k němu: probodl jím žoldákův krk skrz naskrz. Kickaha ho vytrhl z rány a vytáhl mrtvému z pochvy dýku. Zbraň hvízdla vzduchem a zabořila se prvnímu Sholkinovi, který přiběhl na pomoc, přímo do srdce. Wolff se zmocnil nože své oběti a zastrčil si ho za opasek. „Kudy půjdeme?“ zeptal se.

Kickaha vytrhl dýku z prsou svého protivníka a zkrvavené ostří otřel o jeho vlasy.

„Tudy ne,“ odpověděl. „Je jich příliš mnoho.“

Wolff ukázal ke dveřím na protější straně a dal se do běhu; cestou si vzal pochodeň, kterou žoldák při pádu upustil, a Kickaha si vzal druhou. Dveře byly částečně zasypány rumem a oba jimi museli prolézt po čtyřech. Hned za nimi byl ve stropě otvor, kudy pronikalo měsíční světlo: litím se vysvětlila ta hromada zdiva,

„O té díře určitě vědí,“ řekl Wolff. „Nemohou být přece tak nedbalí. Pojd'me raději dál.“

Sotva byli za pobořenou místností, zazářily pochodně a dolehly k nim vzrušené hlasy Sholkinů. V příštím okamžiku se do prachu těsně vedle Wolffovy nohy zabodl oštěp.

„Teď už jistě vědí, že nejsme v hlavním sále a začnou nás pronásledovat,“ poznamenal Kickaha.

Běželi dál, když tu náhle zrzavý mladík ztratil půdu pod nohama a nedokázal se ničeho zachytit. Kámen, na kterém stál, se převážil a svrhl jej do hloubky. Vykřikl a upustil pochodeň, která sledovala jeho pád.

Wolff se široce rozevřenýma očima hleděl do temné propasti. Bud'to pochodeň zhasla, nebo tam bylo tak hluboko, že se ztratila z dohledu. Zasténal úzkostí, přistoupil, natáhl dolů ruku s pochodní a zkoumal prohlubeň. Komín měl průměr tři metry a byl nejméně pat-

náct metrů hluboký. Na dně byla hromada sutě. Po Kickahovi nebylo ani stopy. Wolff i neviděl ani žádnou známku, kterou by jeho pád popřípadě zanechal.

Zavolal na svého přítele. Za ním se ozval křik Sholkinů, kteří se vecpali do úzké chodby a strkali se navzájem rukama i nohama.

Svítil si pochodní na všechny strany, ale uviděl jen pohaslou Kickahovu pochoděň. Povšiml si temných míst na obvodu a usoudil, že to jsou pukliny; Kickaha se možná ukryl do některé z nich.

Hlasy pronásledovatelů se teď ozývaly už docela blízko a za ohybem chodby se objevila mihotavá světla. Nedalo se nic dělat, musel pokračovat. Mrštíł svou pochodní za jámu, rozběhl se a skočil. Letěl téměř vodorovně a pak na tváři ucítil dotek sypké a vlhké země. Byl v bezpečí, nohy se mu však kývaly v prázdnu.

Sebral pochoděň, která stále ještě hořela, a dál se plazil po břiše. Chodba se větvila; jedno z ramen bylo zcela uzavřeno zříceným zdivem. Druhé bylo jen částečně zataraseno mohutným kamenným kvádrem, který ležel šikmo pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Wolffovi se jej podařilo podlézt, i když si přitom odřel záda i hrud', a dostal se do ohromného sálu, ještě většího než byl ten, v němž hlídali otroky.

Na protější stěně byla řada primitivních výstupků po vypadaných kamenech. Vylezl po nich na místo, kde klenba nasedala na zeď a odkud se linulo měsíční světlo. Jiný východ tu nebyl. Skrčil se za poslední římsou, zůstal nějakou dobu bez hnutí a naslouchal. Kdyby ho zde objevili, zajmou jej a on se ani nebude moci bránit. Výkřiky ale zněly z dálky. Vztyčil se a vylezl z prohlubně.

Byl téměř na vrcholku pahorku, který ze zadní strany přiléhal k budově. Pod ním se míhaly pochodně. V jejich záři spatřil Abirua, jak řve a hrozí pěstí jednomu vojákovi.

Wolff sklonil hlavu a pomyslel na všechny kameny a pukliny, které v sobě pahorek skrývá, pomyslel i na propast, v níž Kickaha nalezl smrt.

„Ave atque vale, Kickaha!“ zašeptal a pozvedl kopí.

Měl velkou chuť Kickahu pomstít a poslat ještě několik Sholkinů na onen svět – velmi rád by tam poslal zejména Abirua. Musel však jednat prakticky a starat se především o Chryséis. A zmocnit se rohu. Přesto ale cítil prázdnotu a ochablost, jako kdyby pozbyl část sebe

sama.

11

Noc strávil v úkrytu na vrcholku stromu nedaleko města. Měl v plánu sledovat zpovzdálí obchodníky s otroky a při první vhodné příležitosti osvobodit Chryséis a zmocnit se rohu. Abiru se se svou karavanou musel dát po cestě, v jejíž blízkosti se skrývá: je to jediná cesta, která vede do Teutonie.

Rozednilo se. Měl hlad a žízeň. Kolem poledne začal být netrpělivý. Ted už určitě po něm nepátrají. Když nastal večer, rozhodl se, že se musí alespoň napít; slezl ze stromu a zamířil k blízkému potoku; ozvalo se však zařvání, a proto se uchýlil do koruny jiného stromu. Brzy nato se z mlází vynořila rodinka pardálů: v tuto dobu chodila k napajedlu. Když šelmy uhasily žízeň a odešly, slunce právě dospělo k okraji monolitu.

Vrátil se na cestu. Byla již tma, když vklouzl mezi zříceniny a přiblížil se k budově, z níž uprchl. Nikdo tam nebyl. Tentokrát si byl jist, že všichni odešli a bloumal uličkami porostlými trnám tak dlouho, až narazil na muže, který seděl na zemi a opíral se o kmen stromu. Muž byl omámený dhizem. Wolff jej však několika dobře mířenými políčky probudil, k hrdlu mu přiložil dýku a začal se vyptávat. Khamshemštinu ovládal jen částečně a Sholin ji znal ještě méně než on, přesto se ale domluvili a Robert se dozvěděl, že Abiru s celým doprovodem dnes ráno odplul na třech válečných kanoích, poháněných domorodými veslaři.

Wolff omráčil svého informátora a vydal se k přístavišti. Nábřeží bylo pusté, a tak si mohl v klidu vybrat. Rozhodl se pro štíhlé lehké plavidlo s plachtou a odrazil.

Zhruba o tři tisíce kilometrů dále dorazil na hranici Teutonie a khamshemského civilizovaného světa. Nejprve se pět set kilometrů plavil po řece Guzirit a pak v cestě pokračoval pěšky. Za normálních okolností by stále postupoval těsně za pomalými lodicemi obchodníků s otroky, ty se mu však třikrát ztratily; navíc potkal tygry a sekozuby a to jej zdrželo.

Půda začala pomalu stoupat a náhle se Wolff ocitl před náhorní

plošinou, která se zvedala nad džunglí. Výstup do výšky dvou tisíc metrů byl pak už jen hračkou pro člověka, který dvakrát zdolal monolit vysoký devět tisíc metrů.

Za okrajem plošiny se krajina změnila. Vzduch již nebyl tak chladný a rostly tu duby, smokvoně, javory, ořešáky, topoly a lípy. Žili tu i jiní živočichové. Wolff neurazil soumrachnou doubravou ani dva kilometry a už se musel skrývat: ochablým tempem jej míjel drak; pohlédl na něj, hlasitě zafuněl a šel dál. Byl to drak jako z nějaké evropské pohádky: od hlavy k ocasu měřil dvanáct metrů, byl vysoký deset metrů a měl tělo pokryté širokými plochými šupinami. Oheň však nechrtil. Místo toho se zastavil asi třicet metrů od stromu, v jehož koruně se Wolff skrýval, a začal spásat trávu. Jsou tedy různé druhy draků, řekl si Wolff, když slézal na zem. Jak má ale poznat, zda jde o druh masožravý nebo býložravý, když nemá bezpečné pozorovací stanoviště? Drak pokračoval v hostině – má ale jenom jeden žaludek? – a přitom mu kručelo v břiše tak silně, jako kdyby v dálce bil hrom.

Wolff pokračoval v cestě s dvojnásobnou opatrností. Z větví obrovských stromů, pod nimiž procházel, splývaly třásně mechu jako rostlinné vodopády. Z lesa vyšel druhého dne za úsvitu. Otevřel se mu pohled na krajinu. Měl před sebou údolí, jímž protékala řeka. Naproti němu se na protějším svahu tyčil malý hrad a u paty skalního útesu se krčila víska. Z komínů stoupal dým a Wolffovi se stáhlo hrdlo. Jak hrozně rád by se alespoň jednou dosyta vyspal v měkké posteli, posadil se pak s hrstkou přátel k šálku kávy a povídal si s nimi, co hrdlo ráčí. Dobrý bože! Jak rád by zase uviděl lidskou tvář a uslyšel lidský hlas, jak rád by pobýval v zemi, kde člověk není člověku vlkem!

Po tvářích mu stékaly slzy. Utřel si je a pokračoval v chůzi. Vybral si: musí teď přijímat dobré i zlé tak jako na Zemi, ze které odešel. Ostatně, zatím to tu není tak zlé. Je tu čisto a všechno se zelená; nejsou tu telegrafní sloupy ani vývěsní tabule, v lese nejsou poházeny mastné papíry ani prázdné konzervy, není tu smog ani nehrozí bomby. I když je Wolffova současná situace špatná, má zdejší vesmír přece jen mnoho výhod. Navíc mu poskytuje to, za co by mnoho lidí ochotně zaprodalo duši: těší se mládí a současně i moudrosti stáří.

V příští hodině však již uvažoval o tom, zda si ten drahocenný dar bude moci vůbec uchovat. Šel po prašné cestě. Za zatačkou se

náhle objevil rytíř na vyšňořeném koni, doprovázený dvěma ozbrojenci. Rytíř měl na sobě drátěnou košili, která Wolffovi neodolatelně připomínala, německé brnění z XIII. století. Hledí přilby měl otevřené a otvorem na něj hleděla zneklidňující dravci tvář, v níž svítily jasné modré oči.

Rytíř přitáhl uzdu a oslovil Wolffa hornoněmeckým jazykem, jemůž Robert rozuměl, protože se s ním seznámil během studií. Byla to ovšem němčina deformovaná, smíšená s khamshemskými výrazy a s místním nářečím, přesto ale chápal, co mu rytíř chce:

„Zadrž, chrapoune!“ zvolal muž. „Co tu činiš s lukem?“

„Jsem, vaše vznešené panstvo, s prominutím lovec a král mi dovolil nositi luk,“ odpověděl jízlivě Wolff.

„Lžeš! Znáš všechny lovce z okolí. Máš temnou barvu kůže. Hádám, že jsi Saracén. Nebo z kmene Jidiš. Odhod luk a vzdej se, nebo tě vykuchám jako prase, jímž vpravdě jsi.“

„Pojďsi tedy pro něj!“ odsekl Wolff, třesa se vzteky.

Rytíř sklonil kopí a pobídl koně do cvalu.

Wolff potlačil nutkání uskočit před třpytícím se hrotem do strany, vyrazil vpřed právě včas, kopí jej minulo o centimetr a zarazilo se do země. Rytíř byl vymrštěn do vzduchu jako při skoku o tyči, a protože se stále držel dřevce, opsal vzduchem oblouk; přistál na své přilbici tak tvrdě, že si musel zlomit krk nebo páteř, protože zůstal nehybně ležet.

Wolff neztrácel čas. Vzal si rytířův meč z pochvy, připjal si pás za opasek, skočil do sedla skvělého grošáka, jehož pán byl nyní mrtev, a ujížděl pryč.

Teutonie byla takto pojmenována proto, že ji dobyl dobročinný Řád teutonských rytířů Matky Boží jeruzalémské, který byl založen během Třetí křížové výpravy a jehož původní zaměření se později změnilo. Roku 1229 se tento der Deutsche Orden pustil do dobývání Pruska, aby pohanské obyvatele Pobaltí uvedl na křesťanskou víru, a zahájil tak německou kolonizaci. Jednotliví příslušníci Teutonského řádu se na této úrovni objevili buďto čistou náhodou (což bylo málo pravděpodobné) nebo je sem – nuceně a násilím – přivedl samotný Vladař.

Ať tomu bylo jakkoli, Teutonští rytíři si podrobili zdejší domoro-

dé obyvatelstvo a zavedli sem zákony a obyčeje podle pozemského vzoru; ty se ovšem vlivem přirozeného vývoje a z Vladařovy vůle postupně měnily a modifikovaly podle kadlubu jeho proměnlivých nálad. Původní jednolitě velkovévodství se postupně rozdrobilo na řadu nezávislých knížectví a hrabství, jež byla navzájem propojena dosti volně a z nichž některá byla jen útočištěm lupičů a psanců.

K tomu je třeba přičíst židovský stát, jehož zakladatelé se na náhorní plošinu dostali ve stejné době jako Teutonští rytíři. Ani v jejich případě není známo, zda jejich příchod byl hříčkou náhody nebo vladařovým záměrem. Každopádně se ve východní části plošiny usadil velký počet Němců hovořících jazykem jidiš. Byli to původně obchodníci, podmanili si domorodé obyvatele a také zavedli feudální systém na způsob Teutonského řádu – byl to nejspíš nezbytný předpoklad k jejich přežití. Právě na tento stát narážel zesnulý rytíř, když Wolffa obvinil, že je z kmene Jidiš.

Když si na to Robert vzpomněl, musel se usmát. Asi to byla zase jen náhoda, že se Němci dostali na úroveň, na které již sídlili Khamshainové. tedy vlastně protosemité, a museli zde žít vedle Židů. jimiž opovrhovali. Wolffi se však nemohl ubránit tomu, aby za tím vším neviděl Vladařův ironický úsměšek.

Ve skutečnosti nebyli v Drachenlandu ani židé ani křesťané. Obě víry si sice uchovaly své původní pojmenování, od základu se však změnily. Boha i Jehovu nahradil Vladař, i když v modlitbách byl nazýván oběma způsoby. Následovaly další teologické změny: postupnými úpravami prošly obřady, náboženské úkony, svátosti i svaté písmo. Pravověrní křesťané a pravověrní židé by tyto odchylky jistě považovali za rouhání.

Wolff zamířil k hrabství von Elgerse. Nepostupoval tak rychle, jak by si přál, protože se musel vyhýbat cestám a vesnicím. Když už se mu podařilo hned při prvním setkání zabít šlechtice, neodvážil se teď ani projet panstvím von Laurentiuse, jak měl původně v úmyslu. Celá země je mu jistě v patách; všude budou lidé se psy. Jediným řešením bylo dát se drsnou hornatou krajinou, která tvořila přirozenou hranici.

Po dvou dnech začal Wolff sestupovat do nížiny, daleko od území ovládaného von Laurentiusem. Za zátočinou dost příkré cesty mu

padl zrak na rozlehlou louku, již protékal potok. Na obou protějších stranách byl rozbit tábor. Uprostřed každého z nich stál baldachýn, na němž hrdě vlály prapory a který obklopovalo množství menších stanů, ohňů a koní. Většina z přítomných byla rozdělena do dvou skupin a pozorovala oba bojující zápasníky. Ve chvíli, kdy je Wolff uviděl, se právě se skloněnými dřevci rozjížděli proti sobě. S velkým hřmotem se srazili uprostřed louky. Jeden z jezdců doslova vyletěl do vzduchu, neboť se mu protivníkům oštěp zabodl přímo do štítu; také druhý rytíř byl vyveden z rovnováhy a o několik okamžiků později i on s hlasitým rámcem dopadl na zem.

Wolff si pozorně prohlížel kolbiště před sebou. Nebyl to obyčejný dvorský turnaj. Dřevěná tribuna, na níž by měla přihlížet vyšňořená šlechta, zela prázdnotou, a kolem ní se netísnil ani vesničané ani měšťtěníni. Zápasníci vztyčili svůj stan u osamělé cesty a házeli rukavici každému, kdo tudy projížděl a byl hoden toho, aby jej vyzvali na souboj.

Pokračoval v cestě, doufaje, že v dané chvíli si žádný z diváků nevšimne osamělého jezdce. Nemýlil se: nikdo jej neoslovil, a tak mohl nerušeně dojet na okraj kolbiště a beze spěchu se na ně vynadřvat.

Nad stanem po jeho levici vlála žlutá korouhev ozdobená Davidovou hvězdou (rytíř byl tedy z kmene Jidiš) a pod tímto státním znakem se třepetal zelený praporec, na němž byla zobrazena ryba a stříbrný sokol. Nad stany druhého tábora vlála řada korouhví a osobních vlajek. Jedna z nich upoutala Wolffův pohled natolik, že překvapeně vykřikl: nad zařatou pěstí se vztyčeným prostředníkem se na bílém poli jasně rýsovala červená oslí hlava. Kickaha mu ji při jedné příležitosti popsal a Wolffovi to tenkrát přišlo k smíchu. Zvolit si takový erb, to bylo Kickahovi podobné! Potom zchladl. Vlajku s těmito heraldickými symboly s největší pravděpodobností vztyčil muž, který se stará o panství zrzavého mladíka během jeho nepřítomnosti.

Přece jen však změnil mínění a rozhodl se, že neprojde kolem louky jen tak, jak měl původně v úmyslu; musel se ujistit, že tento znak nevyvěsil Kickaha, i když ví, že kosti jeho přítele nepochybně tlejí na dně jámy ve zbořeném městě, ztraceném kdesi v džungli.

Nikdo se mu nepostavil do cesty. Ozbrojenci i sluhové se od něj

odvraceli. „Khamshemský pes!“ zabručel jakýsi hlas. Wolff zamířil k západní straně kolbiště, objel uvázané koně a přiblížil se k tajemnému rytíři v blýskavém brnění se sklopeným hledím, který čekal, až na něj přijde řada, a svíral v ruce obrovské kopí, na němž byl upevněn praporec s červenou oslí hlavou a s rukou zatnutou v pěst.

Jeho příjezd znervóznil frkajícího koně. „Jste baron von Horstmann?“ zeptal se Wolff.

Ozval se zdušený výkřik a rytíř pozvedl ruku k přilbě. Když Wolff spatřil Finneganovu – Kickahovu – von Horstmannovu rozzářenou tvář, málem se rozplakal radostí.

„Ani slovo,“ řekl zrzek. „Nevím, jak se ti povedlo mě najít, ale každopádně jsem hrozně rád. Hned se ti budu věnovat. Pokud ovšem zůstanu naživu. Ten funem Laksfalk je tuhý chlapík!“

12

Zazněly trubky. Kickaha pobídl koně a zajel s ním na místo, které mu ukázali rozhodčí. Přistoupil kněz v dlouhé říze s oholenými vlasy a požehnal mu. Na druhém konci louky řekl rabín několik slov baronu funem Laksfalkovi. Bojovník z kmene Jidiš byl mohutně stavěný; měl stříbrné brnění a přilbici ve tvaru rybí hlavy. Další fanfára... Oba protivníci se pozdravili kopími. Kickaha si svůj dřevec přendal do levé ruky a krátce se pokřižoval. (Přesně vždy dodržoval náboženské zvyklosti lidí, mezi nimiž právě pobýval; to bylo jeho neměnné pravidlo.)

Trubky zazněly potřetí, načež se ozval dusot kopyt a povzbuzování pomocníků. Oba soupeři se setkali přesně uprostřed kolbiště a každý zarazil dřevec přesně doprostřed protivníkova štítu. Hřmot, který se ozval při jejich pádu, vyplašil ptáky hřadující na okolních stromech; oba koně leželi na zemi.

Muži z obou táborů vyběhli, aby své pány postavili na nohy a odtažili koně, kteří, jeden jako druhý, měli zlomený vaz. Nějakou chvíli si Wolff myslel, že židovský rytíř i Kickaha jsou mrtví, protože se nehýbali. Rudovlasý mladík se však brzy vzpamatoval. Matně se usmál a zeptal se: „Co ten druhý?“

„Ten je v pořádku,“ odpověděl Wolff poté, co se krátce ohlédl směrem k táboru protivníka.

„Škoda! Doufal jsem, že nám již nebude dělat potíže. Už mě tu zdržuje dost dlouho.“

Kickaha pak všem, kromě Wolffa, nařídil, ať odejdou ze stanu. Jeho muži poslechli, ač neradi, nedůvěřivě si však Wolffa prohlíželi. Když byli konečně sami, zrzek pokračoval:

„Byl jsem na cestě do von Elgersova zámku, když jsem narazil na Laksfalkův stan. Kdyby mě vyzval k zápasu a já byl sám, vyplázl bych na něj jazyk a pokračoval v cestě. Byli tu ale i další Teutonští rytíři a já si nemohu dovolit, aby mě považovali za zbabělce: lidé z mého doprovodu by mě zasypali shnilými hlávkami zelí. Musím dokazovat svou odvalu a měřit se s každým zdejšími rytířem, který o to požádá. Doufal jsem, že tomu židovskému rytíři rychle ukážu, kdo z

nás dvou je udatnější, a hned zase pojedu dál.

Dopadlo to ale docela jinak. Rozhodčí mi přidělili 3. pořadí, to znamená, že před velkým kláním se musím ve třech dnech utkat se třemi protivníky. Marně jsem protestoval, nedalo se nic dělat. Musel jsem se podrobit. Právě jsi viděl mé druhé utkání s funem Laksfalkem. Je to současně poprvé, co jsme byli oba vyhozeni ze sedla. Každopádně jsem dopadl lépe než ti přede mnou. Ostatní jsou vzteky bez sebe, protože židovský rytíř dosud – kromě mne – porazil všechny Teutony. Jenom dnes dva zabil a jednoho nadosmrti zmrzačil.“

Wolff poslouchal a pomáhal přitom Kickahovi z brnění. Zrzavý mladík se posadil, zamručel, ušklíbl se a zeptal:

„Jak jsi se sem ale dostal ty?“

„Většinou po svých. Myslel jsem, že jsi mrtev.“

„Moc k tomu nechybělo. Když jsem padal do té studny, přistál jsem na jakémsi výčnělku. Ten povolil, a když jsem dopadl na dno, jeho úlomky mě zasypaly. Rychle jsem se však vzpamatoval, a protože vrstva sutě, pod kterou jsem ležel, nebyla silná, nezadusil jsem se. Nějakou dobu jsem se nehýbal, protože příběhli Sholkinové a prohlíželi jámu. Hodili do ní dokonce oštěp, který mě minul jen o vlásek. Začal jsem se vyprošťovat až po dvou hodinách. Věř mi, že to nebylo nijak snadné. Zapadal jsem do prachu a co chvíli padal. Trvalo mi deset hodin, než jsem se dostal ven. Ale co ty, jak to, že jsi se dostal až sem?“

Když mu Wolff vyličil svá dobrodružství, Kickaha se zamračil:

„Tušil jsem, že Abiru pojede za von Elgersem,“ řekl. „Poslyš, Bobe, musíme rychle vyrazit! Nechtěl bys dát tomu velkému Laksfalkovi malou lekci?“

Wolff protestoval: v turnajích tohoto druhu nemá žádné zkušenosti; takový výcvik by si vyžadoval celoživotní praxi.

„Pokud by šlo o klání s dřevci, potom bys měl pravdu,“ namítl Kickaha. „Vyzveme ho však k zápasu na meče bez štítu. Se zdejšími párátky se zachází jinak než s rapírem nebo šavlí. Zde se uplatní především síla a to ti bude vyhovovat.“

„Jenže já nejsem rytíř. Všichni viděli, že jsem jen tulák, žádný šlechtic.“

„Ale jdi! Představ si, že všichni tihle rytíři většinu života tráví

tak, že v převlečení bloudí cestou necestou. Povím jim, že jsi Saracén, khamshemský pohan, nicméně můj dobrý přítel, kterého jsem zachránil před drakem nebo nějakou podobnou pohádku. Určitě ji spolknou, o to se nestarej. Víím to! Jsi Wolff Saracén, to je přece jméno, jak stvořené pro slavného rytíře. Hledal jsi mě v převlečení, abys mi poděkoval za to, že jsem tě zachránil z dračích spárů, a aby ses mi odvděčil. Nemohu teď znovu lámat dřevce s funem Laksfalkein. Stěží se pohnu. Zvedneš rukavici místo mne.“

„Pod jakou záminkou se mám ale vyhnout klání v sedle?“

„Něco už vymyslím. Třeba, že ti loupežný rytíř ukradl kopí a že jsi přísahal, že dokud ho znovu nezískáš, jiné nevezmeš do ruky. Na to naletí jako jeden muž. Neustále dělají podobné nesmyslné přísahy. Chovají se jako Rytíři kulatého stolu. Takoví rytíři na Zemi nikdy neexistovali, Vladaře ale nejspíš bavilo je pozorovat, jak jednájí a mluví, jako kdyby přišli rovnou od dvora krále Artuše. Ať si o něm myslí kdo chce, co chce, byl to romantik.“

Wolff nebyl nijak nadšen, přesto však prohlásil, že udělá cokoli, jen aby uspíšil odchod do von Elgersova hradu. Kickahovo brnění mu bylo malé, a proto mu přinesli jiné, vyrobené z modrých štítků a kroužků. Patřilo židovskému rytíři, kterého zrzavý mladík zabil den předtím. Štítonoši je Wolffovi pomohli obléci, potom jej zavedli k nádhernému hnědákovi, který také patřil poraženému purkrabímu, oyfu Roytfeldzovi. Wolff na něj nasedl bez větších nesnází. Rytíři v té době už dlouho používali lehká brnění vyrobená z kroužků.

Dostavil se protivníkův herold a oznámil, že funem Laksfalk přijímá výzvu k zápasu přesto, že Wolff Saracén nemá pověřující listiny. Stačí, že se za něj zaručil ctihodný a chrabrý baron Horst von Horstmann. Toto prohlášení bylo čistě formální; židovského rytíře ani na okamžik nenapadlo, že by mohl výzvu odmítnout.

„Nejdůležitější je neztratit tvář,“ řekl Kickaha, který se namáhavě vybelhal ze stanu, aby dal příteli několik posledních rad. „Ani nevíš, starouši, jak jsem rád, že jsi zde! Další pád bych už nepřežil a utéci bych se neodvážil!“

Znovu zazněly trubky. Hnědák a černý oř se tryskem rozjeli proti sobě. Oba jezdci se střetli v plné rychlosti a meče do sebe zvučně narázily. Náraz byl tak silný, že Wolffovi ochrnula pravá ruka. Když se

však ohlédl, uviděl, že zbraň jeho protivníka leží v trávě. Židovský rytíř rychle sesedl, aby ji zvedl jako první, tak rychle, že uklouzl a upadl.

Wolff přitáhl uzdu a také sesedl, ale pomalu, aby funem Laksfalkovi dopřál čas se zvednout. Toto rytířské gesto přivítaly oba tábory hlasitým voláním slávy. Podle pravidel mohl totiž Wolff zůstat v sedle a tít po bezbranném soupeři.

Protivníci se teď střetli na zemi. Židovský rytíř pozvedl hledí své přílby. Byl hezký, měl bujný knír a jasně modré oči. „Račte mi ukázat svou tvář, šlechtný soupeři,“ řekl. „Jste pravý rytíř, neboť jste mě nezabil, když jsem byl odzbrojen.“

Wolff také na několik vteřin pozvedl hledí a pak oba bojovníci k sobě přistoupili. Wolff udeřil tak silně, že náraz znovu vyrval meč funem Laksfalkovi z ruky a ten znovu odhalil svou tvář.

„Má pravá paže mi neslouží. Dovolíte mi bojovat levicí?“

Wolff pozdravil a o krok ustoupil. Jeho protivník uchopil jílec meče a vši silou jím zaútočil. Wolff se kryl a potřetí jej odzbrojil.

Funem Laksfalk si sejmul přílbu.

„Dosud nikdy jsem nečelil bojovníkovi, jež by vám byl roven,“ prohlásil. „Je to k vzteku, ale porazil jste mě. Tato slova jsem ještě nikdy nepronесl a nemyslel jsem si, že je někdy budu muset vyslovit. Bojujete jako sám Vladař.“

„Zůstaňte naživu, ctný rytíři,“ odpověděl Wolff. „Ponechte si koň i brnění. Žádám toliko, abych se svým přítelem von Horstmannem mohl pokračovat v cestě a více nebojovat. Spěcháme na schůzku.“

S touto žádostí Izraelita souhlasil. Wolff se vrátil do svého tábora, kde jej všichni vřele vítali, včetně těch, kteří jej v hloubi duše považovali za khamshemského psa.

Kickaha se rozplýval radostí a nařídil svým lidem, ať vše připraví k odjezdu.

„Nemyslíš, že bez celého toho doprovodu bychom jeli rychleji?“ navrhl mu Wolff.

„Jistě, ale bez služebnictva se tu cestuje jen zřídka,“ odpověděl Kickaha, pak ale dodal: „Máš vlastně pravdu. Pošlu je domů. A sundáme si také všechno to železo, ať nevypadáme jako lokomotivy.“

Jeli už nějakou dobu, když za sebou uslyšeli dusot kopyt: byl to

funem Laksfalk, také bez brnění. Zastavili a počkali, dokud je nedohnal.

„Vím, šlechtění rytíři, že cosi hledáte,“ oslovil je s úsměvem naitech. „Vadilo by vám, kdybych se osmělil a požádal vás, zda vás smím doprovázet? Byla by to pro mě čest. Krom toho soudím, že bych svou porážku mohl vykoupiti tím, že vám poskytnu pomoc.“

Kickaha krátce pohlédl na Wolffa.

„To musíš rozhodnout ty, Bobe. Jeho chování se mi ale líbí.“

„Zavazujete se, že nám budete pomáhat za každých okolností ve všem, co podnikneme, pokud to ovšem nebude nečestné? Budete se od nás moci kdykoli odloučit, žádám vás však, abyste odpřísáhl při všem, co je vám svaté, že nebudete nikdy pomáhat našim nepřátelům.“

„To přísahám při krvi Páně a vousu Mojžíšově.“

Večer, když v lesní houštině na břehu potoka rozbíjeli tábor, řekl Kickaha Wolffovi:

„Doprovod funem Laksfalka nám trochu zkomplikoval situaci. Budeš si totiž muset smýt tu tmavou barvu kůže a oholit vousy. Jinak by tě Abiru mohl poznat – pokud se s ním ovšem setkáme.“

„Jedna lež vždy plodí druhou. Stačí, když funem Laksfalkovi povíš, že jsem druhorozený syn nějakého barona, který mě na základě falešných obvinění mého žárlivého bratra od sebe vyhnal. Od té doby cestuji po světě převlečen za Saracéna, chci se však vrátit do zámku svého otce, který mezitím zemřel, a vyzvat staršího bratra na souboj.“

„Úžasné! Jsi druhý Kickaha! Co ale, až se dozví o Chryséis a o rohu?“

„To se teprve uvidí, co mu řekneme. Nejspíš pravdu: až zjistí, že jsme se dali na cestu vzpoury proti samotnému Vladaři, může nás přece kdykoli opustit.“

Druhého dne ráno naše trojice vjela do vesnice, která se jmenovala Etzelbrand. U místního černokněžníka Kickaha zakoupil několik chemikálií a připravil odvar, který měl smýt temný odstín. Jezdci se zastavili v dostatečné vzdálenosti od osady u potůčku a funem Laksfalk se zájmem, posléze s ohromením a nakonec s nedůvěrou přihlížel, jak mizí Wolffův vous a jak se mu vyjasňuje barva kůže.

„Při zraku božím! Byl jste Khamshemem a nyní vypadáte zcela jako Semita!“ zvolal.

Nato se Kickaha pustil do velice podrobného vyprávění, které trvalo tri hodiny. Jeho přítel, tvrdil, je nemanželský syn mladé Židovky a potulného Teutonského rytíře. Dotyčný rytíř, jménem Robert von Wolfram, zvítězil v turnaji a byl se slávou přijat v jednom semitském zámku. Tam se šíleně zamiloval do dcery hradního pána a ona do něho. Rytíř se pak znovu vydal na cestu; Rivke, své milence, která byla těhotná, přísahal, že se vrátí, až splní daný úkol. Wolfram však byl zabit a Rivke ke své hanbě musela donosit nemanželského syna Roberta. Její otec ji vyhnal do khamshemské vesničky, v níž měla žít až do konce života. Zemřela při porodu, starý věrný sluha však dítěti prozradil tajemství halící jeho původ. Mladík přísahal, že až dospěje v muže, vydá se na rodný hrad a požádá o dědictví, které mu po právu náleží. Otec Rivke mezitím zemřel a panství nyní spravuje jeho bratr, zvrhlý stařec. Robert se rozhodl, že pokud se hrabství nezřekne dobrovolně, vyrvé mu je násilím.

Když Kickaha skončil, měl funem Laksfalk slzy v očích.

„Pojedu s vámi, Roberte!“ zvolal. „A pomohu vám porazit toho věrolomného strýce. Tím snad vykoupím svou porážku.“

Wolff později Kickahovi vytkl, že vyprávěl tak fantastický příběh opatřený tolíka podrobnostmi, že jeho nepravdivost bude muset brzy vyjít najevo. Navíc mu bylo proti mysli, že obelhávají takového muže, jakým je tento židovský rytíř.

„Hlouposti!“ opáčil zrzavý mladík. „Všechno mu stejně říci nemůžeme a místo polopravdy je vždy snazší vymyslet docela novou lež. Jen se podívej, jak je spokojen! A navíc jsem Kickaha, prohnáný Kickaha, který sám vytváří přelud i skutečnost. Jsem ten, pro kterého hranice nic neznamenají. Procházím jimi oběma směry. Lidé se domnívají, že jsem mrtev a bác! Jsem tu zase živý, zdravý a veselý a stále o krok v předstihu. Jsem obratnější než ti, kdož jsou silnější než já a silnější než ti, kteří mě převyšují v obratnosti! Zůstávám věrný jen mála věcem, těm jsem však oddán nadosmrti. Ať se hnu, kam chci, ženy po mně šílí; když pak zmizím ve tmě jako zrzavý přelud, roní hojné slzy. Žádné slzy ani řetězy mě ale nemohou zadržet! Mizím. Kde se zase objevím? Pod kterým jménem? To může říci jen takový chytrák, jako jsem já! Jsem ovád, který obtěžuje Vladaře. Tráví bezesné noci, protože unikám jeho Očím a jeho lovcům, havranům i gwor-

lům.“

Kickaha se na chvíli odmlčel, protože propukl v hlasitý smích. Wolff se na to jen usmíval. Zrzek si zřejmě dělal sám ze sebe legraci. A přece všechno to, co říkal, znělo věrohodně. Proč ne? V jeho slovech nebylo nic přehnaného.

Když o tom tak Wolff přemýšlel, napadaly jej další spekulace. Není náhodou Kickaha převlečený Vladař? Co když se baví tím, že běží zároveň s liškou i se smečkou honících psů? Pro Vladaře, který náruživě vyhledává nové zážitky, aby unikl záchvatům trudnomyslnosti, přece nemůže být nic zábavnějšího. Postava Kickahy navíc skrývá ještě řadu nejasných míst.

Když si tak ale Wolff prohlížel výraz svého společníka a hledal v něm náznak něčeho, co by mu pomohlo objasnit celé tajemství, cítil, jak jeho pochybnosti mizí. Tahle dobromyslná tvář nemůže ukrývat hnusnou duši, která si chladnokrevně pohrává se životy lidí! Zrzavý mladík měl navíc přízvuk a způsob vyjadřování zcela stejný jako obyvatelé státu Indiána. Dovedl by jej vůbec některý Vladař tak dokonale napodobit? Ostatně proč ne? Kickahasi přece se stejným úspěchem dokázal osvojit i další jazyky i jiné dialekty.

Na tyto věci myslel Wolff během odpolední jízdy. Dobré jídlo, pití a žertování přátel však nakonec potlačily jeho podezření, a když se ukládal ke spánku, už na ně úplně zapomněl. Tři cestující se zastavili v hostinci v Gnazelschistu, kde se s chutí najedli. Wolff a Kickaha snědli celé pečené selátko. Funem Laksfalk se sice holil a měl velice liberální náboženské názory, přesto však odmítl jíst zakázané vepřové a spokojil se s hovézím, i když věděl, že zvíře nebylo zabito zcela košer způsobem. Vypili mnoho žejdlíků místního hnědého piva – bylo výborné – a mezi dvěma přípitky se Wolff svěřil židovskému rytíři s cílem své nynější cesty: s pátráním po Chryséis, jemuž přitom dodal trochu místního koloritu. Všichni se shodli na tom, že jde o zcela šlechetný cíl. Nakonec se tři přátelé na nejistých nohou odebrali na lože.

Druhého dne se pustili zkratkou přes hory, po níž si nadejdou tři dny – pokud se jim ovšem podaří hory přejít! Byla to cesta velmi málo používaná, a to z jednoduchého důvodu: v kraji řádili bandité a draci. Tři jezdci zrychlili tempo. Lupiče nepotkali a spatřili jen jediného draka; šupinatý netvor se sto metrů před nimi vynořil z příkopu, zafu-

něl a zmizel v podrostu na druhé straně cesty; prahl po boji zřejmě stejně tak málo jako lidé.

Když se po přechodu hor dostali na hlavní silnici, Wolff náhle vykřikl:

„Sleduje nás havran!“

„Ano, já vím, ale nemusíš se plašit,“ řekl Kickaha. „Bývá jich tu spousta. Nemyslím, že tento pták ví, kdo jsme. Alespoň doufám.“

Nazítří k poledni vstoupili na panství komtura Tregylna. Po dalších dvaceti čtyřech hodinách se dostali na dohled Tregylnova hradu, který obýval zdejší lenní pán, baron von Elgers. Wolff tak velký hrad ještě nikdy neviděl. Byl vystavěn z černých kamenů a tyčil se na vrcholku vysokého pahorku, půl druhého kilometru od města Tregylnu.

V plné zbroji, se vztyčeným kopím a vlajícími praporce se tři přátelé neohroženě rozjeli k příkopu, který obklopoval hrad. Z budky vyšel strážce a zdvořile se dotázal na důvod jejich příjezdu.

„Oznam svému pánu, šlechtnému baronovi, že se tři slavní rytíři dovolávají jeho pohostinství,“ odpověděl Kickaha. „Baroni von Horstmann a von Wolfram a spolu s nimi proslulý baron funem Laksfalk z kmene Jidiš. Hledáme velmože, jenž by nás vzal do služby, za kterého bychom mohli bojovat nebo plnit svěřené úkoly.“

Velitel stráže zavolal rozkaz a po padacím mostu odběhl jeden z jeho podřízených. Po několika minutách přijel na koni jeden z von Elgersových synů, jinoch oblečený ve skvostných šatech, a uvítal návštěvníky. Na rozlehlém nádvoří spatřil Wolff Khamshemy a Sholkiny, jak se potloukají sem a tam nebo hrají v kostky, a to jej zneklidnilo. Kickaha ho uklidnil:

„Nepoznají nás, ani tebe ani mne. Vzpamatuj se. To, že jsou zde, znamená, že Chryséis ani roh nejsou daleko.“

Cestovatelé dohlédli na ustájení svých koní, odebrali se do vyhrazených pokojů, vykoupali se a oblékli si bohatě zdobený oděv, který jim dal von Elgers připravit a který se – jak si Wolff povšiml – jen málo lišil od šatů, které se nosily v XII. století. Několik málo odlišností bylo dáno místními zvyklostmi.

Když vstoupili do prostorné jídelny, hostina byla v plném proudu. Byl tu ohlušující rámus. Polovina hodovníků vrávorala a zbývající se nehýbali, protože již překročili stádium, kdy se mohli ještě pohnout.

Von Elgersovi se nicméně podařilo vstát a pozdravit své hosty. Dvorně se omlouval, že je v takovém stavu v tak časnou hodinu.

„Je to proto, že nás navštívili Khamshemové a přinesli nám neočekávané bohatství; část z něj nyní utrácím na oslavu této významné události.“

Otočil se, aby představil Abirua trojici rytířů, ale udělal to tak prudce, že málem upadl. Abiru se uklonil. Když si prohlížel tři muže, oči mu pichlavě svítily jako dvě jehly. Zeširoka se usmíval, byl to však úsměv nucený. On jediný se zdál střízlivý. Kickaha, Wolff a funem Laksfalk se usadili do křesel, jejich původní majitelé upadli do bezvědomí, a tím je uprázdnil. Ocitli se tak vedle Abirua, který, jak se zdálo, toužil si s nimi pohovořit.

„Hodláte-li nabízet své služby,“ začal, „přicházíte jako na zavoňanou. Platím baronovi za ozbrojený doprovod, několik mečů navíc však nikdy nemůže uškodit. Cesta, kterou se budu ubírat, je ještě dlouhá, obtížná a plná nebezpečí.“

„Kam vlastně cestujete?“ otázal se Kickaha. Vypadalo to, že se ptá čistě ze zdvořilosti a že se o Abirua vůbec nezajímá, protože hltal plamenným pohledem světlavou krasavici, která seděla naproti němu.

„To není žádné tajemství. Říká se, že urozený pan Kranzelkracht je sice poněkud zvláštní, současně se však povídá, že je ještě bohatší než samotný Velkovévoda teutonský.“

„To je pravda a já to mohu dosvědčit,“ přisadil si Kickaha. „Viděl jsem jeho poklady na vlastní oči. Lidé říkají, že se před mnoha lety odvážil přestoupit Vladařovo nařízení, slezl horu a vnikl do Atlantidy. Vrátil se s rancem šperků, které ukradl samotnému Rhadamanthovi. Od té doby Kranzelkracht své bohatství dále rozmnožil tak, že se zmocnil sousedních hrabství. Kolují pověsti, že tím je Velkovévoda zneklidněn a zamýšlí proti němu vést křížovou výpravu. Viní jej z kacířství. Kdyby to ale byla pravda, Vladař by jej svým bleskem jistě již dávno zahubil.“

Abiru sklonil hlavu a konečky prstů se dotkl čela.

„Cesty Vladaře jsou nevyzpytatelné. Kdo kromě něho ví, co je pravda? Každopádně se zamýšlím vypravit k von Kranzelkrachtovi s otroky a se zbožím jistého druhu. Předpokládám, že mi celá výprava

přinese značný zisk, a chrabré rytíře, kteří mě při ní budou doprovázet, zahrnu zlatem – oni sami se samozřejmě pokryjí slávou.“

Abiru se odmlčel, aby upil trochu vína; Kickaha toho využil a zašeptal Wolffovi do ucha: „Ten člověk lže stejně obratně jako já. Chce, abychom ho doprovodili až ke Kranzelkrachtovi, který sídlí poblíž úpatí monolitu. S Chryséis a s rohem pak vystoupí na atlantskou úroveň a vymění je za zlato a obrovskou haldu šperků. Je ovšem možné, že je ještě rafinovanější, než si myslím...“

Kickaha zvedl žejdlík ke rtům a dlouze se napil, či alespoň předstíral, že dlouze pije. Potom prudce postavil nádobu na stůl. „Ať jsem proklet, není-li mi ten Abiru něčím povědomý! Napadlo mě to už, když jsem ho potkal poprvé, měl jsem ale tenkrát jiné starosti a nijak jsem nad tím neuvažoval. Ted’ jsem si však jist, že jsem ho již někdy viděl.“

Wolff namítl, že na tom není nic divného: kolik jen tváří musel jeho přítel spatřit za těch dvacet let, co se toulá po této planetě?

„Máš asi pravdu,“ zabručel Kickaha. „Mám ale dojem, že to nebylo žádné povrchní setkání. Hrozně rád bych mu oholil ty vousy!“

Abiru se zvedl a omluvil se, že se musí vzdálit: v tuto hodinu se pravidelně modlívá k Vladaři a ke svému osobnímu božstvu Tartarovi. Po modlitbě se zase vrátí. Von Elgers pověřil dva ozbrojence, aby jej doprovodili do jeho komnat a bděli nad jeho bezpečím. Abiru se uklonil a poděkoval svému hostiteli za tolik péče o jeho osobu.

Baronova zdvořilost Wolffa neoklamala: von Elgers Abiruovi nedůvěřoval a ten si toho byl vědom. Přes svou opilost si baron dobře uvědomoval, co se kolem něj děje, a nic důležitého mu neuniklo.

„Ano, tvůj postřeh je správný,“ přisvědčil Kickaha. „Svého postavení určitě nedosáhl tak, že by utíkal před svými nepřáteli. Snaž se ale skrýt svou netrpělivost, Bobe. Máme před sebou dlouhé čekání. Předstírej, že jsi opilý a dvoř se dámám. Ne aby ses však s některou krasavicí vytratil ven. Máme-li se ve vhodný okamžik odtud vypařit, nesmíme se ztratit z dohledu.“

Wolff toho vypil dost, aby se trochu uvolnil z pout, jež ho až dosud zdánlivě svazovala. Pustil se dokonce do hovoru s paní Alisonovou, manželkou barona z Wenzelbrichtské marky, modroookou hnědovláskou bujných tvarů, oděnou do těsných šatů z bílého brokátu, jejichž výstřih byl natolik odvážný, že přitahoval pohledy většiny mužů; a přece se nepřestávala sklánět pro svůj vějíř, který jí jakoby naschvál neustále padal. Za jiných okolností by Wolff neváhal a v její společnosti ukojil svůj hlad po lásce. Zřejmě by to nebylo nijak obtížné, neboť jí lichotilo, že probudila zájem slavného von Wolframa. Donesla se jí zvěst o vítězství, jehož dosáhl v boji s von Laksfalkem. Nemohl se však zbavit myšlenek na Chryséis, která tu určitě někde je v zámku. Nikdo se o ní nezmínil a on se neodvážil něco naznačit. Otázky jej však pálily na rtech.

Netrvalo dlouho a Kickaha mu pomohl; byl nejvyšší čas, neboť Wolff by už déle nemohl zůstat hluchý k nestydatým nárážkám své společnice a přitom ji neurazit. Zrzavý mladík přivedl manžela paní Alisonové, a dal tak svému příteli možnost se rozloučit. Později Robertovi vysvětlil, že musel von Wenzelbrichta vyrvat ze společnosti jiné dámy pod záminkou, že ho volá jeho manželka. Kickaha a Wolff se vzdálili a nechali barona, jehož mozek byl zamlžený pivem, ať se sám domluví se svou ženou. Jejich rozhovor mohl být každopádně zajímavý, i když asi trochu zmatený, protože žádný z nich neměl zdání, co ten druhý po něm vlastně chce.

Wolff pokynul funem Laksfalkovi a všichni tři na nejistých nohou opustili sál a předstírali, že jdou na toaletu. Jakmile byli z dohledu, zamířili na opačnou stranu, než ležely jejich pokoje, a pokradmu vystoupili po nehlídaném schodišti. Byli ozbrojeni pouze dýkami, protože přijít na večeri v brnění nebo s mečem se považovalo za urážku. Wolff si každopádně kolem těla přímo na kůži omotal dlouhý provaz, který odvázal ze závěsů, jimiž byl vyzdoben jeho pokoj, a který šaty zcela zakryly.

„Vyslechl jsem rozhovor Abirua s Rhamnishem, velitelem shol-

kinských žoldáků,“ prohlásil funem Laksfalk. „Mluvili h’vaizumsky, jazykem obchodníku, aniž by tušili, že jsem svého času cestoval džunglí podél řeky Guzirit. Abiru se Rhamnishe dotazoval, zda už konečně objevil, kam von Elgers ukryl Chryséis. Ten mu odpověděl, že se vyptával služebnictva a stráží a že jim rozdál trochu zlata. Dozvěděl se jen to, že je vězněna ve východním křídle hradu. Gworlové jsou ve věži.“

„Proč to von Elgers udělal?“ zabručel Wolff. „Chryséis přece patří Abiruovi!“

„Třeba s ní má baron své vlastní plány,“ namítl Kickaha. „Je-li tak úžasná a tak krásná, jak tvrdíš...“

„Musíme ji bezpodmínečně najít!“

„Nevzrušuj se tak! Najdeme ji. Á, támhle vzadu je stráž. Jdeme dál. A trochu víc vrávorej.“

Když trojice přišla k hlídce, strážný sklonil kopí a uctivě, ale pevně hosty vybidl, ať se vrátí: baron pod trestem smrti zakázal, aby kdokoli vstoupil do této části hradu.

„Dobrá,“ zakoktal ztěžka Wolff. Předstíral, že se obrací, náhle však skočil a vytrhl kopí vojákovi z ruky. Než měl strážný čas vykřiknout, byl mrštěn ke dveřím s ratištěm kopí na hrdle. Wolff ze všech sil zatlačil. Vojákovy oči se doširoka rozevřely, jeho obličej zrudl a pak zmodral. Po další minutě se zhroutil mrtev k zemi.

Semitský rytíř odtáhl mrtvolu do přístěnku. Po návratu svým společníkům oznámil, že ji ukryl za velkou truhlicí.

„Ubožák!“ zvolal zvesela Kickaha. „Třeba to byl docela příjemný chlapík. Každopádně to znamená o jednoho méně, budeme-li muset tudy později ustupovat.“

Klíče, jimiž by bylo možné dveře otevřít, však mrtvý neměl.

„Má je u sebe pravděpodobně von Elgers,“ navázal zrzavý mladík. „Od něj je získáme těžko. Nu což... Tak se tu alespoň trochu porozhlédneme.“

Pod jeho vedením vešli do jiné místnosti a prolezli vysokým gotickým oknem. Vedle balkónu se táhly kamenné chrlice, vytesané do tvaru nestvůrných dračích a kančích hlav. Ozdoby byly poměrně velké; pohodlný výstup sice neumožňovaly, ale neohrožený nebo zoufalý muž by mohl přelézat z jednoho na druhý. Patnáct metrů pod Kicka-

hou a jeho přáteli se leskla hladina vody, která vyplňovala hradní příkopy a na níž se odrážely pochodně osvětlující padací most. Měsíc našťestí zakrývaly těžké černé mraky, takže si tři amatérských horolezců nikdo nevšiml.

Kickaha se obrátil k Wolffovi, který stál jednou nohou na hadí hlavě a držel se oběma rukama jiného chrliče: „Asi jsem ti zapomněl říci, že v příkopu baron chová vodní draky. Nejsou moc velcí, na délku neměří více než šest metrů a nemají nohy. Jsou ale obvykle špatně krmeni.“

„Jsou chvíle, kdy tvůj humor je naprosto nechutný,“ odpověděl mu prudce Wolff. „Pokračujme dál!“

Kickaha vyprskl smíchy a dal se do šplhám. Po chvíli se náhle zastavil a řekl: „Je tam tma.“ A vystupoval dál. Wolff se zastavil a prohlížel si okno. Místnost byla temná jako zřítelnice jeskynní ryby. Vsunul ruku mezi dvě mříže, tápal chvíli v temnotě, až nakonec nahmatal svíčku, kterou opatrně vyjmul z podstavce. Paží pak objal mříž a volnou rukou sáhl do tašky, kterou měl upevněnou k opasku, pro zápalky. „Co to děláš?“ zajímal se Kickaha, který byl teď nad ním. Wolff mu to vysvětlil. „Volal jsem Chryséis dvakrát, Bobe. Nikdo tam není. Nemá cenu tím ztrácet čas.“

„Chci se jen ujistit.“

„Jsi moc důkladný a příliš velký detailista. Kdo chce porazit strom, musí dávat velké rány. Pojď.“

Wolff ho neuznal za hodná odpovědi a škrtl zápalku. Vítr ji málem uhasil, podařilo se mu však plamen uchránit. V jejím světle spatřil, že za oknem je ložnice. A že je prázdná.

„Jsi spokojen?“ Kickahův hlas zněl slaběji, protože postoupil dál. „Zbývá nám ještě vížka. Bude-li prázdná i ta... Není mi ostatně vůbec jasné, jak... jejdá!“

Později si Wolff musel blahopřát, že byl tak umíněný. Nechal dohořet zápalku téměř až do konce a pustil ji teprve tehdy, když hrozila, že mu popálí prsty. Hned po Kickahově tlumeném výkřiku se kolem Wolffa mihlo padající tělo a narazilo na něj tak prudce, až měl dojem, že mu to vyrve paži. Na zdušený výkřik, který se ozval nad ním, odpověděl heknutím, po němž se jeho tělo, zavěšené jen za jednu ruku,

rozkývalo nad prázdnotou. Kickaha se jej několik vteřin držel, otrásl se a pak pokračoval v lezení. Žádný z nich nehodu nekomentoval, oběma však bylo jasné, že kdyby Wolff nebyl tak umíněný, ztratil by při pádu přítele rovnováhu. Navíc by nepochybně shodil i funem Laksfalka, který byl těsně pod ním.

Vížka s vyčnívajícími arkýři byla poměrně velká. Z kruhového okna vycházelo světlo. Na zdi kolem ní nebyly žádné chrliče ani ozdoba.

Náhle k nim zdola dolehl silný hluk, jemuž zevnitř zámku odpověděl zmatený rámus. Wolff ztrnul a pohlédl na padací most přesvědčen, že si někdo všiml jejich přítomnosti. Po mostě a za hradním příkopem sice pobíhalo množství ozbrojenců a hostů, z nichž mnozí třímali pochodně, hlavu však nezvedl nikdo. Spíše se zdálo, že prohledávají křoví.

Wolff usoudil, že si někdo povšiml jejich zmizení a objevil tělo mrtvého vojáka. Budou si muset probojovat cestu ven. Nejdříve ze všeho však musí najít a osvobodit Chryséis. Potom teprve nastane čas k boji.

„Bobe, pojd' sem!“

Kickahův hlas se chvěl vzrušením a Wolff pochopil, že jeho přítel našel dryádu. Začal lézt rychleji bez ohledu na opatrnost. Musel slézt boční stěnu arkýře, protože podezdívka střílny směřovala šikmo ven. Kickaha byl natažen na ploché střeše střílny a plazil se k jejímu okraji.

„Do okna budeš moci nahlédnout jen tak, když se pověšíš hlavou dolů, Bobe. Uvnitř je Chryséis a je sama. Okno je bohužel příliš úzké, takže se jím nedá prolézt.“

Wolff se naklonil do prázdna a zrzavý mladík jej držel za nohy, aby nepřepadl po hlavě do příkopu. Mezerou v kamenné zdi uviděl převrácený Chryséin obličej. Usmívala se, po tvářích se jí však řinuly slzy.

Později si nedokázal vzpomenout na to, co si tenkrát vlastně řekli, protože byl ve stavu nesmírného vzrušení, smíšeného s touhou a beznadějí. Natáhl paži a hladil ruku Chryséis, která se vší silou opírala o úzké okno, jako kdyby chtěla prostoupit silnou zdí.

„Podstatné je, že teď víš, že jsme zde, Chryséis. Bez tebe neode-

jdeme, to ti přísahám.“

„Zeptej se jí, kde je roh,“ vybídl ho Kickaha.

„Nevím,“ odpověděla dryáda, která jej zaslechla, „myslím však, že ho má von Elgers.“

„Obtěžoval tě?“ zeptal se vztekle Wolff.

„Zatím ne, ale nevím, jak dlouho to ještě bude trvat, než mě donutí, abych s ním sdílela lože. Ovládá se jedině proto, že nechce, aby jeho zboží pozbylo ceny. Tvrdí, že dosud nikdy neviděl ženu, jako jsem já.“

Wolff zaklel a pak se rozesmál. Taková upřímnost byla pro Chryséis typická, protože sebechvála neoddělitelně patřila k chování obyvatel Rajské zahrady.

„Nechtě už těch zbytečných řečí,“ ozval se Kickaha, „Budete mít dost času si popovídat, až ji vysvobodíme.“

Na Wolffovy otázky Chryséis odpověděla co nejstručněji a nejjasněji. Popsala mu, jak se dostane do jejího pokoje. Nevěděla ovšem, kolik hlídek drží stráž u jejích dveří, ani kolik je jich rozestaveno cestou k vížce.

„Vím něco, o čem baron neví. Domnívá se, že Abiru mě chce představit von Kranzelkrachtovi. Má však v úmyslu slézt Doozwillnavavu a dostat se do Atlantidy. Tam mě prodá Rhadamanthovi.“

„Neprodá tě nikomu, protože ho zabiji,“ řekl Wolff. „Musím teď zase nahoru, Chryséis, vrátím se ale co nejdříve. Ovšem jinudy. Zatím ti mohu říci jen jedno: miluji tě!“

„Už deset století jsem neslyšela tato slova z úst žádného muže!“ zvolala Chryséis. „Ó, Roberte, miluji tě! Mám ale strach! Já...“

„Nemusíš mít strach vůbec z ničeho. Alespoň dokud jsem naživu – a zemřít teď nemám vůbec v úmyslu.“

Wolff požádal Kickahu, aby jej vytáhl zpět na střechu strážní vížky. Při hovoru s Chryséis se mu nahrnula krev do hlavy; když se postavil, dostal proto takovou závrať, že málem upadl.

„Funem Laksfalk už slézá dolů,“ oznámil mu zrzavý mladík. „Pověřil jsem ho, aby se ujistil, že cesta zpět je volná. A také, aby zjistil, co znamená všechen ten povyk.“

„Nevznikl ten rozruch náhodou kvůli nám?“

„Ne. To by nejprve zkontrolovali, zda Chryséis je ještě tady.“

Sestup byl ještě pomalejší a nebezpečnější než výstup, proběhl však bez nehody. U okna, u něhož zahájili svou horolezeckou výpravu, na ně čekal funem Laksfalk.

„Objevíli mrtvolu strážného,“ řekl. „Nicméně nikoho nenapadlo nás dát do souvislosti s jeho smrtí. Gworlové uprchli z věže, zabili velký počet lidí a vzali si jejich zbraně. Některým se podařilo dostat se ven z hradu, ale ne všem.“

Tři přátelé neztráceli čas a připojili se k těm, kteří pátrali po uprchlících. Na schodiště, které vedlo k místnosti, v níž byla vězněna Chryséis, se ale neodvážili. Von Elgers tam určitě zdvojnásobil stráž.

Radu hodin procházeli hradem a seznamovali se s jeho vnitřním uspořádáním. I když pod dojmem útěku gworlů Teutonové poněkud vystřízlivěli, přesto byli stále ještě značně opilí. Wolff nakonec svým dvěma společníkům navrhl, aby společně posoudili celou situaci. Snad se jim podaří vypracovat plán, který bude mít naději na úspěch.

Místnost, v níž byli ubytováni, se nacházela v pátém patře. Ležela zčásti pod vížkou, v níž byla vězněna Chryséis. Než se k ní dostali, museli si tři přátelé prorazit cestu množstvím lidí, jejichž dech čpěl vínem a pivem a kteří se jen nejistě drželi na nohou. Jejich pokoj nemohl nikdo prohlédat, protože klíč měli jen oni a náčelník stráže. Ten však měl tolik práce, že na slídění neměl vůbec čas. Ostatně, jak by gworlové mohli projít zamčenými dveřmi?

Přesto si ale Wolff, hned jak překročil práh, uvědomil, že se jim to podařilo: do nosu ho udeřil pach shnilého ovoce. Zavolal na své dva společníky a pak se s dýkou v ruce prudce otočil. Kickaha roztáhl chřípí, zajiskřilo se mu v očích a také tasil. Jedině funem Laksfalk si kromě faktu, že je v pokoji nepříjemný zápach, nic neuvědomoval.

Wolff mu něco zašeptal do ucha a semitský rytíř zamířil ke zdi pro meče, překvapeně se však zastavil: stojan na zbraně byl prázdný.

Wolff tiše zamířil do sousedního pokoje a za ním tam přišel i Kickaha s pochodní v ruce. Její plamen náhle zakmital a vrhl na protější stěnu několik pohyblivých beztvarých stínů; když je Wolff uviděl, trhl sebou, protože se domníval, že to jsou gworlové. Jak se ale pochodeň dostala do větší blízkosti, stíny zmizely nebo se změnily na neškodné siluety.

„Jsou zde,“ řekl tiše Wolff. „Nebo tu alespoň před krátkou dobou

byli. Kam se však poděli?“

Kickaha ukázal prstem na závěs, který zakrýval okno. Wolff k němu přistoupil a začal dýkou bodat do záhybů z rudého sametu. Čepel narážela jen na kámen a Wolff závěs roztáhl. Po gworlech za ním nebylo ani památky.

„Dostali se sem oknem,“ řekl semitský rytíř. „Ale proč?“

V tu chvíli se Wolff náhodou podíval nahoru. Zaklel a couvl, aby varoval své přátele, ti však už také sledovali směr jeho pohledu. Na kovové konzole viseli zavěšeni hlavou dolů dva gworlové a svírali dlouhé zakrvácené nože. Jeden z nich držel i stříbrný roh.

Jakmile si netvoři uvědomili, že jsou objeveni, skočili na zem; tělo přitom natočili tak, že dopadli na všechny čtyři. Gworl napravo vykopl nohu, Wolff padl na zem, ale hned se zvedl. Vzduchem zasvětlila Kickahova dýka, ale minula svůj cíl. Gworl mířil lépe: čepel jeho nože se zabodla zrzkovi do ruky.

Nůž druhého gworla zasáhl funem Laksfalka do břicha s takovou silou, že se rytíř musel předklonit a udělat krok zpět. Když se narovnal, jeho společníci pochopili, proč není zraněn: otvorem v rozpárané košili se zaleskla ocel lehké kroužkované zbroje.

Gworl, který držel roh, překročil nenápadně okenní parapet; druhý se mezitím snažil vši silou zabránit třem mužům v postupu. Wolffa zastavil ranou pěstí a vrhl se zuřivě na Kickahu; mával přitom rukama ve vzduchu a snažil se jej odstrčit. Funem Laksfalk na něj skočil s dýkou v ruce, máje v úmyslu rozpárat mu pupek, netvor ho však chytil za zápěstí. Zkroutil mu je tak, že rytíř z kmene Jidiš vyrazil bolestivý výkřik a rozevřel prsty.

Kickaha, který padl na záda, zvedl nohu, kopl patou do gworlova kotníku a vyvedl ho tak z rovnováhy. Než ale dopadl na zem, Wolff jej uchopil kolem pasu a oba se do sebe zakousli, jako kdyby byli navzájem srostlí; každý se snažil tomu druhému zlomit páteř a podrazit nohy. Wolff nakonec gworla shodil na zem a oba udělali kotrmelec. Netvorova lebka narazila na zeď. Wolff využil jeho chvilkové ztráty vědomí a zesílil svůj chvat na maximum. Gworl však byl natolik svalnatý a měl kosti tak silné, že jeho páteř tlaku odolala. Kickaha a funem Laksfalk se na něj vrhli, zasypali ho ranami dýkou, sekali do něj a bodali, snažíce se v jeho chrupavčitém těle nalézt zranitelné místo,

až jim nakonec musel Wolff říci, ať už toho nechají.

Ustoupil, pustil gworla, který se celý zakrvácený sesunul se skelným pohledem na zem; ztratil o něj zájem, vyklonil se z okna a snažil se zjistit, co se stalo s netvorem, který měl roh. Po padacím mostě přejížděla skupina jezdců s pochodněmi a dřevo dunělo pod úder kopyt. Bylo vidět jen temnou hladinu hradního příkopu. Uprchlíka nespatrił. Wolff se vrátil ke své oběti.

„Jmenuje se Diskibibol,“ oznámil Kickaha. „Ten druhý slyší na jméno Smeel.“

„Neviděl jsem, že by slézal po zdi dolů. Nejspíš se utopil. I kdyby ale uměl plavat, vodní draci si to s ním vyřídí. A on plavat určitě neumí.“

Kickahu napadlo, že roh teď leží někde v bahně. „Jeho pádu si zřejmě nikdo nevšiml. Je tedy zatím v bezpečí.“

Gworl náhle promluvil. Měl drsný hrdelní hlas a vyjadřoval se velmi špatnou němčinou:

„Vy všichni zemřete. Vladař zvítězí. Vladařem je Arwoor. Zmetkové, jako jste vy, jej nemohou porazit. Před svou smrtí však okusíte muka, ta nej... nej...“

Otřásl jím záchvat kašle, vyplivl chuchvalec krve a netrvalo dlouho a navždy se odmlčel.

„Raději se zbavíme jeho těla,“ řekl Wolff. „Těžko bychom dokázali vysvětlit, co zde dělal. A von Elgers by určitě přišel na to, jak souvisí zmizení rohu s přítomností gworlů v našem pokoji.“

Znovu vyhlédl oknem. Jezdci už byli daleko: cválali po cestě k městu. Na mostě nikdo nebyl. To jej uklidnilo, zvedl těžkou mrtvolu a vyhodil ji ven. Potom s pomocí funem Laksfalka ovázal Kickahovi ruku a odstranil z pokoje stopy boje.

Teprve pak semitský rytíř promluvil. Byl bledý a napjatý.

„To byl Vladařův roh,“ poznamenal. „Žádám, abyste mi vysvětlili, kde se tu vzal a jakou vy dva hrajete úlohu v téhle... zřejmě svatochrádeži.“

„Hodina pravdy udeřila,“ odpověděl Kickaha. „Řekni mu to, Bo-be. Pro tentokrát mi kupodivu není do řeči.“

Wolffa naplnily obavy: Kickaha byl sinalý a silným obvazem, který kryl jeho ránu, prosakovala krev. Vyhověl nicméně žádosti své-

ho přítele.

Funem Laksfalk ho pozorně vyslechl přesto, že jej často přerušoval otázkami a na místech, kde mu Robertovo vyprávění připadalo obzvlášť neuvěřitelné, jadrně klel.

„Asi bych ty pohádky o jiném světě považoval za lež,“ prohlásil, když Wolff skončil, „kdyby mě i naši rabíni neujišťovali, že naši předkové a předkové Teutonů pocházejí z jiného světa. Navíc kniha o Druhém exodu tvrdí totéž. Píše se v ní, že odtamtud pochází i náš Vladař. Jenže já si vždycky myslel, že to jsou báchorky, které si vymysleli mírně potrhlí světci; s tímto přesvědčením jsem se samozřejmě nikde nešířil, protože jsem netoužil být ukamenován jako kacíf. Navíc tu vždycky byla možnost, že to je pravda. A ty, kteří to popírají, Vladař trestá. O tom není pochyby.“

Dostali jste mě teď do nezáviděníhodné situace. Jste nejstrašnější rytíři, které jsem měl kdy čest potkat. Muži vašeho ražení by nelhali, za to dám krk. A váš příběh zní tak pravdivě jako brnění velkého zabíječe draků fun Zilberbergla. A přece jsem zmaten.“ Potrásl hlavou. „Chtít se dostat do Vladařovy pevnosti a na místě jej porazit! Naplňuje mne to hrůzou. Přiznávám, že poprvé ve svém životě já, Leyb funem Laksfalk, mám strach.“

„Jsme ochotni vás zbavit přísahy,“ řekl Wolff, „žádáme vás jen, abyste nezklamal naši důvěru. To znamená, že o cíli naší cesty nesmíte říci nikomu ani slovo.“

„Neřekl jsem, že se od vás odloučím,“ namítl semitský rytíř popuzeně. „Alespoň ne hned. Něco mi říká, že byste mohli mít pravdu. Vladař je všemocný. Jenže svatý roh se dostal nejprve do rukou vám a potom gworlům. A on nezasáhl. Možná, že...“

Wolff odpověděl, že teď nemají čas čekat, až se rozhodne. Musejí získat roh hned teď, dokud je k tomu vhodná chvíle. A při první příležitosti osvobodit Chryséis.

Pod Wolffovým vedením přešli všichni tři do sousední místnosti, v níž momentálně nikdo nebyl, a vzali si meče náhradou za ty, které jim gworlové nepochybně naházeli do hradního příkopu. O několik minut později už byli venku a předstírali, že se také účastní honu na netvory.

Většina Teutonů se již vzdala pátrání a naše trojice počkala u pa-

dacího mostu, až se poslední opozdilci vrátí s prázdnou do hradu. Z vnější strany střežily přístup ke hradu dvě hlídky. Strážní budka byla naštěstí vzdálena asi sto metrů, a hlídky proto nemohly spatřit skrčené stíny Wolffa a jeho dvou přátel, tím spíše, že se soustředily spíše na komentování posledních událostí a na pátrání mezi temnými stromy.

„Roh musí být přímo pod naším oknem,“ řekl tiše Wolff. „Ledaže by...“

Kickaha ho přerušil: „Vodní draci už určitě odnesli Smeelovo a Diskibibolovo tělo kamsi do svého doupěte. Co když tu však jsou ještě další? Rád bych to zkusil, ale mé zranění by je brzy přivábilo.“

„Zrovna jsem o tom uvažoval,“ zabručel Wolff a začal se svlékat. „Jak je hradní příkop hluboký?“

„To poznáš sám!“

Zazářilo načervenalé světlo, odrážející vzdálenou zář pochodní, které osvětlovaly padací most. Nejspíš oči nějakého zvířete, řekl si Wolff. Náhle na něj a na jeho společníky dopadlo cosi lepkavého, co je uvěznilo a zároveň oslepilo.

Wolff sebou divoce zmítal, dával však pozor, aby nedělal hluk; ať už na ně zaútočil kdokoli, určitě na sebe nechtěl upozornit obyvatele hradu. Byl si však jist, že léčka nebyla nastražena na nikoho z hradní posádky.

Čím víc sebou zmítal, tím víc ho síť svírala a ochromovala. Nakonec se nemohl ani pohnout. Teprve pak se ozval chraplavý a tlumenný hlas. Nůž protál síť před jeho obličejem. V polostínu Wolff rozeznal obrysy svých přátel, kteří byli ve stejném postavení, a tucet beztvarych postav. Pach shnilého ovoce byl téměř nesnesitelný.

„Jsem Zdrrikh'agh d'Abbkung Ghaghrrill,“ ozval se hlas. „Ty jsi Wolff a zde je náš velký nepřítel Kickaha. Třetího neznám.“

„Jsem baron funem Laksfalk! Sundej to ze mne, ty hnusná odporná svině, a poznáš mě velice dobře!“

„Ticho! Víím, že jste zavraždili naše dva nejlepší zabíječe, Smeela a Diskibibola, i když zase tak strašliví asi nebyli, když jste je dokázali porazit. Byli jsme ukrytí mezi stromy a viděli jsme, jak Diskibibol padal. Viděli jsme také, jak Smeel vyskočil z okna s rohem v ruce.“ Ghaghrrill se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: „Ty, Wolffe, skočíš do vody a přineseš nám ho. Poslechněš-li, přísahám na čest našeho

Vladaře, že vás všechny tři pustíme na svobodu. Vladař chce také Kickahu, roh je však pro něj důležitější a řekl nám, že ho nemáme zabíjet, i kdybychom ho někdy museli nechat uniknout. A my Vladaře ve všem posloucháme, neboť je největší ze všech zabíječů.“

„A co když odmítnu? V příkopu žijí vodní draci, a každé ponoření tedy znamená téměř jistou smrt.“

„Nepotopíš-li se, čeká vás smrt o to jistější.“

Wolff se zamyslel. Uznal, že je logické, že si Ghaghrill pro tuto úlohu vybral právě jeho. O semitském rytíři gworlové nic nevědí, a neodváží se ho proto nutit k hledání rohu: nemusel by se třeba vůbec vrátit. Kickaha je naproti tomu velmi cenné rukojmí, jehož hodnota jej co do významu řadí hned za stříbrný nástroj; mimoto je raněn a krev by mohla přilákat vodní stvůry. Wolff je navíc zrzkův přítel, a proto jim neuteče. Gworlové si ovšem jen stěží mohou přesně představit dosah takového citu. To už je riziko, které Ghaghrill musí podstoupit.

Jedno je jisté: žádný gworl nikdy nevstoupí do vody, pokud to někdo může udělat za něj.

„Dobrá,“ řekl Wolff. „Rozvažte mě a půjdu pro ten roh. Dejte mi ale aspoň dýku, ať se mohu bránit drakům.“

Odpověď byla stručná:

„Ne!“

Pokřčil rameny. Když rozřezali síť, v níž byl uvězněn, svlékl se a nechal si na sobě jen košili, jež zakrývala provaz, který měl omotaný kolem těla.

„Nedělej to, Bobe!“ varoval jej Kickaha. „Na slovo gworla ani na slovo jejich pána se nedá spolehnout. Až dostanou roh, udělají si s námi, co se jim zlíbí. A ještě se nám vysmějí za to, jak jsme jim posloužili.“

„Nemám na vybranou. Najdu-li roh, vrátím se. Pokud se nevrátím, bude to znamenat, že jsem mrtev.“

„Zemřeš tak jako tak.“

Cosi zašramotilo a ozvalo se plesknutí, jako když pěst udeří do masa. Kickaha tlumeně zaklel.

„Ještě slovo, Kickaho,“ pronesl sladce Ghaghrill, „a vyříznu ti jazyk. To nám Vladař nezakázal.“

Wolff pozvedl oči k oknu, za nímž stále ještě plápolala pochodeň, a vstoupil do vody. Byla chladná, ale nepříliš studená. Nohy se mu bořily do silné vrstvy lepkavého bahna, jež mu připomnělo množství mrtvol, jejichž shnilé maso nepochybně tvoří podstatnou složku blátivého dna. 'Myslel také na ještěry. Bude-li mu štěstí přát, nebudou příliš blízko. Třeba odnesli do svých doupat těla Smeela a Diskibibola... Raději nechá těch neplodných úvah a pustí se do hledání.

Hradní příkop byl na tomto místě široký nejméně dvě stě metrů. Když se dostal do poloviny, zastavil se a ohlédl. Byl tak daleko od břehu, že skupinu gworlů neviděl.

Ani oni jej ovšem nemohli vidět. A Ghaghrill mu neřekl, do kdy mu má roh přinést. Bylo však zřejmé, že pokud se nevrátí do svítání, na břehu již nikoho nenajde.

Když se dostal přímo pod osvětlené okno, potopil se.

Čím byl hlouběji, tím byla voda chladnější. Začínalo mu píchat v uších a bolest byla čím dál silnější. Vypustil z plic trochu vzduchu, aby zmírnil tlak, příliš to ale nepomohlo. Ve chvíli, kdy jej napadlo, že hlouběji to už nepůjde, dotkl se rukou dna. Potlačil nutkání okamžitě vyplout na hladinu, aby tak unikl tlaku a naplnil plíce vzduchem, který tak zoufale potřeboval, a hmatal v bahně. Našel však jen kost. Déle už to nemohl vydržet a vystoupil nahoru.

Dvakrát vyplul na hladinu a dvakrát se znovu ponořil. Začal nabývat přesvědčení, že i kdyby roh skutečně ležel na dně, je jen velmi malá pravděpodobnost, že by ho tam nahmatal. V té naprosté tmě pod vodou jej mohl nakrásně minout třeba o centimetr a nemít o tom ani tušení. Navíc bylo možné, že Smeel při svém pádu roh od sebe daleko odhodil. Nebo také drak odnesl nástroj spolu s mrtvolou. A třeba jej – konečně proč ne? – i spolkl...

Potřetí udělal několik temp, aby se trochu vzdálil od místa, které

už prozkoumal a ponořil se – jak doufal – kolmo dolů. V té tmě nebylo nic, podle čeho by mohl řídit svůj směr. Zabořil ruku do bahna a prsty sevřel chladný kovový předmět. Ohmatal jej a ucítil sedm vyčnívajících tlačítek.

Prudce se vynořil a zhluboka oddechoval. Ted' se musí dostat na břeh. Podaří se mu vůbec zpáteční cesta? Nikde není psáno, že ho nečekají nepříjemná setkání. Pořád ještě se mohou objevit draci.

Potom přestal myslet na draky, protože nic neviděl. Kolem panovala naprostá tma. Pochodně na padacím mostě, matná zář měsíce ukrytého za mraky, osvětlené okno vysoko nad ním... to vše zmizelo.

Přinutil se ještě chvíli šlapat vodu a snažil se přitom chladně uvažovat. Vítr utichl. Ve vzduchu se vznášel hnilobný pach. Musel tedy být jen na jediném možném místě a náhoda tomu chtěla, že se nacházelo tam, kde se právě ponořil. A další příznivou okolností bylo to, že předtím k hladině zamířil šikmým směrem.

Udělal několik temp, aby se zorientoval, protože nic neviděl a nevěděl, kterým směrem je břeh a kde je hrad. Jeho ruka nahnatela kámen, kamenné kostky. Tápal po nich rukama a plaval podél stěny. Zeď se od určitého místa začala stáčet a Wolffova naděje se vyplnila: končila řadou schodů.

Pustil se po nich zvolna vzhůru; jednu paži držel před sebou, aby se vyhnul případným překážkám, a jednotlivé schody ohmatával chodidly, připraven se okamžitě zastavit, kdyby se mu pod nohama rozevřela prázdnota nebo kdyby narazil na uvolněný kámen. Schodů bylo dvacet. Schodiště končilo chodbou vytesanou přímo ve skále.

Nalezl tajný východ, který nechal vybudovat von Elgers nebo původní majitel hradu. Otvor proražený ve zdi pod úrovní vodní hladiny vedl do místnosti, jakéhosi krytého přístaviště, jímž se dalo projít dovnitř budovy. Wolff ted' měl roh a mohl se navíc nepozorovaně dostat do hradu. Nevěděl však, co si počít. Má nejdříve zanést roh gworlům, projít pak se svými přáteli tajným vchodem a vysvobodit Chryséis?

Pochyboval o tom, že by Ghaghrill dodržel svůj slib. Ostatně, i kdyby gworlové své vězně osvobodili a on mohl uskutečnit svůj plán,

musí počítat s tím, že Kickaha je raněn. Jeho krev by přivábila ještěry a byla by veta po třech společnících. Chryséis by se musela vzdát veškeré naděje na svobodu. Stejně tak se nemůže vrátit do hradu pouze s funěni Laksfalkem a nechat Kickahu na druhé straně příkopu. Objevili by ho hned, jakmile by se rozednilo. Může se ovšem ukrýt mezi stromy, je však téměř jisté, že za svítání začne pátrání nanovo. Tím spíše, přijde-li se na to, že se tři cizí rytíři vypařili.

Wolff se rozhodl, že půjde dál: takovou příležitost si přece nesmí nechat ujít. Uděla vše, co je v jeho silách, a doby, která mu ještě zbývá do východu slunce, využije co nejlépe. V nejhorším uprchne pouze s rohem.

Ovšem, má roh! Je zbytečné, aby ho nosil všude s sebou. Chytí-li jej s prázdnýma rukama, bude moci znalost o tom, kde je ukryt, použít při vyjednávání.

Sestoupil po schodech, potopil se, a v třímetrové hloubce zabořil nástroj do bahna.

Vrátil se do chodby, opatrně ji prošel, po hmatu objevil točité schodiště a pustil se po něm vzhůru.

Podle počtu schodů, po kterých vystoupil, se dostal až do pátého poschodí. Na každém patře tápal po zdech a hledal dveře nebo závory, ale marně.

V sedmém podlaží (podle odhadu) pronikal škvírou ve zdivu pa-prsek světla. Přiložil k ní oko a spatřil sál, v jehož pozadí trůnil s láhví po ruce baron von Elgers. Před ním seděl u stolu Abiru.

Baron byl rudý v obličeji, to však nebylo způsobeno jen pitím. „Je to mé poslední slovo, Khamsheme!“ řekl chraplavým hlasem svému společníkovi. „Bud’to získáte roh od gworlů zpět nebo vás dám popravít! Předtím si ale pobudete v mé hladomorně. Jsou tam takové zvláštní železné nástroje, které vás budou určitě zajímat!“

Abiru vstal. Navzdory světlé barvě své kůže byl bledý a jeho ble-dost kontrastovala s von Elgersovým ruměnným zabarvením.

„Věřte, ctěný pane, že pokud gworlové roh ukradli, dostaneme ho zpátky. Nemohli se s ním – pokud jej ovšem mají – dostat příliš daleko a nebude těžké je vystopovat. Víte, že se nemohou vydávat za lidské bytosti, a navíc jsou hloupí.“

Baron zařval, zvedl se a udeřil pěstí do stolu.

„Hloupí! Byli dost chytří na to, aby utekli z mé věže, i když bych přísahal, že to je nemožné! Objevili můj pokoj a ukradli mi roh! A vy mi tvrdíte, že jsou hloupí!“

„Ještěže při té příležitosti neunesli i tu dívku,“ řekl Abiru. „Všechno není dosud ztraceno. Měl bych za ni získat pohádkové bohatství.“

„Nezískáte za ni nic! Je moje!“

Abiru střelil po von Elgersovi zuřivým pohledem a odvětil:

„Patří mně. Zajal jsem ji za cenu velkého nebezpečí a na její dopravu až sem jsem vynaložil mnoho peněz. Je proto po právu mým vlastnictvím. Kdo vlastně jste? Čestný muž nebo zloděj?“

Baron jej udeřil a Abiru se svalil na zem. Okamžitě vstal, třel si rukou tvář, zadíval se upřeně na šlechtice a zeptal se napjatým hlasem:

„A co mé drahokamy?“

„Jsou zde a všechno, co je v tomto hradu, patří von Elgersovi!“ zařval baron a vzdálil se z Wolffova zorného pole. Šel nepochybně ke dveřím, protože zavolal stráž. Vešli dva vojáci, přistoupili k Abiruovi a vzali ho mezi sebe.

„Máte štěstí, že vás nechávám naživu,“ osopil se na něj von Elgers zuřivě. „Mohl bych vás odpravit jako mizerného psa. Měl byste mi na kolenou děkovat! Teď okamžitě zmizte z hradu. Pokud se dnes dozvím, že se ještě zdržujete na mém panství, dám vás pověsit na nejblíže stromě!“

Abiru neodpověděl. Dveře se zavřely. Baron začal chodit sem a tam. Náhle přistoupil ke zdi, za níž byl ukryt Wolff. Ten zacouval ze svého pozorovacího stanoviště na schody, doufaje, že ustupuje správným směrem; rozhodne-li se von Elgers sejít dolů, bude ho před sebou tlačit až k podzemnímu kanálu. Nezdálo se však, že by baron mířil tímto směrem.

Baron vložil prst do otvoru a část zdi se pootočila. Na schodiště dopadla zář z pochodně a Wolff se přitiskl ke zdi tak, aby zůstal ukryt ve stínu. Krátce nato světlo zesláblo: von Elgers stoupal vzhůru. Wolff šel za ním.

Držel se za ním dost daleko, aby ho hradní pán nespatriř, kdyby jej náhle napadlo se obrátit. Proto si nevšiml, kde svůj výstup přerušil. Nastala však náhle tma a Wolff pochopil, co se stalo. Přidal do kroku,

spatřil znovu nějaký otvor, nahlédl dovnitř a pak do něj vložil prst. Zatlačil zdola nahoru, ozvalo se cvaknutí a dveře se otevřely. Wolff se ocitl v soukromých komnatách von Elgerse. Uviděl stojan se zbraněmi, vzal si tenkou dýku, jejíž čepel měřila asi dvacet centimetrů, vrátil se na schodiště, uzavřel průchod a pokračoval ve výstupu.

Tentokrát tu nebyl žádný osvětlený otvor, který by mu udával směr, a nebyl si ani jist, zda se zastavil na stejném podlaží jako baron; musel se tedy spolehnout jen na přibližný odhad vzdálenosti, která byla mezi ním a von Elgersem, když zmizela záře jeho pochodně. Neviděl jiné východisko, než hledat poslepu zařízení, jímž si hradní pán otevřel další dveře. Přitiskl ucho ke stěně a doufal, že uslyší hlasy. Všude však bylo ticho.

Prsty nahnatal jen cihly a vlhkou, drolicí se maltu. Potom se dotkl dřevěné desky. Široká výplň byla zasazena ve zdivu, nebylo však na ní nic, co by sloužilo k jejímu otevření.

Vystoupil ještě o několik schodů výš a pokračoval v ohledávání stěny. Marně: neobjevil žádný mechanismus, žádnou mezeru mezi cihlami. Prozkoumal i protější zeď, ale také neúspěšně.

Začala v něm vzrůstat netrpělivost. Byl přesvědčen o tom, že von Elgers vstoupil do Chryséina pokoje – a že si určitě nešel jen tak popovídat. Vrátil se po schodech dolů a ohmatával zdi. Stále nic.

Znovu prozkoumal veřeje, vši silou se opřel o dveře. Ani se nepohnuly. Napadlo jej, že by měl na ně zabušit, a tak přilákat barona: kdyby se přišel podívat, co se děje, mohl by Wolff využít momentu překvapení a zaútočit.

Nápad ale zavrhl: von Elgers přece není tak hloupý, aby padl do podobné léčky. Bylo sice nepravděpodobné, že by volal o pomoc, protože nebude chtít nikomu prozradit tajný průchod; postačí však, když vyjde od Chryséis normální cestou. Hlídky sice budou překvapeny, kde se vzal, mohou si však myslet, že k ní vešel před střídáním stráží. V každém případě určitě nebude obtížné umlčet příliš podezřívavého strážného. Wolff zkusil zatlačit do druhého křídla dveří a ty se pootevřely. Dveře nebyly zamčeny. Stačilo do nich prostě strčit ze správné strany.

Potichu zaklel, protože jej rozzuřilo, že si tu s tak jednoduchou věcí lámal hlavu tak dlouho, a překročil práh. Ocitl se ve tmavé a malé

místnosti, takřka přístěnku, jehož tři zdi byly z cihel spojených maltou a čtvrtou tvořila dřevěná přepážka, v níž byla zasazena kovová rukojeť. Přitiskl ucho k dřevěné přepážce. Zachytil zdušený zvuk hlasů, příliš slabých, aby mohl rozeznat jednotlivá slova.

Zatáhl za kovovou rukojeť a uvolnil tak závoru, která zajišťovala dveře. Vstoupil s dýkou v ruce do velkého dlážděného sálu, v němž stálo široké lůžko s vyřezávanými sloupky, které podpíraly růžový baldachýn s třásněmi. Za postelí bylo úzké lomené okno, které už znal.

Von Elgers byl k němu obrácen zády. Svíral Chryséis v náručí a tlačil ji k lůžku; dívka měla zavřené oči a odvracela hlavu, aby unikla jeho polibkům. Oba byli oblečení.

Wolff skočil, chytil barona za rameno a trhl s ním nazpět. Hradní pán pustil Chryséis a sáhl do pochvy pro dýku; v poslední chvíli si ale uvědomil, že sem přišel beze zbraně, protože nechtěl, aby jej probodla jeho vězeňkyně.

Tvář, předtím rudá, mu zesinala. Otevřel ústa, aby zavolal strážce, byl však ochromený strachem a překvapením.

Wolff mu nedopřál času, aby se vzpamatoval. Pustil dýku a udeřil barona do brady; ten se v bezvědomí sesul k zemi. Odstrčil pobledlou Chryséis, která na něj hleděla se široce rozvřenýma očima, odtrhl kus prostěradla, nacpal jej von Elgersovi do úst jako roubík a pomocí provazu, který měl s sebou, mu svázal ruce. Nehybné tělo barona si pak hodil přes rameno, otočil se k dryádě a řekl: „Pojď. Promluvíme si později.“ A nařídil jí, aby tajné dveře znovu pečlivě uzavřela, protože nechtěl, aby baronovi lidé, kteří ho určitě po čase začnou hledat, objevili tajný průchod.

Sešli po schodišti; Chryséis šla poslední a na cestu jim svítila pochodní. Když došli k vodní hladině, Wolff jí vysvětlil situaci. Potopil se pak pro roh a pokropil baronův obličej vodou. Jakmile hradní pán otevřel oči, vysvětlil mu, co od něj očekává. Von Elgers zavrtěl hlavou.

„Bud'to půjdete s námi jako rukojmí a spolu s námi se vystavíte nebezpečí, že nás napadnou vodní dravci, nebo zemřete okamžitě. Vyberte si.“

Tentokrát baron přikývl. Wolff mu rozřízl pouta, konec provazu

však přivázel ke kotníku vězně. Vstoupili do vody, von Elgers se okamžitě pustil k protější zdi a potopil se; Wolff a Chryséis jej napodobili. Všichni tři nerušeně podpluli překážku, která končila asi metr pod hladinou, a když se znovu vynořili, Wolff si všiml, že se mraky začínají protrhávat. Brzy všechno kolem ozáří světlo měsíce.

Na pokyn Wolffa, který stále držel v ruce provaz, zamířili baron a Chryséis k pevné zemi na druhé straně příkopu. Za čtvrt hodiny měsíc ukončí svou pouť a za monolitem se objeví slunce. Wolffovi zbývalo na uskutečnění plánu jen málo času, nechtěl však spěchat, protože by von Elgers mohl využít jeho nepozornosti.

Mířili obloukem k místu, které bylo vzdáleno asi sto metrů od místa, kde čekali gworlové. Za několik minut se dostanou za roh hradní zdi. I když pak vyjde měsíc, vojáci střezící visutý most je neuvidí. Toto zdržení bylo nutným a nebezpečným zlem, protože čím déle zůstávali ve vodě, tím větší byla pravděpodobnost, že si jich všimnou vodní draci.

Když už jim ke břehu zbývalo necelých dvacet metrů, Wolff spíše vycítil než uviděl náhlý pohyb vodní hladiny. Otočil se: blížila se k němu hadovitě prohnutá vlna. Vykozl nohama a narazil do něčeho tvrdého a drsného; náraz ho odhodil dozadu a pustil provaz. Mezi ním a Chryséis prolétlo silné tělo, narazilo do barona a pokračovalo v plavbě spolu s jejich rukojmím.

Wolff a dryáda se přestali starat o to, zda dělají či nedělají hluk a začali plavat co nejrychleji. Konečně se dostali k pevné zemi, vystoupili na břeh, dali se do běhu a zastavili se bez dechu až u prvního stromu.

Wolff ale nečekal, až popadne dech. Za několik minut vyjde slunce. Řekl Chryséis, ať tu na něj počká. Nevrátí-li se hned po východu slunce, potom se vrátí jen stěží – a možná, že už ho nikdy neuvidí. V takovém případě se bude muset ukrýt v lese a poradit si, jak nejlépe dovede.

Prosila jej, ať ji neopouští: nesnese představu, že by zase mohla zůstat sama.

„Musím,“ odpověděl a podal jí druhou dýku, kterou měl ukrytou pod košilí, omotanou podolkem.

„Jestli tě zabijí, probodnu si s ní srdce,“ zvolala Chryséis. Její

vzrušení působilo Wolffovi muka, nedalo se však nic dělat.

„Zab mě tedy, než odejdeš!“ žadonila, „Už jsem toho vytrpěla dost. Další trápení nevydržím.“

Políbil ji lehce na rty a řekl: „Ale vydržíš! Jsi neústupnější než dříve a měla jsi vždy větší výdrž, než jsi sama tušila. Jen se podívej, jak jsi se změnila: mluvila jsi o zabíjení a ani jsi přitom nemrkla.“

Hned nato se v předklonu rozběhl k místu, kde měli čekat gworlové s jeho přáteli. V určité vzdálenosti před ním se zastavil a naslouchal. Slyšel jen volání nočních ptáků a dušené výkřiky z hradu. Sevřel dýku do zubů a dál se plížil po čtyřech, očekávaje, že každou chvíli spatří temné obrysy a ucítí hnilobný pach.

Nikdo tam však nebyl. Po gworlech zůstaly jen šedivé lesklé cáry sítí.

Prohledal celé okolí. Nenašel nic; vzhledem k tomu, že se již rozednívalo a hlídky jej tedy mohly zpozorovat, vrátil se zpět. Chryséis se mu vrhla do náruče a prolila několik slz.

„Jak vidíš, vrátil jsem se,“ prohodil. „Teď ale musíme pryč.“

„Vrátíme se k Okeánu?“

„Ne. Půjďme hledat mé přátele.“

Rozběhli se kolem hradu k monolitu. Určitě se brzy přijde na to, že baron zmizel a v okruhu mnoha kilometrů budou prohledávány všechny možné skrýše. To si jistě uvědomují i gworlové a jsou nepochybně také na cestě k Doozvillnavavě. I když je roh silně přitahuje, nemohli si dovolit tu zůstat, tím spíše, že s největší pravděpodobností usoudili, že se Wolff buďto utopil nebo byl sežrán drakem. Z jejich hlediska byl teď roh nedosažitelný, mohou se však pro něj – až pomine nebezpečí – kdykoli vrátit.

Kromě několika krátkých zastávek si Wolff a Chryséis dopřáli oddechu teprve, až se dostali do hustého Rauhvaldského lesa, Tam vklouzli pod zmeť ostružiníků a proplétali se takřka neproniknutelným podrostem. Kolena měli odřená do krve a všechny klouby je bolely. Přišla chvíle, kdy se Chryséis zhroutila, Wolff nasbíral velké množství bobulí, najedli se a prospali celou noc. Ráno se vydali znovu po čtyřech na cestu mezi křovinami. Když došli na kraj lesa, byli poškrábáni od hlavy až k patě, nikdo tu však na ně nečekal, což Wolffa pozvubudilo.

Potěšila jej i další okolnost: zjistil, že gworlové tudy šli také; dokazovaly to chumáče chlupů a útržky látky visící tu i tam na trnitých větvích. O většinu z těchto stop se jistě postaral Kickaha, aby svému příteli vyznačil správnou cestu.

Cesta k úpatí monolitu Doozvillnavava jim trvala měsíc. Šli správným směrem, o tom nebylo pochyb: krajinou se šířila zvěst, že tudy prošli gworlové, a mluvili dokonce s lidmi, kteří je z dálky zahlédli.

„Nechápu, proč se tak vzdalují od rohu,“ řekl Wolff. „Snad se chtějí na hoře ukrýt v některé jeskyni a vrátit se, až se vše uklidní a až se na ně pozapomene.“

„Ledaže by jim Vladař nařídil, ať mu nejdříve přivedou Kickahu. Kickaha se mu vysmívá už tak dlouho, že jen při pomyslení na tvého přítele musí ztrácet hlavu. Třeba si chce nejprve zajistit jeho a pak znovu vyšle gworly pro roh.“

Wolff připustil, že Chryséina hypotéza má něco do sebe. Není ani vyloučeno, že Vladař pomocí provazů, kterých použili gworlové, sestoupí ze svého sídla na tuto úroveň. Přesto to ale nebylo příliš pravděpodobné, protože si nedokázal představit, že by Vladař tolik riskoval. Může si být třeba jist tím, že ho gworlové znovu vynesou nahoru?

Wolff zvedl oči k Doozvillnavavě, široké jako celý světadíl, jež se zvedala do nedohledna nad jejich hlavami. Podle Kickahy byla přinejmenším dvakrát vyšší než monolit Abbarhploorita, který podepíral Drachenland. Zvedal se do výšky nejméně osmnáct tisíc metrů a dravci, kteří obývali jeho úbočí, soutěsky a propasti, byli stejně četní, vyhládlí a hrozíví jako u ostatních monolitů. Doozvillnavava byla pokrytá prasklinami, zježená postranními hřebeny, zjizvená puklinami; v rozervané stěně se rozevírala obrovská rozsedlina, připomínající temnou zející tlamu obra, jenž se chystá pozřít každého vetřelce, který by se odvážil jej vyrušit.

Při pohledu na divoké, neuvěřitelně vysoké skalní útesy se Chryséis zachvěla, nic však neřekla. Už dávno přestala mluvit nahlas o svých obavách.

Snad že se odpoutala od vlastní osoby, pomyslel si Wolff, a soustředila se výlučně na život, který v sobě nosí. Byl přesvědčen o tom, že je těhotná.

Objal ji, políbil a řekl: „Rád bych vyrazil na cestu hned teď, potřebujeme však několik dní na přípravu. Na tuhle obludu zaútočíme teprve tehdy, až si odpočineme a shromáždíme dostatek zásob.“

Pustili se do výstupu až po třech dnech, oblečení do pevných kožených šatů, vybaveni lany, zbraněmi, horolezeckými potřebami, ranci s potravinami a měchy s vodou. Roh uložil Wolff do měkké kožené schránky a připevnil na záda.

Po jednadevadesáti dnech už měli dobrou polovinu cesty za sebou. Každý krok museli vybojovat – buďto se závratně strmým svahem, zrádně se drolicí skálou nebo dravými šelmami: byli zde mnohonozí hadi, které už Wolff znal. protože jejich příbuzného potkal na Thayaphayawoedu, vlci se zahnutými spáry, horské opice, sekozubové velcí jako pštrosi a malé, ale smrtelně nebezpečné potáplice.

Na vrcholek Doozvillnavavy vystoupili sto osmdesátého šestého dne. Během výstupu se Wolff a Chryséis tělesně i duševně značně změnili. Wolff zhubl, získal však sílu a výdrž. Na obličeji a po těle měl jizvy, které na něm zanechala setkání se sekozuby, potápicemi a horskými opicemi. Jeho nenávist k Vladaři se ještě prohloubila, protože ve výšce devět tisíc metrů Chryséis ztratila klíče, které nosila. Za daných okolností se dal potrat celkem očekávat, Wolff si však dobře uvědomoval, že nebýt Vladaře, nikdy by se do takové výpravy nepustil.

To, čím Chryséis prošla před i během slézání Doozvillnavavy, ji tělesně i mravně zocelilo. Zkoušky, které ji čekaly na monolitu, byly však přece jen mnohem horší než veškeré utrpení, jímž až dosud prošla, a mohla by jim proto plným právem podlehnout. To, že vydržela, potvrdilo Wolffův názor, který si o ní udělal už dříve, totiž, že je z tuhého těsta. Změkčilost, na kterou uvykla během té tisícovky let strávených v Rajské zahradě, byla ta tam. Chryséis, která pokořila monolit, se spíše podobala ženě zvyklé na primitivní a divoký život na břehu antického Egejského moře, odkud byla unesena. Byla teď jen o mnoho moudřejší.

Wolff se rozhodl, že si několik dní odpočinou, budou lovit, opraví luky a vyrobí nové šípy. Rád by si také promluvil s orlem, protože od rozhovoru s Phthiem v rozvalinách města na břehu řeky Guzirit žádného neviděl. Nespátl však žádného zeleného ptáka se žlutým

zobákem, a proto se s těžkým srdcem pustili dál do džungle, která jako pás široký pět set kilometrů obepínala Atlantidu. Ta ležela uprostřed této úrovně a byla velká jako Francie a Německo dohromady.

Wolff se snažil zahlédnout sloup, na jehož vrcholku se tyčí Vladařův palác, protože mu Kickaha řekl, že je vidět již od okraje kontinentální desky, přestože je mnohem tenčí než ostatní monolity. Spatřil však jen černou masu bouřkových mračen, kterou protínaly blesky. Bouřkové mraky zakrývaly Idaquizzoorhruz i celý další týden a Wolffa to začalo znepokojoval: je na této planetě již tři a půl roku a bouřku takové síly tu dosud nezažil.

Uplynulo patnáct dní. Šestnáctého dne našli na stezce vedoucí džunglí tělo bez hlavy. Hlava s khamshemským turbanem ležela o něco dále v křoví.

„Vypadá to, že i Abiru je gworlům na stopě,“ poznamenal Wolff. „Třeba si při odchodu z von Elgersova hradu vzali jeho drahokamy. Nebo si myslí, což je pravděpodobnější, že gworlové mají roh.“

Po třech kilometrech párek narazil na dalšího Khamshema; měl rozpárané břicho a z rány mu vylézaly vnitřnosti. Wolff se pokusil od raněného něco dozvědět, ten však byl na tom tak zle, že nemohl mluvit, a Robert proto ukončil jeho smrtelný zápas. Když mu dával ránu z milosti, Chryséis se ani neodvrátila. Poté Wolff zastrčil svou dýku za opasek a vzal si od mrtvého šavli: měl pocit, že tuto zbraň bude brzy potřebovat. Šli dál ještě asi půl hodiny a náhle před sebou uslyšeli hlasy. Wolff se s Chryséis ukryl v bujném podrostu, který lemoval cestu. Chvilí poté se objevil Abiru a dva Khamshemové, kteří utíkali, co jim síly stačily, před třemi zavalitými negroidy s pomalovanými tvářemi a vousy obarvenými na červeno. Jeden z nich mrštil oštěpem, jenž se zabořil do Khamshemových zad. Ten se bez hlesu zhroutil a setrvačností ještě nějakou chvíli klouzal po vlhké zemi. Druzí dva pronásledovaní se otočili a postavili se svým nepřátelům.

Wolff se nemohl ubránit obdivu nad Abiruovou obratností a odvahou v boji. I když jeho společník padl s hrudí probodenou oštěpem, pokračoval a nebezpečně kroužil dál svou šavlí. Netrvalo dlouho a dva divoši byli mrtví; třetí vzal nohy na ramena. Když poslední negroid zmizel, Wolff zezadu neslyšné, přistoupil k Abiruovi a udeřil jej hřbetem ruky. Tomu vypadla zbraň z ochromené paže.

Jeho překvapení a úlek byly tak velké, že nebyl schopen pronést ani slovo. A když se pak z houští vynořila i Chryséis, oči se mu ještě více rozšířily překvapením. Wolff se ho zeptal, co se děje; teprve pak se Abiru s velkým úsilím zmohl na slovo. Jak si Wolff myslel, pustil se se svými lidmi a s několika Sholkiny do pronásledování gworlů. Dohonil je několik kilometrů odtud. Přesněji řečeno, padl jim do léčky, která ho stála smrt nebo těžká zranění dobré třetiny z jeho doprovodu; gworlové, ukrytí v korunách stromů či v podrostu, odkud po nich vrhali nože, naproti tomu neutrpěli žádné ztráty. Khamshemové nakonec ustoupili v naději, že o něco dále naleznou příhodnější terén k boji. Potom však pronásledovatelé i pronásledovaní narazili na tlupu divochů s černou kůží.

„Brzy sem jistě dorazí i další,“ poznamenal Wolff. „Co se stalo s Kickahou a s funem Laksfalkem?“

„O Kickahovi nic nevím. S gworly nebyl. Semitský rytíř jim ale dělal společnost.“

Wolff si na okamžik pomyslel, že by měl Abirua zabít. Hnusil si však chladnokrevné vraždění a chtěl mu položit ještě řadu otázek; byl přesvědčen, že tento člověk hraje vlastní hru a něco před ním skrývá. Vydal se proto znovu na cestu, přičemž strkal Abirua před sebou špičkou šavle; ten tak hlasitě protestoval, že ho takto vede na jistou smrt, až mu Wolff musel nařídit, ať je zticha. Po několika minutách zaslechli křik a hluk bitky. Přebrodili potok a pustili se vzhůru do srázného kamenitého svahu, porostlého poměrně řídkou vegetací.

Na svahu leželi mrtví a ranění svědkové bitvy – gworlové, Khamshemové, Sholkinové a divoši. V blízkosti vrcholku se o skalní stěnu ve tvaru V, nad níž vyčnívaly dva obrovské balvany, opírali tři bojovníci a udržovali negroidy v uctivé vzdálenosti: byl to jeden gworl, jeden Khamshem a funem Laksfalk. V okamžiku, kdy jim Wolff a Chryséis vyrazili na pomoc, Khamshem se zhroutil proboden oštěpy a Wolff řekl dryádě, ať ustoupí. Místo odpovědi napnula luk a jeden z útočících divochů, který se trochu opozdil, padl k zemi se šípem v zádech.

Wolff se chmurně usmál a začal také střílet. Oba si své oběti vybírali v zadních řadách skupiny, doufajíce, že než si negroidi v první linii všimnou, že se něco děje, pobijí jich dostatečný počet. Usmrtili

tak tucet nepřátel. Jeden divoch se však náhodou ohlédl a uviděl, jak se jeho soused zhroutil. Vykřikl a upozornil ty, kteří ho obklopovali. Hned nato se oddíl negroidů, mávaje zbraněmi, vrhl směrem k Wolffovi a Chryséis, zatímco většina nepřátel dál útočila na gworla a barona z rodu Jidiš. Než se ale dostali k naší dvojici, čtyři divoši se váleli v prachu. Se šípem v těle pak hned nato padli další tři. Když nakonec došlo k boji zblízka, začal elán zbývajících šesti ochabovat. Zastavili se a mrštili svými kopími, oba lučištníci se jim však snadno vyhnuli, neboť vzdálenost byla ještě značná, a hozené zbraně proto měly malou účinnost. Wolff a Chryséis již měli ve cvicích tohoto druhu značné zkušenosti a stříleli chladnokrevně dál. Další čtyři divochy potkal osud jejich předchůdců a oba zbylí se dali na útěk. Ke svým se nevrátil žádný, i když jeden z nich byl jen lehce zraněn na noze.

Gworl v této chvíli umíral a funem Laksfalk čelil sám čtyřiceti protivníkům. Měl proti nim částečnou výhodu, protože na něj nemohli najednou útočit více než dva nepřátelé: skaliska a hromada mrtvol jim bránily v hromadném útoku na barona. Ten mával zkrvavenou šavlí a zplna hrdla prozpěvoval válečnou píseň kmene Jidiš.

Wolff a Chryséis se jakž takž ukryli za dva skalní bloky a začali zadní řady divochů zasypávat krupobitím střel. Zabili dalších pět. Jejich toulce se však vyprázdnily. „Běž vytáhnout pár šípů z mrtvol,“ nařídil Wolff. „Já jdu na pomoc Laksfalkovi.“

Sklonil se pro oštěp a oklikou se rozběhl na vrcholek hřebene, doufaje, že si jej útočníci v zápalu boje nevšimnou. Z druhé strany svahu spatřil, jak se na výčnělku krčí dva divoši. Jen skalní výstupek, pod nímž stál rytíř, jim bránil, aby se na něj nevrhli. Trpělivě čekali, až se odváží trochu dál od skály.

Wolffův oštěp se zarazil do zadku jednoho z negroidů, který zařval a přepadl do prázdna. Jeho druh se zvedl, otočil se a do břicha se mu vnořila. Pozemšťanova dýka. I on se zřítíl dolů.

Wolff sebral balvan, vyhodil ho na jeden z velkých skalních bloků a vylezl tam za ním. Pak ho vzal, zvedl nad hlavu, popošel na okraj, vykřikl a hodil dolů. Divoši zvedli hlavy právě včas, aby spatřili, jak na ně padá kus skály. Přinejmenším tři z nich zasáhla a skutálela se dolů. Nastala panika: ti, co zůstali naživu, se rozutíkali. Snad že si mysleli, že Wolff není sám, nebo jim jako málo ukázněným bojov-

níkům vzaly odvalu těžké ztráty, které utrpěli. Hrůzu v nich jistě vzbuzoval i pohled na tolik druhů, kteří byli zabiti zezadu.

Wolff se modlil, aby utekli nadobro a nedostali chuť se vrátit. Aby podpořil jejich zmatek, hodil po nich nazdařbůh další kámen – a hned bylo o divocha méně. Také Chryséis vystřelila dva šípy, které našly svůj cíl.

Baron funem Laksfalk ležel na zemi a tvář měl voskově bledou. V hrudi mu vězel oštěp a z rány mu proudem tryskala krev.

„To jste vy,“ pronesl slabým hlasem. „Muž z jiného světa... Zúčastnil jste se bitvy?“

Wolff se sklonil a prohlédl si jeho zranění.

„Ano,“ odpověděl. „Viděl jsem vás. Bil jste se jako jeden z Joshuových bojovníků, přáteli. Nikdy jsem nic takového neviděl. Určitě jste jich zabil alespoň dvacet.“

Rytířovy rty se zvlínily náznakem úsměvu. „Dvacet pět,“ opravil Roberta. „Počítal jsem je.“

Jeho úsměv se rozšířil a pokračoval: „Oba jsme tak trochu upravili skutečnost, jak by řekl náš přítel Kickaha. Ale jen docela málo. Byl to pěkný boj. Lituji jedině toho, že jsem jej vedl bez přátel, beze zbroje a na odlehlém místě, takže se nikdo nedozví, že funem Laksfalk udělal čest svému jménu. I když jeho protivníkem byla jen tlupa nahých ukřičených divochů.“

„Dozví se to všichni. O to se postarám.“

Zbytečná slova útěchy si Wolff nechal pro sebe. On i baron dobře věděli, že za nejbližším zákrutem cesty číhá smrt.

„Víte, co se stalo s Kickahou, barone?“

„A... ten šibal! Jedné noci se zbavil svých řetězů. Chtěl zlomit i moje, ale nepodařilo se mu to. Prchl tedy; slíbil mi ovšem, že se vrátí a osvobodí mě. Určitě se vrátí. Bude však již pozdě.“

Wolff se ohlédl a podíval se dolů. Do svahu stoupala Chryséis a nesla svazek šípů, které posbírala na mrtvých. Negroidi stáli v hloučku u úpatí a živě se bavili. Z džungle přicházeli další divoši a rozmnožovali jejich řady. Díky těmto čerstvým posilám jich brzy bylo čtyřicet. Náčelník, oděný do suknice z peří a s obličejem ukrytým za ošklivou dřevěnou maskou, se pustil do dlouhého proslovu.

Funem Laksfalk chtěl vědět, co se děje a Wolff mu vysvětlil, jak

se situace vyvíjí. Musel se pak sklonit až těsně k ústům rytíře, protože jeho hlas znatelně zeslábl.

„Mým největším snem bylo bojovat po vašem boku, barone Wolffe. Ó, jaká chrabrá dvojice řeků by z nás byla, až bychom, vy i já, oblékli zbroj a uchopili... *S'iz kalt.*“

Zmodralé rty funem Laksfalka se zavřely a navždy umlkly; Wolff vstal. Divoši se rozptýlili do rojnice, aby znemožnili svým protivníkům uniknout. Wolff začal budovat hradbu z mrtvol. Doufal – i když to bylo málo pravděpodobné – že se mu podaří uzavřít přístup tak, aby jej mohli napadnout nejvýše dva muži. Ušetří-li negroidům větší ztráty, vezme jim to snad odvahu a zanechají dalšího boje. Nedělal si však příliš velkou naději, protože tihle divoši byli, jak se zdálo, nesmírně umínění, navzdory těžkým ztrátám, které až dosud utrpěli. Stačilo by ostatně, kdyby se stáhli a počkali, až hlad a žízeň vyžene jeho a Chryséis z jejich pevnosti.

Uprostřed svahu se divoši zastavili, aby mohli zaujmout bojové postavení i ti, kteří obkličovali pahorek z druhé strany. Potom muž s dřevěnou maskou vykřikl a vyrazili do útoku. Obhájci počkali, až oštěpy odskočí od kamenů nebo se zaboří do hromad těl, která bránila přístup. Potom vystřelili. Wolff dvakrát a Chryséis třikrát. Všechny jejich šípy zasáhly cíl.

Poslední Wolffova střela narazila do náčelníkovy masky; ten upadl a po chvíli ji odhodil daleko od sebe. Měl celý obličej od krve. Přesto však vedl další útok.

Z džungle se ozval podivný jekot. Divoši ztrnuli, otočili se a v náhlém tichu se zahleděli do husté zeleně. Znovu se ozvalo pronikavé volání.

Z džungle se náhle vynořil muž s bronzově zářícími vlasy. Na sobě měl pouze bederní roušku z leopardí kůže. V jedné ruce držel oštěp, ve druhé dlouhý nůž, přes levé rameno měl přehozeno laso a na pravém měl zavěšen luk a toulec. Za ním se v korunách stromů objevila tlupa obrovských opic s dlouhýma rukama, mohutnými hrudními koši a dlouhými tesáky.

Když je divoši uviděli, dali se s křikem na útěk a snažili se jim uniknout na opačnou stranu pahorku. Tam ale již stáli další antropoidi a obě řady je mezi sebe sevřely jako ramena svěráku.

Boj byl krátký. Několik opic padlo probodeno oštěpy, většina negroidů však odhodila zbraně a vzala nohy na ramena nebo se ochromeně schoulila a třásla se hrůzou. Přežilo jich jen asi deset.

Wolff se s úlevou rozesmál a oslovil muže s bederní rouškou z leopardí kůže: „Pod jakým jménem jsi znám na této úrovni?“ zeptal se.

Kickaha mu úsměv oplatil.

„Zkus hádat.“

Když spatřil barona, zvážněl a zaklel. „Svolání opic mi trvalo příliš dlouho a také jsem vás nemohl hned najít. Byl to dobrý chlapec, tenhle rytíř. Byl stylový a to se mi líbilo. Můj ty Bože! Každopádně jsem mu slíbil, že pokud umře, dopravím jeho pozůstatky na rodný hrad a ten slib dodržím! Ale ne hned. Máme teď na práci důležitější věci.“

Kickaha zavolal několik opic, ukázal je Wolffovi a řekl mu:

„Všimni si, že se víc podobají tvému příteli Ipsewasovi než skutečným antropoidům. Ve srovnání s pažemi mají poměrně dlouhé nohy. Tak jako Ipsewas a na rozdíl od velkých opic, které tak proslavil oblíbený autor mého dětství, mají lidský mozek. Nenávidí Vladaře za to, že je stvořil v této podobě. Nechtějí se mu však jen pomstít, chtějí ho donutit, aby jim daroval lidské tělo.“

Teprve pak si Wolff vzpomněl na Abirua. Ten byl ovšem již dávno pryč. Zřejmě se vytratil ve chvíli, kdy Wolff spěchal na pomoc funem Laksfalkovi.

Té noci jedli s velkou chutí jelena na rožni a u ohně se Wolff a Chryséis dozvěděli, že Atlantidu postihla velká přírodní katastrofa. Všechno začalo tím, že si Rhadamantha umínil, že vystaví nový chrám. Věž měla zřejmě oslavit Vladařovu velikost a měla být vyšší než všechny ostatní velkolepé stavby planety. Na stavbu chrámu povolal Rhadamantha veškeré obyvatelstvo své říše, vršil patro na patro a doufal, že se věž nakonec dotkne oblohy.

Stavitelé začali pochybovat o tom, že dílo vůbec kdy skončí. Byli to všichni otroci a měli jen jediný úkol: stavět. Neodvážili se však vyslovit své mínění nahlas, protože ty, co protestovali, Rhadamanthovi vojáci zabíjeli spolu s lenochy. Nakonec už bylo zcela zřejmé, že

Rhadamanthovým cílem není vystavět nový chrám: v jeho úchylném mozku se zrodil plán, že se dostane na nebesa a zaútočí na samotný Vladařův palác.

„Pomocí věže vysoké devět tisíc metrů?“ zvolal Wolff.

„Ano,“ odpověděl Kickaha. „S technikou, kterou disponovala Atlantida, to bylo samozřejmě neproveditelné. Jenže Rhadamantha byl blázen a byl přesvědčen, že se mu to podaří. Snad jej povzbudilo i to, že se Vladař už řadu let neukázal, a domníval se proto, že pověsti o jeho odchodu jsou pravdivé. Havrani mu ovšem museli tvrdit opak, on si ale mohl myslet, že lžou, aby se zachránili.“

Pohroma, která stihla Atlantidu, zřetelně ukázala, že se Vladař rozhodl Rhadamanthu potrestat za jeho pýchu; dokázal totiž přijít na kloub některým zařízením, jimiž je palác vybaven.

„Předchozí Vladař,“ vysvětlil Kickaha, „učinil určitě řadu opatření, aby zabránil případnému uchvatiteli je využívat. Jeho následník však musel každopádně objevit, jak pracují mechanismy pro řízení klimatu.“

Svědčí o tom orkány, tornáda a průtrže mračen, které postihly Atlantidu. Vladař má nepochybně v úmyslu zničit veškerý život na této úrovni.

První vlnu uprchlíků potkala naše skupina ještě dřív, než vyšla z lesa. Obyvatelé vyprávěli o zničených domech a rozbořených budovách, o lidech unášených větrem a po dopadu na zem drcených na kaši, o záplavách a zuřivých vírech, které rvaly stromy i s kořeny, ničily vše na své cestě a braly s sebou i kopce i malé pahorky.

Poryvy větru byly teď tak silné, že mohli postupovat jen v předklonu. Mraky halily krajinu, bičoval je déšť a ze všech stran šlehalo oslepující blesky.

Nastávala však i poměrně klidná období. Arwoor totiž musel čas od času obnovovat zásoby energie; Kickahovi a jeho přátelům to umožňovalo o něco zrychlit pomalý postup. Překročili rozvodněné řeky, které unášely pozůstatky zdejší civilizace: domy, kmeny stromů, nábytek, vozidla, mrtvolý mužů, žen, dětí, psů, koní, ptáků a divokých zvířat. Lesy byly spálené elektrickými výboji, každá prohlubeň i každé údolí bylo plné vody a vzduch naplňoval mrtvolný puch.

Když se dostali do poloviny cesty, začaly se mraky trhat. Koneč-

ně vysvitlo slunce. Všude kolem však panovalo mrtvé ticho, v němž se jen chvílemi ozvalo zahučení vzdáleného vodopádu nebo křik ptáka, jemuž se bůhvíjak podařilo přežít. Občas je vylekal řev některého obyvatele, který zešílel hrůzou, takových případů však bylo málo.

Protrhl se i poslední mrak a v dálce pěti set kilometrů se nad plání v celé své kráse objevil bíle zářící monolit Idaquizzoorhruz. Teprve po dvaceti dnech pochodu zaplavenou zemí pokrytou troskami se dostali k předměstí hlavního města Atlantis, nebo tomu, co z něj zbylo, vzdáleného sto padesát kilometrů.

„Může nás Vladař vidět?“ zajímal se Wolff.

„Dívá-li se dalekohledem nebo něčím podobným, potom určitě,“ odpověděl Kickaha. „Dobře, že jsi se na to zeptal: ode dneška budeme putovat raději v noci. Každopádně nás už našel,“ dodal a ukázal na havrana, který se vznášel na nebi.

Propletli se mezi troskami hlavního města a dostali se do královské zoologické zahrady. Několik pevných železných klecí přežilo pohromu bez úhony a v jedné z nich seděl orel. Podlaha jeho klece byla pokryta vrstvou bláta a posetá kostmi, peřím a zbytky zobáků. Zajatí orli se požírali navzájem, aby utišili svůj hlad. Na tyči hřadoval poslední z nich; byl v žalostném stavu, hubený a zesláblý.

Wolff otevřel klec a spolu s Kickahou se pustil s orlem (jmenoval se Armonides) do řeči. Ten se chtěl původně, navzdory svému vyčerpání, na ně vrhnout. Wolff mu hodil několik kousků masa a oba muži pokračovali ve vyprávění. Armonides je považoval za lháře a křičel, že sledují jen své lidské, a tedy škodlivé cíle. Začal Wolffovi věřit teprve tehdy, až mu Robert několikrát zopakoval, že jeho a Kickahu nic nenutí k tomu, aby jej pustil z klece ven. Když mu Pozemšťan vysvětlil, že má plán, jak se pomstít Vladaři, zalesklo se orlovi v očích, jež až dosud zůstávaly bez výrazu. Myšlenka na nadějný útok na Vladaře zapůsobila na Armonida víc než půl kilogramu masa. Během tří následujících dní pak jedl, nabýval sil a učil se nazpaměť zprávu pro Podargu.

„Budeš svědkem Vladařovy smrti,“ slíbil mu Wolffi. „Znovu okusíš poddajná těla mladých panen. Jenom Podarga však může udělat to, oč ji žádám.“

Armonides se rozběhl ze svahu nejbližšího pahorku, rozepjal kří-

dla a vznesl se vzhůru. Zeleň jeho křídel brzy splynula se zeleným nebem, jeho hlava se zmenšila na červený bod a i ten nakonec zmizel.

Wolff se svými společníky opustil úkryt mezi vyvrácenými stromy, až když nastala noc. Postupným vývojem ve vzájemných vztazích došlo k tomu, že výpravu nyní vedl on. Předtím to byl Kickaha, který se souhlasem všech měl největší autoritu. Teď ale rozhodoval Wolff. A přece zrzavý mladík neztratil nic ze své výřečnosti ani zdatnosti. Převzetí moci ostatně neproběhlo nijak vědomě ani násilně. Zdálo by se, že Kickaha čekal, až Robert dozraje, a pak mu předal štafetu.

Postupovali dál pouze v noci a spatřili jen málo havranů. V této oblasti, nad níž měl Vladař přímý dohled, nebyla jejich přítomnost zřejmě nutná. Kdo by se také po pohromě, kterou vyvolal jeho hněv, do ní osmělil vůbec proniknout?

Dorazili nakonec i k troskám obrovské Rhadamanthovy věže a rozbili mezi nimi dočasný tábor. Našli zde dostatek kovu k provedení Wolffova plánu. Jedinými problémy bylo jednak zásobování, jednak hluk, který způsobovaly pily, kladiva a zář malých kovářských výhní. První vyřešil nález skladiště s obilím a sušeným masem. Většina zásob byla sice zničena nejprve ohněm a potom vodou, potravin však zůstalo dost, takže měli co jíst, i kdyby zde chtěli zůstat několik týdnů. Druhý problém vyřešily podzemní komíny. Jejich hloubení trvalo pět dní. Wolffa však odklad nijak neznepokojoval, protože Armonides potřeboval čas, aby se dostal k Podarze – pokud se k ní vůbec dostane, protože cestou jej mohla potkat řada nehod, včetně možného útoku havranů.

„A co když se Armonidovi něco stane?“ zeptala se Chryséis.

„To pak budeme muset vymyslet něco jiného,“ odpověděl Wolff. Pohlídl roh a vyzkoušel jeho tlačítka. „Kickaha zná 'port', jímž prošel, když opouštěl palác. Dalo by se jím projít v opačném směru, bylo by to ovšem šílenství. Současný Vladař si ho určitě dostatečně pojistil.“

Uběhly tři týdny. Zůstalo jim jen málo potravin, takže museli vyslat lovce, aby doplnili zásoby; to bylo spojeno s nebezpečím, protože se ve tmě nedalo zjistit, zda se v blízkosti neskrývá nějaký havran. Navíc mohli docela dobře předpokládat, že Vladař má přístroje, které mu umožňují pozorovat tuto úroveň nejenom ve dne, ale i v noci.

Koncem čtvrtého týdne se Wolff vzdal veškeré naděje: buďto se Armonides k Podarze nedostal, nebo jej ona odmítla vyslechnout. Když té noci seděl pod obrovskou zkroucenou ocelovou deskou a hleděl na měsíc, uslyšel šustění křídel. Náhle se před ním objevila bílá a černá postava; byla to Podarga. Kolem ní v měsíčním světle zářily žluté zobáky a svítily rudé oči.

Wolff zavedl příchozí do podzemního sálu, v němž žhnuly výhně. Podarga se vyznačovala stále stejnou tragickou krásou. Ted' však, když se kojila nadějí, že se může Vladaři pomstít, vypadala šťastně. Wolff jí vysvětlil svůj plán; orlové z jejího doprovodu mezitím rozdělovali ostatním potraviny, které přinesli. Když probírali podrobnosti Wolffova plánu, objevila se opice, která venku hlídala; přiváděla muže, jehož objevila mezi troskami. Byl to Khamshem Abiru.

„Pro vás je to politováníhodná nehoda a pro mne nepříjemná komplikace,“ řekl mu Wolff. „Nemohu vás tu nechat ani spoutaného. Kdybyste unikl a domluvil se s některým havranem, Vladař by se dozvěděl, co se chystá. Budete proto muset zemřít. Můžete mě ovšem přesvědčit o tom, že existuje ještě i jiné řešení.“

Abiru se rozhlédl a viděl kolem sebe jen smrt. „Dobrá,“ zašeptal. „Před ostatními ale mluvit nebudu. Věřte mi, musíme si pohovořit sami dva. Nejde jen o můj život, ale i o váš.“

„Můžete mluvit přede všemi. Poslouchám vás.“

Kickaha zašeptal Wolffovi do ucha: „Raději udělej, co si přeje.“

Tato slova Wolffa překvapila a náhle se mu vybavily všechny pochybnosti, které měl o skutečné roli zrzavého mladíka. To, že oba muži na něm žádali totéž, bylo tak podivné a tak neočekávané, že to Wolffa zmátlo.

„Není-li nikdo proti, vyslechnu Abirua beze svědků,“ řekl konečně.

Podarga se zamračila a otevřela ústa, Kickaha ji však přerušil ještě dříve, než se zmohla na slovo:

„Nastal čas, ó nejvznešenější, kdy nám budete muset zcela důvěřovat. Musíte nám věřit. Jinak se již předem rozlučte s pomstou a s nadějí, že znovu získáte lidské tělo. Zasáhnete-li, je vše ztraceno.“

„Nevím sice, co to má všechno znamenat,“ odpověděla, „ale mám

dojem, že se mě tak či onak chystáte zradit. Uznávám však tvé důvody, Kickaho, protože tě znám a protože vím, že jsi Vladařův zapřísáhlý nepřítel. Radím ti jen, abys příliš nezneužíval mou trpělivost.“

Zrzek znovu cosi Wolffovi zašeptal a byla to slova ještě podivnější než předtím:

„Konečně jsem Abirua poznal. Trvalo mi to tak dlouho proto, že si uměle začernal vous i pleť a také proto, že jsem už dvacet let neslyšel jeho hlas.“

Wolffovi se rozbušilo srdce a začalo se jej zmocňovat nejasné tušení. Uchopil šavli a Abirua, který měl ruce svázané za zády, zavedl do odlehlé místnosti, aby tam vyslechl, co má Khamshem na srdci.

Vrátil se až za hodinu. Vypadal naprosto ohromeně.

„Abiru půjde s námi,“ prohlásil. „Velmi nám to pomůže. Potřebujeme každého a potřebujeme i všechny vědomosti, které dokážeme získat.“

„Vysvětlíš nám, co tím chceš říci?“ požádala ho Podarga. Oči se jí zúžily a na její tváři se objevil výraz šilenství.

„Ne,“ odpověděl Wolff. „Nechci a ani nemohu. Věřím však více než kdy předtím, že zvítězíme. Takže... Jak jsou na tom vaši orlové, Podargo? Unavila je cesta natolik, že budou potřebovat den odpočinku?“

Harpyje odpověděla, že se mohou hned pustit do akce. Nechtěla už čekat.

Wolff vydal rozkazy a Kickaha je předal opům, kteří poslouchali jen jeho. Antropoidi vynesli ven lana a železné výstuže.

Lidé a padesát opů si stoupli do sítí upevněných k tenkým, ale pevným železným traverzám a připnuli si bezpečnostní řemeny. Ke konci každého kovového kříže se připoutal jeden orel a pátý vždy uchopil provaz, který vedl středem celé konstrukce. Na Wolffovo znamení vyrazili. Ptáci současně zamávali velkými křídly a pomalu se vznesli. Provazy měřily více než patnáct metrů, aby ptáci mohli nabrat dostatečnou výšku, než začnou zvedat kovový kříž a jeho živý náklad.

Wolff ucítil prudký otřes a pokrčil nohy, aby pomohl při odrazu od země. Tyče se naklonily a Robert se zapotácel. Podarga vydala pokyny orlům, kteří vyvažovali konstrukci. Po chvíli se všechny výstuže znovu vyrovnaly.

Na Zemi by se nic takového nedalo provést. Ptáci velcí jako zdejší orli by se pravděpodobně dokázali vznést do vzduchu jen skokem z vysoké skály. I pak by letěli pomalu, příliš pomalu na to, aby překonali gravitaci a udrželi se ve vzduchu. Vladař však své orly vybavil mohutnými svaly, jejichž síla odpovídala váze ptačích těl.

Nabírali pomalu výšku. Patnáct set metrů od nich zářil v měsíčním světle bílý povrch monolitu. Wolff se zachytil sítě, v níž byl

zavěšen, a obrátil se. Chryséis a Kickaha mu zamávali. Abiru byl na-prosto nehybný. Trosky Rhadamanthovy věže se zvolna vzdalovaly. Orlové, kteří nic nenesli, dávali pozor, aby žádný havran, který by spatřil toto podivuhodné divadlo, nemohl podat zprávu Vladaři. Nebe bylo všude kolem plné orlů a tlukot jejich křídel byl tak ohlušující, že byl podle Wolffa jistě slyšet na vzdálenost mnoha kilometrů.

Brzy již mohl jedním pohledem obsáhnout celou zpustošenou atlantskou úroveň, ozářenou matným světlem měsíce. Pak spatřil i její okraje a část nižší úrovně. Drachenland vypadal jako tmavá kruhová výseč. Plynula hodina za hodinou. Teď už viděl i Amerindii. Na Rajskou zahradu a Okeanos, které ležely mnohem níže a byly mnohem menší, zatím nedohlédl.

Vzhledem k tomu, že monolit byl úzký, viděl nyní současně slunce i měsíc. Orli i všichni, které nesli, zatím zůstávali ve stínu Idaquiz-zoorhuse. Nepotrvá to však dlouho, a také tuto stranu monolitu co nevidět ozáří denní jas. Havrani pak spatří útočníky na vzdálenost mnoha kilometrů. Orli se proto postupně přibližovali k monolitu tak, aby pozorovateli na jeho vrcholku co nejvíce zmenšili úhel pohledu, pod nímž by je mohl odhalit.

Po čtyřech hodinách letu, v okamžiku, kdy se hejno dostalo do pásma osvětleného sluncem, byli konečně u cíle. Vladařovy zahrady se skvěly úžasnou nádherou. Lemovaly je věže, minarety a štíhlé sloupy provedené v tomtéž pavoučím slohu jako celý palác. Ten se zvedal do výše šedesáti metrů a rozkládal se podle Kickahovýdi slov na ploše dvanácti hektarů.

Jenže ani on ani žádný z jeho přátel neměl čas obdivovat jeho krásu, protože je přivítalo mohutné krákání. To už se ale na havrany řítilo několik stovek Podaržiných poddaných a začalo je pobíjet; další se vrhli přímo do oken paláce.

Mnohým se podařilo proniknout dovnitř dříve, než Vladař stačil aktivovat své nástrahy. Po jejich zapnutí však již další orli mizeli při pokusech dostat se do budovy v oslepujících blescích. Dolů padaly jen zuhelnatělé kosti.

Lidé a opice se shromáždili před vstupní branou. Byla postavena z růžového kamene ve tvaru kosočtverce, clo kterého byly zasazeny rubíny. Orli pustili provazy, shlukli se do houfu a čekali na Podaržiny

rozkazy.

Wolff odvázal provazy z kovových kruhů na traverzách, zvedl tyče nad hlavu, rozběhl se, rozmáchl a hodil ocelový kříž na dveře.

Ozvala se hromová rána, vyšlehly plameny a nastal skutečný elektrický ohňostroj. Náhle se z paláce vyvalily kotouče dýmu a blesky ustaly. Past byla vyražena buďto krátkým spojením, nebo dočasným vybitím zdrojů.

Wolff se rychle rozhlédl. Kouřilo se i z ostatních vchodů; jejich obranná pole tedy byla zničena. Orli začali bombardovat okna železnými tyčemi. Wolff překročil roztavenou žhnoucí traverzu a vešel do budovy; za ním se dovnitř odvážila Chryseis, Kickaha a pak i veleopi, mávající meči a válečnými sekerami.

„Už si začínáš vzpomínat?“ zeptal se zrzavý mladík.

Wolff přitakal. „Částečně. Doufám, že to postačí. Kde je Abiru?“

„Hlídá ho Podarga se dvěma opicemi. Pro případ, že by chtěl zase pláchnout.“

Pod Wolffovým vedením prošli sálem, který byl vyzdoben nástěnnými malbami, jež by vzbudily úžas a respekt většiny pozemských uměleckých kritiků, a zamířili k mříži vyrobené z namodralého kovu, který na ní tvořil jemnou a složitou výzdobu. Zastavili se, protože nad nimi proletěl havran pronásledovaný orlem. Pták přeletěl mříž, čímž se dostal do neviditelného pole. Doslova vybuchl a na všechny strany se rozprskly cáry masa, úlomky kostí a peří. Když to orel uviděl, chtěl zastavit, bylo však už pozdě: byl také rozmetán.

Místo aby na mříž zatlačil směrem od sebe, jak by to udělal kdokoli jiný, Wolff zatáhl za její levý okraj.

„Teď už by nemělo hrozit žádné nebezpečí,“ řekl. „Jsem rád, že nás havran na tu nástrahu upozornil. Já bych si nevzpomněl.“

Pro všechny případy před sebou zamával šavlí, pak se ale upamatoval: pole se aktivovalo jen živou hmotou. Nedalo se nic dělat, musel doufat, že ho vzpomínky nenechají na holičkách. Vykročil. Nic se nestalo. Ostatní se k němu připojili.

„Vladař,“ pokračoval, „se pravděpodobně zabarikádoval na řídicím stanovišti uvnitř paláce. Některé obranné mechanismy fungují samočinně, jiné musí aktivovat on sám. Pokud ovšem ví, jak se to dělá. Měl však dost času se to naučit.“

Prošli řadou chodeb a pokojů, v nichž by každý, kdo má rád krásné předměty, mohl trávit celé dny. Čas od času se ozval tlumený hluk nebo křik ohlašující, že kdesi v paláci spustila nastražená past.

Wolff se i s doprovodem zastavil více než desetkrát. Zůstal vždy několik okamžiků nehybně stát, zamračil se, potom se náhle usmál a pohnul lehce některým obrazem nebo se dotkl fresky na zcela určitém místě – oka namalované postavy, rohu buvola pasoucího se na americké prérii, jílce meče Teutonského rytíře – a pokračoval v chůzi.

Nakonec si zavolal jednoho orla a nařídil mu: „Přiveď Podargu a ostatní. Nemá smysl, aby se zbytečně vystavovali nebezpečí. Ukáži jim cestu.“

Obrátil se pak ke Kickahovi: „Ten dojem, že jsem tu už jednou byl, je minutu za minutou silnější. Úplně na všechno si však ještě nevzpomínám. Jen na některé detaily.“

„Pokud jsou to důležité detaily, nic lepšího si pro tuto chvíli nemůžeme přát,“ odpověděl Kickaha zvesela. „Ted’ už jistě chápeš, proč jsem se neodvážil vrátit se do paláce sám. Drzost mi nechyběla, ale znalosti.“

„Nechápu,“ řekla Chryséis.

Wolff ji přitáhl k sobě a pevně objal. „Pochopíš to brzy. Ovšem, pokud se nám to podaří. Musím ti toho tolik říci a ty mi toho budeš muset tolik odpustit.“

Ve zdi se náhle odsunuly posuvné dveře, objevila se postava v brnění a kráčela přímo k nim. Byla ozbrojena obrovskou válečnou sekerou a mávala jí, jako kdyby to bylo peříčko.

„To není člověk,“ zvolal Robert. „To je jeden z Vladařových talů.“

„Robot!“ vysvětlil Kickaha.

Ne tak doslova, pomyslel si Wolff. Nejde totiž o strukturu z ocele, umělých hmot a elektronických obvodů, ale o stroj zhotovený napůl z bílkovin, vyrobených ve Vladařových biologických laboratořích a vybavený pudem sebezáchovy, který mechanické stroje neznají. Byla to výhoda a současně i jeho slabost.

Wolff řekl Kickahovi několik slov a ten svým opům nařídil, ať poslechnou Wolffa. Dvanáct z nich postoupilo vpřed a mrštilo současně svými válečnými sekýrami. Talos uskočil, všem se však vyhnout

nedokázal. Několik seker jej zasáhlo s takovou silou a přesností, že kdyby neměl ochranné brnění, rozsekaly by ho na kusy. Padl na záda, otočil se a znovu se zvedl. Dříve, než se postavil úplně na nohy, přiskočil k němu Wolff a tál ho šavlí do místa, v němž krk nasedá na rameno. Čepel se zlomila, aniž by kovový plát nějak viditelně poškodila. Úder však byl každopádně tak prudký, že talos znovu upadl.

Wolff pustil zbraň, uchopil útočníka, kolem pasu a zvedl ho. Talos se bránil, tiše – protože neměl hlasivky – kopal nohama a snažil se Roberta sevřít. Wolff jej odhodil ke zdi. Android hlučně dopadl a znovu vstal. Wolff uchopil dýku a vrazil mu ji do oční dutiny. Umělá hmota praskla a oko vypadlo. Špička čepele se zlomila, Roberta plnou silou zasáhla pěst pokrytá kovovými kroužky a přinutila ho couvnout. Znovu však zaútočil, uchopil oběma rukama talovu nataženou paži, otočil se kolem své osy, trhnutím přehodil androida přes rameno, vrazil k oknu a vyhodil ho ven.

Talos se při pádu několikrát otočil a dopadl na zem o čtyři patra níže. Nějakou chvíli ležel bez hnutí a potom se pokusil vstát. Wolff vykřikl rozkaz skupině orlů, kteří seděli na opěrném pilíři. Ptáci vzletli a dva z nich uchopili androida za paže; byl ale tak těžký, že ho dokázali pozvednout jen o několik centimetrů. Odtáhli proto svou kořist bludištěm pilířů a ozdobně tesaných sloupů až k vnějšímu okraji monolitu. Ani speciálně vyztužené brnění nevydrží pád z výšky devíti tisíc metrů.

Ať už byl Vladař ukryt kdekoli, byl určitě svědkem toho, jaký osud potkal tala, neboť se náhle rozevřela, část zdi a otvorem se dovnitř nahrnulo dobrých dvacet dalších androidů ozbrojených sekýrami. Podle Wolffových pokynů je opice přivítaly tak, že po nich současně mrštily celé mračno ručních zbraní, z nichž mnohé vyvedly útočící stroje z rovnováhy; potom všechny najednou zaútočily. Na každého tala se bleskově vrhli dva obrovští antropoidi, jejichž síla dohromady převyšovala jeho možnosti; jeden op jej vždy držel a druhý se mu snažil zlomit vaz. Ohýbaný kov skřípal, krky s obrovským praskotem odskakovaly od těl, po zemi se kutálely hlavy v přilbicích a vytékala z nich lepkavá kapalina. Další talové šli z ruky do ruky, až se dostali k oknům, padali na zem pod okna paláce a tam se jich orlové zbavovali stejným způsobem jako prvního.

V boji položilo život sedm opů, kteří padli pod sekýrami androïdů nebo jimž talové urvali hlavu; bílkovinné mozky automatů se rychle učily a s výhodou napodobovaly taktiku svých protivníků.

Všichni se pak znovu vydali na cestu. Před a za skupinu náhle dopadly silné kovové pláty. Wolff si na ně vzpomněl až v poslední sekundě. Stačil ještě převrátit mramorový podstavec, na němž byla postavena, socha, a zastavil tak pád ocelového plátu v malé vzdálenosti od podlahy. Náraz byl přesto tak prudký, že se okraj desky zabořil do kamene. Mezerou, která se pomalu uzavírala, se však podařilo všem uniknout. Sál se rychle plnil vodou. Kdyby Wolff tak rychle nezareagoval a nezpomalil pád železné stěny, všichni by se utopili.

Vodou, která jim dosahovala po kotníky, se přebrodili k úpatí schodiště. Wolff vyhodil jednu ze seker oknem ven. Neozval se ani hrom, ani se nezablesklo; vyklonil se tedy a přivolał Podargu s jejími orly, jimž cestu zatarasily ocelové desky, a hledali proto zvenčí jiný přístup do paláce.

„Jsme již téměř v centru paláce, v blízkosti řídícího stanoviště, na které se Vladař uchýlil,“ prohlásil. „Od tohoto místa jsou všechny zdi vybaveny vrhači laserových paprsků, které tvoří neproniknutelnou síť, přes níž se nikdo nedostane živý.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Vladař tam může zůstat věčně. Zdroj energie, která napájí lasery, je nevyčerpatelný a Vladař má tolik potravy, že může vydržet libovolně dlouhé obléhání. Existuje však staré vojenské pravidlo, které říká, že i ta nejdůkladnější obranná opatření selžou, objeví-li útočník správnou útočnou metodu.“

Obrátil se ke Kickahovi: „Než jsi odtud prošel portem na atlantickou úroveň, nechal jsi tu někde ten půlkruh. Vzpomínáš si kde?“

Kickaha se usmál. „Ano. Zasunul jsem ho za sochu v sále vedle bazénu. Co když se ho ale zmocnili gworlové?“

„Pak budu muset vymyslet něco jiného. Pokusíme se ten půlkruh najít.“

„Co máš v plánu?“ zeptal se Kickaha polohlasem.

Robert mu odpověděl, že Arwoor zná určitě nějaký způsob, jak se dostat z řídícího stanoviště ven. Pokud si vzpomíná, jeden půlkruh je tam trvale zasazen v podlaze a jsou tam i další volné půlkruhy, které po přiložení k pevnému půlkruhu umožňují vstoupit do jednotlivých

vesmíru, s nimiž jsou v rezonanci. Tyto půlkruhy neslouží k přestupu na jednotlivá patra planety: pobyt mezi jednotlivými úrovněmi umožňuje jedině roh.

„Ovšem,“ řekl Kickaha. „K čemu nám ale ten půlkruh bude, pokud ho vůbec najdeme? Funguje jen tehdy, když se přiloží k jinému... a kde máš další půlkruh? Umožnil by nám ostatně jenom návrat na Zemi.“

Wolff ukázal prstem na koženou schránku s rohem, kterou měl zavěšenou na zádech. „Mám roh.“

Odbočili do chodby. „Máte nějaký plán?“ zeptala se divoce Podarga, která je sledovala.

Wolff jí vysvětlil, že se snaží najít způsob, jak se dostat na řídicí stanoviště a požádal ji, ať se drží za nimi, aby je mohla bránit v případě, že by byli napadeni zezadu. To harpyje rozhodně odmítla; teď, když byli tak blízko Vladaře, je nechtěla pustit z očí. Podaří-li se jim proniknout až k němu, musí ji přece vzít s sebou; cožpak Wolff neslíbil, že jí Vladaře vydá na milost a nemilost? Wolff pokrčil rameny a šel dál.

Našli sál, ve kterém stála socha, za níž Kickaha ukryl půlkruh; během bitky, kterou tu svedli opové s gworly, jejichž mrtvoly ležely všude kolem, však byla převržena. Wolff se překvapeně zastavil. Od okamžiku, kdy vtrhli do paláce, gworly neviděl a měl tedy zato, že při bitvě s negroidními divochy byli všichni pobiti. Vladař zřejmě na Kickahovu stopu nenasadil všechny své síly.

„Půlkruh je pryč!“ zvolal zrzavý mladík.

„Buďto ho objevili už dávno, nebo ho někdo vzal až po pádu sochy,“ poznamenal Robert. „Myslím, že vím, kdo ho odnesl. Kde je Abiru?“

Ukázalo se, že od chvíle, kdy vešli do paláce – nebo tak nějak – ho nikdo neviděl. Podarga, která ho měla střežit, jeho stopu ztratila.

Wolff se s Kickahou rozběhl k laboratořím; za nimi běžela harpyje se zpola roztaženými křídly. Museli uběhnout zhruba devět set metrů. Před dveřmi se udýchaný Wolff zastavil.

„Je dost dobře možné, že se Vannax už dostal do řídicího stanoviště,“ řekl. „Je-li ale ještě zde i s půlkruhem, vejdemo raději potichu a spolehneme se na moment překvapení.“

„Vannax?“ opakovala Podarga.

Wolff potlačil zaklení, které mu málem uniklo. Domluvil se s Kickahou, že s odhalením, kdo je vlastně Abiru, raději počkají: nenávisť, kterou Podarga chovala ke všem Vladařům, byla taková, že by ho mohla na místě zabít. Wolff si ale přál, aby Vannax zůstal naživu, protože jim může být – v případě, že se je nepokusí zradit – velmi užitečný při dobývání paláce. Slíbil mu proto, že pokud jim pomůže, nechá jej odejít na některý z jiných světů. Vannax mu pak vysvětlil, jak se mu podařilo vrátit se do tohoto vesmíru. Po Kickahově (tenkrát ještě Finneganově) zmizení, když se ze Země vypařil i s půlkruhem, pokračoval trpělivě v pátrání a nakonec objevil další půlkruh – světe div se – u jednoho zastavárníka v Peorii ve státě Illinois. Jak se k němu ta věc dostala? Který Vladař ji na Zemi ztratil? To nikdo neví. Po zemském povrchu jsou jistě na neznámých místech roztroušeny i další půlkruhy. Objevený půlkruh mu každopádně umožnil přestup na úroveň Amerindie. Vannax slezl Thayaphayawood a dostal se do Khamshemu, kde se na něj usmálo štěstí: podařilo se mu zajmout gworly s Chryséis a zmocnil se i rohu. Dal se proto na cestu do paláce a doufal, že se mu nějak podaří do něj proniknout.

„Jedno staré přísloví říká, že nemáme důvěřovat žádnému Vladaři,“ procedil Wolff mezi zuby.

„Co říkáš?“ zeptala se Podarga. „Navíc jsem se tě na něco ptala. Kdo je to Vannax?“

Wolff se uklidnil: to jméno slyšela poprvé. Řekl jí, že je to Abirův pseudonym, a protože se obával dalších otázek a chtěl jednat co nejrychleji, vstoupil do laboratoře. Místnost byla tak velká a měla tak vysoký strop, že by se do ní snadno směstnalo dvanáct turboreaktivních letadel. Bylo v ní však tolik ovládacích pultů, řídicích panelů a různých přístrojů, že se zdála téměř malá. Vannax stál zády ke dveřím a skláněl se nad velkým ovládacím panelem plným tlačítek a páček.

Trojice k němu nehlučně přistoupila. Netrvalo dlouho a příchozí spatřili dva spojené půlkruhy, které ležely vedle nepravého Abirua. Obraz třetího půlkruhu se přízračně rýsoval na obrazovce monitoru, kterou napjatě sledoval a po níž přebíhaly světelné čáry a křivky.

Náhle si Vannax ulehčeně oddechl: na obrazovku vplul obraz dalšího půlkruhu. Začal manipulovat s řadou číselníků a snažil se, aby

oba půlkruhy splynuly.

Wolff věděl, k čemu tento přístroj slouží. Vyslal pátrací paprsek a našel pevný půlkruh zasazený do podlahy na řídicím stanovišti. Oba půlkruhy, jež leží na desce stolu, nyní Vannax bude modifikovat tak, aby jejich rezonanci přizpůsobil rezonanci nalezeného půlkruhu. Jak si je opatřil? To byla záhada! Vtom si Wolff uvědomil, že když přestoupil na amerindijskou úroveň, jeden půlkruh mu zůstal. Někdy mezi svým zajetím a útekem se k němu musel Vannax znovu dostat. Nejspíš ho ukryl někde v troskách těsně předtím, než ho objevily Kickahovy opice.

Vannax neočekávaně vyhlédl od práce a uviděl vetřelce. Pohlédl zpět na obrazovku, uchopil oba půlkruhy a položil je na zem. Wolff a jeho společníci se vrhli vpřed. Rozesmál se, naznačil neslušné gesto a s dýkou v ruce vstoupil do kruhu.

Wolff zoufale vykřikl, protože poznal, že už jej nedokáže zadržet. Potom strnul a zakryl si rukama oči. Bylo však již pozdě: z kruhu vyrazil oslepující blesk. Slyšel křik Kickahy a Podargy, kteří byli oslepeni tak jako on, zaslechl Vannaxův řev. Do nosu jej udeřil pach spáleného masa a hořící látky.

Poslepu vykročil a zastavil se teprve, až nohou narazil na rozžhavenou mrtvolu.

„Co se to stalo, u všech čertů?“ zeptal se Kickaha. „Pane Bože, doufám, že nezůstaneme nadosmrti slepí!“

„Vannax si myslel, že proklouzne Arwoorovou bránou do řídicí místnosti,“ řekl Wolff. „Jenže Arwoor tam přichystal past. Mohl ovšem vyřadit synchronizátor z provozu, považoval ale za zábavnější, když zabije toho, kdo ho bude chtít použít!“

Wolff dlouho trpělivě čekal, i když si uvědomoval, že čas je proti nim. Nic jiného se však nedalo dělat. Po nesnesitelně dlouhé době se mu pak přece jen začal vracet zrak.

Před ním ležel na zádech Vannax, k nepoznání zuhelnatělý. Vedle něj byly oba neporušené půlkruhy. Pomocí tenké čepele, která ležela na stole, je Wolff rozpojil.

„Tím, že nás zradil, nám poskytl velkou službu,“ řekl tiše Kickahovi. „Chtěl jsem postupovat podobně. Rezonanci tvého půlkruhu jsem chtěl modifikovat pomocí rohu.“

Wolff pak předstíral, že kontroluje ostatní ovládací pulty a zjišťuje, zda na ně není připravena další past; odvedl přitom Kickahu dále od Podargy, protože nechtěl, aby slyšela, co mu teď řekne.

„Nechtěl jsem to udělat,“ šeptal, „ale budu muset. Anvoora vyžene z řídicího stanoviště a přitom mu zabráníme uniknout pomocí půlkruhů jedině tak, že použijeme rohu.“

„To mi není moc jasné.“

„Když jsem nechal postavit tento palác, zabudoval jsem do stěn řídicího stanoviště jistou termickou látku. Po přehrání určité melodie a malé lsti tato látka vybuchne. Nerad bych, aby k tomu došlo, protože by tím řídicí stanoviště vzalo za své, a palác by se pak nedal bránit před útoky jiných Vladařů.“

„Co se dá dělat! Riskneme to... Jak chceš ale Arwoorovi zabránit, aby unikl pomocí půlkruhů? „

Wolff se usmál a ukázal na ovládací pult. „Místo, aby si hrál se svými sadistickými choutkami, měl raději zničit tento přístroj. Tahle zbraň má – tak jako většina zbraní – dvě ostří!“

Sklonil se k tlačítkům a na monitoru, po jehož povrchu přebíhaly světelné křivky, se znovu objevil obraz půlkruhu. Přešel pak k dalšímu pultu a nadzvedl víko, pod nímž se objevila řada přepínačů bez označení. Stiskl dva z nich a pootočil jedno tlačítko. Obrazovka ztmavla.

„Změnil jsem rezonanci jeho půlkruhu,“ vysvětlil. „Až ho Arwoor spojí s jiným půlkruhem a bude chtít uniknout, zažije pořádné překvapení. Ovšem jiného druhu, než jaké čekalo Vannaxe. Nebude prostě moci portem uniknout.“

„Vy Vladaři jste pěkná cháska šibalů a ničemů!“ zvolal Kickaha. „Máte ale styl a to se mi líbí...“

Při těch slovech zrzavý mladík vyšel na chodbu. Několik vteřin nato varovně vykřikl. Podarga vypadala, že se chce na Wolffa vrhnout, pak se však zarazila a nedůvěřivě si jej prohlížela. Ten se rozběhl ke dveřím a harpyje, která se znovu uklidnila, ho cestou předběhla. Wolff toho využil, zastavil se a vyjmul roh z pouzdra; vsunul prst do otvoru v nástroji a vytáhl z něj postříbřenou mřížku. Otočil ji, zasunul nazpět, vložil roh znovu do pouzdra a vyběhl na chodbu.

Stála tam Podarga s Kickahou, který jí vysvětloval, že se mu zdálo, že vidí gworla; byl to však jen orel na obchůzce. Wolff jim řekl, že

se teď vrátí k ostatním; to, že se roh musí dostat dostatečně blízko k řídícímu stanovišti, si nechal raději pro sebe. Když došli do haly, otevřel pouzdro. Kickaha si stoupl za Podargu a připravil se, že jí omráčí, kdyby chtěla dělat potíže. Jak by se pak vypořádal s orly, nevěděl: nejlepší by snad bylo si na ně přivolat opice.

Když harpyje uviděla roh, překvapeně vykřikla, ale nic nepodnikla. Wolff přiložil nástroj k ústům. Kéž by si vzpomněl na přesnou kombinaci not! Po rozhovoru s Vannaxem si uvědomil mnoho věcí, hodně jich ale také bylo ztraceno.

V okamžiku, kdy se nadechl, ozval se hromový hlas. Zdálo se, že přichází odevšad: ze stropu, ze zdí, ze země... K Wolffovu velkému ulehčení mluvil jazykem Vladařů, to jest jazykem, který Podarga určitě nezná.

„Poznal jsem tě teprve, až když jsi se chystal zahrát na roh, Jadawine,“ hřměl hlas. „Tvoje tvář mi byla neurčitě povědomá, nevěděl jsem však proč. Je to už tak dávno! Jak je to vlastně dlouho, co jsme se neviděli?“

„Mnoho staletí i mnoho tisíciletí, podle toho, které chronologické měřítko vezmeš. Znovu jsme se tedy setkali jako dva nepřátelé! Zemřeš tak, jako zemřel Vannax.“

„Jak to?“ burácel Arwoorův hlas.

„Stěny pevnosti, kterou pokládáš za nedobytnou, se začnou tavit. Buďto v ní zůstaneš a usmažíš se zaživa, nebo z ní vyjdeš a zahyneš jiným způsobem. Řekl bych, že zůstaneš ve své pevnosti.“

Wolffa náhle napadlo, že to není spravedlivé. I kdyby Podarga Anvoora zabila, nepotrestá toho, který nese odpovědnost za její proměnu. Kdyby ovšem byl v té době zdejším Vladařem Arwoor, udělal by totéž. Takhle se však omlouvat nesmí.

Na druhé straně ani Robert Wolff není úplně vinen. Tento vesmír vybudoval Vladař Jadawin a jedině Jadawin se takto choval ke svým tvorům a k Pozemšťanům, které sem unesl. Ztráta paměti, která Wolffa postihla, byla úplná; bývalého Jadawina zcela vymazala a z mozku udělala nepopsaný list papíru. A z této nicoty povstal Wolff, nový člověk, který nebyl schopen jednat jako Jadawin a ostatní Vladaři.

Tento Wolff si však přece jen vzpomínal na svou dřívější povahu.

Ta vzpomínka mu působila bolest, vyvolávala v něm výčitky svědomí, ponoukala jej, aby svou vinu veřejně vykoupil. Má vůbec právo nechat Anvoora zemřít strašlivou smrtí za zločiny, které nespáchal? To by tedy byl hezký začátek nové éry, jen co je pravda!

„Jadawine!“ duněl Arwoorův hlas. „Zřejmě se domníváš, že jsi tohle kolo vyhrál. Jenže se mýlíš. Mám v rukávu ještě jeden trumf, který tu tvou kartu přebíjí – totiž to, co je tvůj roh schopen způsobit.“

„O čem to mluvíš?“ Wolff měl neblahé tušení, že jeho protivník neblufuje.

„Umístil jsem pod palác jednu z těch pum, které jsem si vzal s sebou, když mě vyhnali ze Chiffaeniru. Zachce-li se mi, vybuchne a celý vrchol tohoto monolitu rozmetá. Zemřou přitom také, můj prastarý nepřítel ale zemře se mnou! Uvědom si, že to bude konec i pro tuto ženu a pro tvé přátele!“

Wolff si to uvědomoval a působilo mu to muka.

„Jaké jsou tvé podmínky?“ zeptal se. „Vím, že nechceš zemřít. Jsi takový chudák, že bys měl přivolávat smrt ze všech svých sil, místo toho však zuby nehty už deset tisíc let na tomto světě živoříš bez valného užitku.“

„Přestaň mě urážet! Souhlasíš nebo nesouhlasíš? Mám prst centimetr od tlačítka.“

Arwoor vyprskl a pokračoval:

„I kdybych blufoval – a já neblufuji – nemůžeš si takové riziko dovolit.“

Wolff se obrátil k přátelům, kteří z tohoto rozhovoru sice ničemu nerozuměli, přesto ale uhádli, že se děje něco závažného; pověděl jim, oč běží a zamlčel jen to, že je sám Vladařem.

„Musíme zvážit jeho návrhy,“ prohlásila Podarga, na jejíž tváři se střídalo zklamání se šilenstvím. „A až to všechno skončí,“ dodala, „budeš mi toho muset, ó Wolffe, hodně vysvětlovat!“ Arwoor pak vyslovil své podmínky:

„Předáš mi stříbrný roh, jediné, drahocenné a dokonalé dílo mistra Ilmarwolkina. Otevřu si jím port v bazénu a přejdu na atlantskou úroveň. Nežádám po tobě nic jiného kromě slibu, že dokud se port neuzavře, nikdo mě nebude pronásledovat.“

„Dobrá,“ odpověděl Wolff po krátkém zamyšlení. „Můžeš odejít.“

Přisahám ti na svou čest a na Detiuwovu ruku, že ti předám roh a že tě nikdo z nás nezačne pronásledovat, dokud se port neuzavře.“

„Odcházím,“ ušklíbl se Arwoor. Wolff čekal, až se otevřou posuvné dveře na konci chodby. Obrátil se k Podarze, a protože věděl, že teď už ho Arwoor nemůže slyšet, řekl jí: „Arwoor si myslí, že nás dostal, a bude velmi sebejistý. Až projde portem, vynoří se v blízkosti Ikwekwy, předměstí bývalého atlantského hlavního města, které je odtud vzdáleno 60 kilometrů. Byl by plně vydán na milost vašim orlům, kdyby ovšem ve vzdálenosti necelých patnácti kilometrů od toho místa neexistoval další port. Ten se dá otevřít zvukem rohu a vede do jiného vesmíru. Až Arwoor odtud odejde, povím vám, kde přesně leží.“

Objevil se Arwoor. Blížil se k nim jistým krokem. Byl velký, dobře rostlý a vypadal sympaticky. Měl modré oči a světlý zkadeřený vous. Převzal od Wolffa roh, ironicky pozdravil a vzdálil se. Podaržiny oči svítily zuřivostí tak šílenou, až se Wolff začal obávat, že na něj skočí. Ujistil ji však, že všechny své sliby dodrží: ten, který dal Arwoorovi, i ten, který dal jí.

Arwoor důstojně kráčet špalírem tichých hrozivých postav a ne všiml si jich o nic víc, než kdyby to byly sochy. Wolff nečekal, až dojde k bazénu, a vešel na řídicí stanoviště. Při první zběžné prohlídce zjistil, že Vladař nechal dálkovou rozbušku pumy zapnutou. Nepochybně ji načasoval tak, aby měl dost času se odtud vzdálit; Wolff se přesto důkladně zapotil, než vyřadil pekelný stroj z provozu.

Vešel Kickaha, který asistoval při Arwoorově odchodu. „Už je pryč,“ oznámil. „Nešlo to ale nijak hladce. Určitě si nepředstavoval, že to bude tak obtížné. Vzhledem k povodni, kterou sám způsobil, byl vstupní bod pod vodou. Musel se potopit. Ještě plaval, když se port začal zavírat.“

Wolff zavedl Podargu do obrovské místnosti s mapami a ukázal jí město, u něhož byl umístěn rezonanční bod. Přešel pak do pozorovacího sálu a promítl port ve velkém zvětšení na obrazovku. Harpyje se minutu dívala na mapu, prohlédla si obraz na obrazovce, vydala rozkaz orlům, kteří se mezitím u ní shromáždili a odletěla. Smrtící oheň, který plál v jejích očích, naplňoval hrůzou i velké opice.

Arwoor byl od monolitu vzdálen šedesát kilometrů, musel však urazit ještě patnáct kilometrů. Podarga se svými poddanými se navíc snášela volným pádem z výšky devět tisíc metrů. Na takové dráze získají značnou rychlost. Šlo tedy o závod s časem, o závod harpyje s její obětí.

Wolff čekal u pozorovací obrazovky a přitom přemýšlel. Pová Chryséis, kdo vlastně je a jak se z něho stal Robert Wolff. Vysvětlí jí, že odešel do jiného vesmíru navštívit přítele, jednoho z mála Vladařů s laskavou povahou. Varerniny samota tížila, a proto se čas od času takto scházeli. Při návratu však padl do léčky, kterou nastražil Vannax, další z Vladařů, kteří přišli o svůj vesmír. Přepadl do pozemského vesmíru, využil ale momentu překvapení a při svém pádu strhl nepřítele s sebou. Po nelítostném zápase Vannax uprchl i s půlkruhem. Co se stalo s druhým půlkruhem? To Wolff nevěděl. Byl si jist jen tím, že ho Vannax neměl.

Pak se dostavila amnézie a Jadawin ztratil paměť. Byl jako kojenec, jako čistý list papíru. Adoptoval jej starý Wolff a vychoval z něj Pozemšťana.

Proč ztratil paměť, Wolff nevěděl. Snad to byl následek rány do hlavy, kterou utřil v boji s Vannaxem. Příčinou také mohla být hrůza z toho, že se ocitl sám a bezmocný na Zemi. Vladaři záviseli na vědě a dokonalých přístrojích již tak dlouho, že bez nich na tom byli hůře než obyčejní smrtelníci.

Bylo také možné, že ztráta paměti byla výsledkem dlouhotrvajících výčitek svědomí. Mnoho a mnoho let již byl nespokojen sám se sebou, se svými činy, tísněn samotou a nejistotou. Nikdo nebyl mocnější než Vladař a nikdo nebyl současně osamělejší než Vladař, pro kterého se každá příští minuta mohla stát minutou poslední. Většina Vladařů si bez přestání strojila úklady, a proto všichni museli být neustále ve střehu.

Ať tomu bylo jakkoli, Jadawin se stal Robertem Wolffem. Jak už ale Kickaha naznačil, mezi ním, rohem a rezonančními body přetrvával určitý vztah. To, že zašel do sklepa domu v Arizoně právě ve chvíli, kdy Kickaha přiložil nástroj k ústům, to nebyla náhoda. A zrzavý mladík hned od začátku tušil, že Wolff je vyhnáný Vladař, který ztratil paměť.

Teď už Wolff věděl, proč se cizí jazyky učil tak rychle: vzpomínal si na ně. A Chryséis jej od první chvíle přitahovala proto, poněvadž ze všech žen jeho vesmíru byla odjakživa jeho nejoblíbenější družkou. Pomýšlel dokonce o tom, že ji odvede do svého paláce a udělá z ní svou ženu.

Dryáda nepoznala, že Wolff je Jadawin, protože tvář svého Vladaře nikdy nespatriła: měl ji vždy – čistě z opatrnosti – osvícenu oslepující svatozáří. Jiný přístroj mu současně zkresloval a zesiloval hlas, aby tak co nejvíce zapůsobil na ty, kteří jej uctívali. Ani jeho tělesná síla nebyla přirozená: pomocí speciálních biologických postupů si nechal narůst svaly větší, než bylo obvyklé.

Udělá vše, co bude moci, aby napravil Jadawinovu krutost a aroganci, která mu teď byla tak cizí. Vytvoří ve své laboratoři nová lidská těla a přenesení do nich mozek Podargy, všech jejích poddaných, mozky Kickahových opů, Ipsewase i všech, kteří o to požádají. Umožní Atlantidánům obnovit Atlantidu a přestane být tyranem. Do záležitostí obyvatel na různých úrovních planety bude zasahovat jen tehdy, když to bude naprosto nezbytné.

Kickaha jej přivolal k obrazovce. Arwoor uprostřed trosek bůhvíjak objevil koně a uháněl teď na něm ze všech sil.

„U všech rohatých, ten má ale štěstí,“ zabručel zrzavý mladík.

„Myslím, že nemá k d'áblu zase tak daleko!“

Arwoor se ohlédl; zvedl hlavu a ranami holí pobízel své zvíře k ještě většímu spěchu.

„Dostane se z toho!“ zvolal Kickaha, „K Vladařovu chrámu mu zbývá už jen několik stovek metrů.“

Wolff pohlédl na vysokou kamennou budovu, která se tyčila na pahorku, k němuž mířil Arwoor. Uvnitř budovy byla tajná místnost, kterou v době, kdy se jmenoval Jadawin, sám používal.

„Nedostane,“ zašeptal a zavrtěl hlavou.

V zorném poli obrazovky se objevila Podarga. Řítla se plnou rychlostí, mávala křídly a s vystrčenou bradou připomínala bílý šíp letící na pozadí zelené oblohy. Za ní se objevili orli.

Arwoor na koni začal vystupovat do svahu. Než se ale dostal na vrchol, vyčerpaný kůň se zhroutil a jezdec padl na zem. Z výšky se sem blížila Podarga. Arwoor se dal do běhu, při němž kličkoval jako

králík, kterého pronásleduje sokol. Harpyje hádala jeho pohyby předem a kličkovala spolu s ním. Konečně jej dostihla a zaťala mu drápy do zad.

Zvedl paže a z rozevřených úst vyrazil řev, který však ti, co sledovali němou obrazovku, neslyšeli.

Arwoor upadl i s Podargou, která ho již nepustila. Všude kolem přistávali další orli a tlačili se blíž, aby jim nic z krvavého divadla neuniklo.

S postavami tohoto příběhu se můžete znovu setkat v románu, který tvoří jeho pokračování a vyjde pod názvem BRÁNY STVOŘENÍ.

STVOŘITEL VESMÍRU

Obálka Petr Bauer

Grafická úprava obálky Jiří Světlík

Překlad Vladimír Zavadil

Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský

Jazykový redaktor Helena Šebestová

Vydalo Nakladatelství *LASER* jako svou 36. publikaci.

Plzeň 1992, vydání 1

Náklad 15 000 výtisků.

Prodejní cena 36 Kč